CUCEREȘTE-MĂ

ÎN LUMEA SÂNGELUI ALBASTRU

GENEVA LEE

LITERA

MOON light

MihaelaP

CUCEREȘTE-MĂ

Traducere din limba engleză
DANIELA BARBU

LITERA
București

MihaelaP

Editura Litera

Tel.: 0734 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 18 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Cunoaște-mă

Geneva Lee

Copyright © 2023 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zabiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-8459-2

ISBN EPUB 978-606-33-8709-0

Pentru Lindsey
Vulgaritatea ta mă inspiră.

MihaelaP

Capitolul 1

Portobello Road zumzăia de activitatea dimineții. Vânzătorii ambulanți își aranjau mesele încărcate, angajații magazinelor măturau treptele. Lumea familiară din jurul meu se trezea la viață, îndreptându-se spre o nouă zi. Iar eu eram prinsă într-un coșmar. Pământul continua să se învârtă, dar eu nu reușeam să procesez ritualurile unei vieți normale, la fel cum nu reușeam să înțeleg ce se întâmplase. Pieptul mă durea, inima îmi era zdrobită. Venisem aici cu o zi în urmă așteptând un singur lucru: încheierea. Și o obținusem. Sau cel puțin așa crezusem. Dar, cu fiecare pas care mă îndepărta de Alexander, îmi era tot mai greu să respir. Plămânii ca de plumb nu reușeau să inspire aerul cald de vară. Genunchii îmi cedau, nu-mi mai puteau susține greutatea.

Nu puteam fi secretul lui Alexander. Refuzam să fiu. Dar să-l scot din viața mea era ca și cum îmi smulgeam inima din piept și o lăsam undeva în urmă. Viața fără Alexander părea imposibilă. Să trăiesc o minciună alături de el era mult prea periculos. Nu era mai bine să aleg o despărțire curată, acum, în loc să fiu zdrobită sistematic de secrete, minciuni și bârfe? Făcusem ce trebuise să fac, dar acest lucru era doar o slabă consolare.

Dincolo de toate astea, îl abandonasem. Ceea ce-mi oferea el nu era viață – nu una adevărată, în orice caz. Chiar nu-și dădea seama de asta? Îmi dovedise că sentimentele lui pentru mine erau la fel de profunde ca ale mele. Iar eu, în loc să-i arăt

cât îl iubeam, plecasem. Cum aş fi putut să fac altceva? Urma să facă o căsătorie politică. Urma să-şi conducă ţara.

Nici unul din noi nu se aşteptase să se îndrăgostească.

Iar acum, ne distruseserăm reciproc.

Ideea m-a frânt. M-am împiedicat şi m-am lovit de faţada din piatră a unui magazin. Cum voi supravieţui după Alexander?

Durerea surdă din trupul meu s-a transformat rapid într-o mâhnire puternică. Lacrimi de furie mi se rostogoleau necontrolat pe obraji. Nu m-am sinchisit să le şterg, deşi îmi pluteau prin gene şi-mi înceţoşau vederea.

Nu mai conta. Nimic nu mai conta.

Îndrăznisem să-l iubesc în ciuda riscurilor. El mă avertizase. Şi eu îmi repetasem asta în minte. Nu mă dusesem orbeşte în patul lui, dar nu mă aşteptasem la ceva mai mult decât un flirt. Fusesem nesocotită, iar preţul pe care-l plăteam era inima mea.

Îi dăruisem inima mea, iar el îmi luase sufletul.

Şi acum, el era aici, în faţa mea, iar în ochii frumoşi şi albaştri citeam aceeaşi durere ca a mea. Fiecare centimetru din mine tânjea să se ducă spre el, să-şi aline durerea în braţele lui. Simţeam că şi el avea nevoie să fie alinat şi ştiam că eram singura persoană care-i putea dărui liniştea. Dar m-am ţinut departe, deşi lacrimile continuau să-mi curgă pe obraji.

– Nu poţi pleca, Clara. Întoarce-te cu mine, mi-a poruncit el, dar în cuvintele lui se citea neîncrederea.

Buzele lui perfecte erau acum întrebătoare. Alexander nu era un bărbat nehotărât. Obţinea ce îşi dorea, fără vreun comentariu. Şi pentru că era prinţul moştenitor al Angliei, dar şi pentru că emana o autoritate brută, aproape primitivă. Nu era genul de bărbat căruia să i se pună întrebări. Şi nici genul

care să pună întrebări. Dar acum stătea în fața mea și făcea singurul lucru pe care nu mi l-aș fi imaginat niciodată.

Am clipit des din cauza lacrimilor care îmi obturau vederea și l-am sorbit din priviri. Respirația mi s-a întretăiat din cauza intensității din ochii lui albaștri, care ardeau ca o flacără. Părul lui negru era încă răvășit de încleștarea degetelor mele de acum câteva ore, când mi-o trăsese fără încetare. Oare buzele lui sculptate și pline fuseseră lipite de ale mele cu atât de puțin timp în urmă? Mi se părea că trecuse o eternitate de când le mai simțisem ultima oară atingerea dulce, dar fermă, de când alunecaseră între picioarele mele și lăsaseră acolo săruturi ce promiteau și mai multă plăcere. Ce mă lăsase însă fără suflare nu era nici chipul lui de zeu și nici urma de vulnerabilitate ascunsă în poruncile lui.

Stătea în fața mea doar în sandale și blugi lăsați mult pe șolduri, iar în graba de a ajunge la mine nu se mai obosise să-și caute o cămașă. Trupul pe care îl ținuse ferit de mine atât de mult timp – trup pe care îl găseam incredibil de frumos – era acum la vedere, *inclusiv* rănile urâte ale trecutului. Se ascunsese din rușine, dar eu îl făcusem să se dezvăluie în noaptea aceea în care ne aflaserăm amândoi la marginea prăpastiei. Iar acum era aici, cerându-mi și mai mult. În ciuda tonului său, eu știam adevărul. Lăsase garda jos, la fel ca mine, și risca totul doar ca să mă aducă înapoi.

Îl iubeam și mai mult pentru asta. Dar nu se schimba nimic. Nu puteam permite așa ceva.

– Nu pot, Alexander. Cuvintele îmi erau goale, buzele mele nu puteau rosti promisiuni deșarte. De fiecare dată când îl refuzam, ceva se rupea în mine, inima mi se frângea în milioane de bucăți cu fiecare negare. Și nu-mi puteam imagina că avea să își mai revină vreodată.

– Nu accept așa ceva.

S-a apropiat atât de rapid de mine, că am ameţit. Îmi era tot mai greu să gândesc cu el atât de aproape. Trupul mă trăda, atras de prezenţa lui, nelăsându-mă să lupt cu instinctele primare. Şi-a pus mâinile pe talia mea şi m-a tras cu brutalitate spre el. Sfârcurile mi s-au lipit de pieptul lui gol şi sexul mi-a pulsat. Trupul meu i s-a supus fără comentarii, disperat să fie posedat de el. Alexander era drogul meu, şi nu-l puteam refuza. Tânjeam după el – după limba lui neobosită, după penisul gros şi, mai presus de orice, după eliberarea pe care o simţeam fiind sub controlul lui. Eşti a mea, Clara. Nu te poţi opune. Îmi aparţii.

În clipele în care rostea aceste cuvinte, chiar dacă coapsele mi s-au încordat, ştiind prea bine cum era să fii a lui Alexander, eu nu puteam ignora adevărul.

– Dar tu nu-mi aparţii.

– Pe naiba! a mormăit el. Mă învârţi pe degetul mic, Clara. Nu mă gândesc decât să fiu înăuntrul tău. Trebuie să fac apel la toată puterea ca să nu te iau pe sus, să te duc acasă şi să ţi-o trag până nu mai poţi umbla. Să ţi-o trag până înţelegi că nu te pot lăsa să pleci fără să mă împotrivesc.

Am clătinat din cap şi m-am îndepărtat puţin de el. Tristeţea mea se transformase într-o mânie fierbinte.

– Spune-mi că nu voi fi doar secretul tău. Că sunt mai mult decât o partidă de sex, Alexander. Spune-mi că, indiferent de ce se va întâmpla, indiferent de ce crede tatăl tău sau de ce-ţi cere dreptul tău din naştere, tu îmi aparţii.

Alexander şi-a trecut o mână prin păr. Pe maxilarul încordat se citea tensiunea.

– Este mai complicat de-atât.

– Ba nu, este foarte simplu, am ripostat eu şi mi-am încrucişat braţele la piept, ca şi cum încercam să pun o barieră

între noi. Chiar şi aşa, trebuia să lupt ca să-mi stăpânesc pornirile trupului. E complicat pentru că aşa vrei tu.

– Ţi-am spus că familia regală e dusă rău, a replicat, şi în cuvinte i se citea dezgustul. Iar eu sunt cel mai dus dintre ei toţi.

– Alege să fii propriul stăpân. Cuvintele îmi păreau aspre, dar aveau totuşi o notă rugătoare. Nu înţelegi că ai de ales?

A râs, fără urmă de amuzament.

– Nu înţelegi că nu am?

Mi-am făcut curaj, ştiind prea bine ce îşi dorea să audă – şi ştiind că, rostind aceste cuvinte, aveam să îl rănesc şi mai tare, mai ales că inima nu i se vindecase încă:

– Te iubesc, Alexander!

Focul din ochii lui s-a domolit. A făcut un pas înapoi. Mă aşteptasem la acea reacţie din partea lui, dar tot m-a durut. Era prea mult să-i cer să mi-o spună la rândul lui. Ştiam că mă iubea, eram la fel de sigură de asta cum eram de propriile sentimente. Dar văzându-l că se trăgea înapoi am înţeles că asta nu avea să fie niciodată de ajuns.

– Nu pot, Clara, a spus el.

Tonul lui nu era trist, ci doar rece.

Buzele mi-au tremurat, tristeţea mi-a luat în stăpânire ochii.

– Nu vrei.

M-a privit un lung moment. Un muşchi i-a zvâcnit pe gât înainte de a deschide gura.

– Nu vreau.

– Atunci, nu mă pot întoarce cu tine.

Nu am mai încercat să-mi stăpânesc lacrimile care mi se rostogoleau pe obraji. Ştiam amândoi care era adevărul. Nu mai aveam altceva de făcut decât să mergem mai departe.

Gândul m-a împietrit, m-a îngheţat pe loc, de parcă aş fi fost blestemată. Nu m-am opus când Alexander şi-a trecut

brațul pe după talia mea și m-a tras ușor spre el. Nu aveam puterea să mă împotrivesc. Durerea făcuse loc unui gol care răsuna înăuntrul meu. Simțeam că acel abis avea să se întindă pe mai multe ore, orele aveau să se transforme în zile, apoi în luni, în ani și aveau să îmi umple viața cu uitare. Abia dacă am simțit când Alexander mi-a dat o șuviță rebelă după ureche.

– Imposibil de controlat, a murmurat el, și de această dată cuvintele lui erau pline de tristețe.

– Nu mai încerca, i-am șoptit.

A zâmbit slab, după care a redevenit serios.

– Deja îmi e dor de tine!

Am închis ochii, iar lacrimile fierbinți au continuat să mi se rostogolească pe obraji. Nu mai avea rost să mă prefac că totul era în regulă. Nu avea să mai fie de aici încolo. Viața mea nu era o poveste, nu aveam să trăiesc fericită până la adânci bătrânețe. Am știut asta chiar și în clipa în care gura lui a pus stăpânire pe a mea.

Gurile noastre s-au zdrobit una de cealaltă. Multe lucruri nu aveau să fie rostite niciodată. Am deschis gura și i-am permis limbii lui să o posede pe a mea, l-am lăsat să mă domine o ultimă dată. Sărutul lui mi-a trimis foc în vene. Pasiunea s-a amestecat cu dorința, și m-am agățat de el, lăsând flăcările dorinței să mă cuprindă încet, de parcă aș fi ars pe un rug. M-am agățat de umerii lui, iar degetele mi s-au îngropat în carnea lui tare, prea îngrozită ca să-i dau drumul. Ceea ce mă aștepta la sfârșitul acestui sărut mă îngrozea. El nu mi-a dat însă drumul, chiar dacă buzele noastre s-au dezlipit și am respirat amândoi cu nesaț.

Înțelegeam amândoi ce avea să se întâmple dacă ne eliberam din îmbrățișare.

Alexander m-a sărutat fugar pe frunte, iar eu am închis ochii, căutând o ultimă urmă de putere ca s-o pot scoate la

capăt. Ajunsesem aici și, ce era mai trist, eram aici doar din cauza lui. A lui. A noastră. Am găsit însă puterea de care aveam nevoie în ceea ce împărtășiserăm împreună. El îmi dăduse această putere.

Puterea de a mă retrage.

Și-a plecat capul când eu am făcut un pas înapoi. Când l-a ridicat, într-un final, a rostit doar trei cuvinte:

– La revedere, Clara!

Alexander a ridicat o mână, și, o secundă mai târziu, un Rolls Royce s-a apropiat de noi. A deschis portiera și mi-a făcut semn să urc. Nu m-am împotrivit. Nu mai aveam puterea s-o fac, eram sfârșită.

M-am așezat fără vreun cuvânt pe bancheta din spate. El mi-a oferit un zâmbet delicat, total diferit de zâmbetul încrezător de care mă îndrăgostisem. Apoi, a închis portiera.

Norris nu mi-a vorbit. Înțelesese ce avea de făcut, fără să i se spună. În timp ce ne îndepărtam, Alexander s-a întors spre casa care ar fi putut fi a noastră. Nu a ezitat deloc. S-a îndreptat hotărât, de parcă nu ar fi avut de ales. Îmi arătase foarte clar acest lucru: că nu avea de ales cu adevărat. Așa că am plâns pentru inima mea frântă și pentru bărbatul rănit care se îndrepta acum spre un viitor pe care nu aveam să îl mai împărtășim niciodată. Și care ieșea acum din viața mea.

Ușa s-a închis în urma mea cu un sunet surd. Lumina dimineții se strecura prin fanta dintre draperii, dar eu mă îndreptam spre pat. Nu puteam suporta gândul că va trebui să fac față unei noi zile. Trebuia să-mi pierd cumva cunoștința, chiar dacă somnul nu era cu adevărat o scăpare. Alexander avea să mă urmeze în vis.

Cineva s-a foit pe canapea când am trecut pe lângă ea. Belle, pe jumătate adormită, s-a ridicat și s-a frecat la ochi. Judecând după pantalonii de yoga și părul răvășit, mă așteptase să mă

întorc acasă. A deschis gura să spună ceva, dar a închis-o imediat când mi-a văzut chipul. Nu aveam nevoie de oglindă să-mi dau seama că aveam ochii roșii și că-mi curgea nasul.

– Ai fost să-l vezi.

Nu era o întrebare, ci doar o afirmație. Și nu mă judeca pentru ce făcusem. Greșise și ea de suficiente ori în dragoste, și probabil tocmai de aceea a trecut imediat la acțiune. Într-o clipă, mi-a cuprins umerii cu pătura care încă purta căldura trupului ei.

Am rămas pe loc, amețită din cauza șocului. Ea a deschis și a închis câteva sertare de bucătărie. A găsit cafeaua, s-a uitat la ea și a aruncat-o cât colo.

– Dă-o naibii! Avem nevoie de ceva mai tare.

Nu era nici 9.00 dimineața, dar nu am contrazis-o. Nu aveam puterea s-o fac. A turnat vin alb într-un pahar și mi l-a întins. L-am luat și am sorbit din el, absentă.

Simțeam că abia își putea stăpâni curiozitatea. O cunoșteam pe prietena mea cea mai bună. Ar fi vrut să știe ce se întâmplase și se străduia din răsputeri să stăvilească întrebările care amenințau să-i țâșnească de pe buze. Tocmai de aceea era prietena mea cea mai bună. Nimeni altcineva, nici chiar mama mea, nu ar fi reușit să se controleze. Belle înțelegea că aveam nevoie de timp.

Timp să înțeleg ce se întâmplase. Timp să mă obișnuiesc oarecum cu ideea că Alexander nu mai făcea parte din viața mea – că nu avea să mai facă niciodată parte din viața mea. Acum, însă... acum, acest lucru părea imposibil. Acum, nu reușeam să înțeleg nici măcar cum de pământul continua să se rotească.

Belle m-a condus în baie și a dat drumul la apă în cadă. Nu am protestat. Am privit-o absentă cum mi-a desprins paharul dintre degete. Acesta mi-a alunecat din mână, iar eu am oftat

adânc. Ce altceva urma să îmi fie luat? Era un gând irațional, dar nu-mi păsa. Nimic nu mai avea sens. De ce să mă împotrivesc? Viața mea – viața care abia părea să înceapă cu numai câteva săptămâni în urmă – se sfârșise. În ziua următoare aveam să fiu nevoită să o iau de la început. A doua zi aveam să fiu nevoită să fac față realității, fără Alexander.

– Astăzi poți să plângi, mi-a șoptit Belle, părând să-mi fi citit gândurile.

„Astăzi voi plânge", am încuviințat în tăcere. Aveam să intru în cada pe care mi-o pregătise ea și să las lacrimile să curgă în apă până când aveam să fiu ca nouă. Până când aveam să alung durerea. Dar, chiar în timp ce mă lăsam în jos în cadă, am știut că nu aveam să îl pot alunga pe Alexander din memorie. Îmi intrase în sânge. Atingerea lui îmi marcase pielea ca fierul încins. Îi aparțineam, chiar dacă nu aveam să mai fiu niciodată a lui.

– Mâine îți va fi mai ușor.

Belle s-a așezat pe marginea căzii. Nu m-a forțat să-i spun nimic. Am stat amândouă acolo, în tăcere.

Belle se înșela în privința zilei de mâine. Nu avea să îmi fie niciodată mai ușor. Mai avusesem și altă dată inima frântă, dar nu ca acum. Pierderea lui Alexander îmi provocase o rană adâncă, îmi frânsese sufletul și spiritul. Nu mă mai dăruisem nimănui așa cum mă dăruisem lui. Și nu aveam să o mai fac niciodată. Nu era posibil. O iubire atât de frumoasă și de brutală ca a noastră nu se întâmpla de două ori în viață. Orice om putea supraviețui doar o dată unei asemenea pierderi, iar instinctul de supraviețuire nu avea cum să te lase să redevii vreodată vulnerabil.

– Sunt aici când vrei să vorbești.

Belle a ieșit din baie, dar știam că era pe aproape. Îmi dădea doar spațiul necesar, fără să se îndepărteze prea mult.

piept care nu mă lăsa să respir. Nici măcar acum, în acest moment, nu aș fi schimbat nimic. Mai greu decât să-mi imaginez viața fără Alexander era doar să-mi imaginez că nu făcuse niciodată parte din viața mea. Iar eu aveam să trăiesc doar din amintiri. Aveam să supraviețuiesc hrănindu-mă cu ele, pentru că, înainte ca el să intre în viața mea, eu fusesem flămândă fără să știu asta. Făcusem alegerea corectă. Dacă relația noastră continua, când avea să se sfârșească, inevitabil, eu nu aș fi avut cum să supraviețuiesc. Poate că azi sufeream, dar în final era o chestiune de supraviețuire. Îl avusesem pe Alexander pentru o clipă trecătoare. Timpul nostru împreună fusese mult prea scurt, dar trebuia să-mi fie de ajuns.

Capitolul 2

Am trecut pe lângă bărbatul care mi-a ținut ușa și i-am mulțumit, dar m-am grăbit să mă îndepărtez când mi-am dat seama că ar fi vrut să stea de vorbă cu mine. Nu părea să fie reporter, dar învățasem deja să nu mă încred în nici un străin curios. În plus, chiar nu aveam timp în această dimineață. Prietena cu care împărțeam apartamentul, Belle cea băgăcioasă, dar care-mi dorea mereu binele, mă făcuse să întârzii douăzeci de minute. Prin urmare, aveam mai puțin de o jumătate de oră să mă pregătesc pentru întâlnirea cu unul dintre cei mai importanți clienți.

Sediul firmei Peters & Clarkwell era relativ liniștit la prima oră a dimineții de marți, dar asta nu avea să dureze prea mult. De când lansasem oficial campania Isaac Blue, atmosfera din birou trecuse de la relaxată la ultraagitată, iar mie îmi plăcea asta. În timp ce colegii mei urau noul ritm de lucru, mie îmi pria de-a dreptul. Munca îmi distrăgea atenția de la catastrofala mea viață personală și nu-mi dădea răgaz să mă gândesc la Alexander. Timp de două luni și jumătate, practic locuisem aici, iar în ultima lună lucrasem de acasă. Nu mă opream din lucru decât atunci când nu-mi mai puteam ține ochii deschiși și îmi îngăduiam să visez doar atunci când Alexander îmi invada gândurile. Acolo, nu-l puteam împiedica să mă găsească.

Tori mi-a făcut cu mâna de la biroul ei, luându-mă puțin prin surprindere. Roșcata plină de energie avea și viață personală – viață din care mă presa să fac și eu parte – și până

acum nu ajunsese niciodată la birou înaintea mea. M-am oprit la biroul ei, pregătită sufleteşte pentru deja obişnuitele invitaţii la cină sau la ceva de băut.

– Azi ai ajuns devreme.

M-am forţat să-i zâmbesc. O plăceam pe Tori, poate că într-o bună zi am putea deveni prietene, dar acum nu mă puteam gândi decât la muncă. Distracţia nu făcea parte din vocabularul meu. Peste vară încercasem să ies la masă de câteva ori cu Belle şi cu câţiva alţi prieteni, dar fiecare ieşire nu făcuse decât să-mi amintească acut de lipsa lui Alexander. Mă învăţasem minte deja.

Tori a făcut o grimasă şi şi-a strâns jacheta, încercând să ascundă gulerul unei bluze strălucitoare.

Rimelul întins şi o ţinută de lucru nu tocmai potrivită?

– O dimineaţă grea? am întrebat-o.

„Sau mai degrabă o noapte grea?" am adăugat în gând.

S-a aplecat spre mine şi şi-a coborât tonul, deşi eram doar noi două în tot biroul.

– Se vede că n-am dormit? Ora 4.00 dimineaţa nu este tocmai potrivită să-ţi dai seama că nu ai trecut în raport ultimele cifre ale campaniei Blue, mai ales dacă te afli la Brimstone.

Am încercat să râd, sperând să-i par plină de înţelegere. Înăuntrul meu, sentimente şi gânduri mi se rostogoleau prin creier, prea iuţi ca să poată fi procesate. Mersesem şi eu la acel club, şi am fost de-a dreptul speriată de valul de gelozie care m-a inundat auzindu-i numele pomenit. Oare fusese şi el acolo noaptea trecută? Tori fusese, oare, aproape de el, fără s-o ştie? Şi nu era numai asta. Cuvântul *Brimstone* însemna pentru mine mai mult decât şi-ar fi putut închipui vreodată Tori. Până acum, nu trebuise să-i fac faţă. Nu era un cuvânt folosit des în conversaţii obişnuite. Acesta era unul dintre

motivele pentru care îl alesesem drept cuvânt de siguranță. Era cuvântul care mă proteja atunci când Alexander ducea lucrurile prea departe – când îmi cerea mai mult decât îi puteam oferi.

Îl folosisem doar o dată – și nu aveam să-l mai folosesc vreodată.

Tori a tușit politicos, iar eu am clătinat din cap, încercând să mă eliberez de amintirile dureroase.

– Scuze, am șoptit. Trebuie să termin ceva înainte de venirea lui Isaac. Îmi zboară gândurile doar într-acolo.

– Te înțeleg perfect, mi-a răspuns ea. Ar trebui să luăm masa împreună de îndată ce terminăm cu asta.

Am ezitat, căutând imediat o scuză.

– Am o săptămână îngrozitoare. Am de citit sute de rapoarte ale echipei de campanie a lui Isaac.

Tori a ridicat din umeri.

– Poate altă dată.

– Absolut, i-am răspuns.

Poate era singura promisiune pe care eram în stare să o fac zilele astea. Am ridicat privirea spre ceasul de pe perete și mi-am dat seama că discuția cu Tori îmi irosise cinci minute prețioase.

Mi-am pus geanta în sertarul biroului și mi-am tras în față dosarul campaniei fundației Blue ca să pregătesc întâlnirea programată azi.

– Ești gata? m-a întrebat Bennett.

Zâmbetul lui, mereu prietenos, era acum obosit.

Am făcut o pauză și mi-am studiat șeful. Cearcănele erau și mai vinețiii, iar părul lui brunet, cârlionțat, avea neapărată nevoie de un pieptăn.

– Dar tu?

– Aşa rău arăt? S-a aşezat pe scaunul din faţa mea şi şi-a lărgit nodul de la cravată. De ce iau copiii vacanţă vara, când părinţii lor trebuie să fie la lucru?

– Este o cruzime, într-adevăr, am încuviinţat eu. Bennett creştea singur două gemene de şase ani care i-ar fi dat de furcă şi dacă soţia lui nu ar fi murit în mod neaşteptat cu un an în urmă. Nu-mi puteam imagina cât de copleşit trebuia să se simtă, deşi se străduia să nu o arate. Ce-ar fi să mă laşi să stau eu cu ele vineri seară câteva ore?

– Nu ţi-aş putea cere să te opreşti din lucru!

Bennett a făcut ochii mari, mimând oroarea.

– Campania fundaţiei Blue a cam oprit motoarele, i-am spus pe un ton indiferent, ignorându-i sarcasmul evident. Nu am adăugat şi faptul că aveam disperată nevoie să-mi umplu timpul cu ceva, în aşteptarea unui nou proiect. Orice, numai să-mi abată atenţia de la absenţa lui Alexander din viaţa mea.

– Poate că ai dreptate. Bennett şi-a frecat tâmplele şi a oftat zgomotos. Ţi s-ar părea deplasat să le supraveghezi cât timp mă odihnesc?

I-am studiat chipul obosit şi am ridicat dintr-o sprânceană.

– Chiar insist să dormi puţin.

– Eşti salvarea mea, Clara. A făcut o pauză, răscolind hârtiile din servietă. A sunat cineva şi a întrebat de tine. Eram convins că i-am notat numărul de telefon pe undeva pe aici.

Încăperea şi-a pierdut dintr-odată culorile. O singură persoană ar fi putut să sune şi să se intereseze de mine. O singură persoană nu m-ar fi sunat direct. Persoana care nu mă sunase de luni întregi.

– Sper că nu dai interviuri pentru un alt job, nu-i aşa? m-a întrebat Bennett, studiindu-mi chipul înspăimântat.

Am clătinat din cap şi m-am forţat să-i răspund:

– Nu.

– Mă bucur să aud. Pari cam panicată. În secunda următoare, i-am citit pe chip că își dăduse seama. Nu cred că a fost el, Clara.

Nu-mi dădeam seama dacă asta mă făcea să mă simt mai bine sau mai rău. Nu prea mai simțeam nimic, de fapt. Nu am rostit cu glas tare nici una dintre întrebările pe care aș fi vrut să i le pun lui Bennett. Îmi spusese pe nume? Cum suna vocea lui? Lăsase cu adevărat un număr de telefon? Pentru că Alexander nu era genul de bărbat care să sune.

– A fost, probabil, doar un reporter.

Și totuși, neliniștea nu-mi dădea pace.

– Vrei un ceai înainte să intrăm? m-a întrebat el, ridicându-se.

– Cafea, te rog! Aproape că am terminat de revizuit raportul. I-am făcut semn spre fișierul deschis pe monitorul computerului meu. Îmi petrecusem nenumărate ore pregătindu-mă pentru ziua de azi. Așa că am decis să nu las nimic să mă tulbure acum.

– Uneori, uit că ești americancă. Și apoi, ceri o cafea, m-a tachinat Bennett.

L-am amenințat cu degetul și m-am întors la lucru.

– Nu sunt singura din acest birou care bea cafea. Și nu sunt americancă.

– Ești mai americancă decât ai vrea să recunoști. Poate, dacă te-aș momi cu suficient de mult ceai și cu biscuiți, ți-ai îmbrățișa latura britanică.

– În nici un caz, i-am răspuns cu accent cockney.

Râsul lui Bennett s-a estompat în timp ce se îndrepta spre chicinetă. Îmi făcea plăcere să-l văd destinzându-se. Poate că mă ironiza că munceam prea mult, dar nu puteam să nu fiu îngrijorată de stresul în care trăia el. Fetele lui nu-l mai aveau decât pe el.

Din fericire, totul părea în regulă pentru prezentarea Blue Foundation. Cu puțin noroc, Bennett avea să se întoarcă la timp cât să pot sorbi din cafea înainte să coborâm în sala de conferințe. Am scos mobilul să văd cât era ceasul și am văzut un apel ratat de la mama.

„Mă atacă din toate părțile."

Madeline Bishop nu înțelegea niciodată o aluzie. De săptămâni bune, îi evitam apelurile. Adevărul era că acum nu puteam face față stilului ei direct. În ceea ce o privea pe mama, eu și Alexander eram încă împreună. De îndată ce ar fi aflat că ne despărțiserăm, s-ar fi ocupat numai cu găsirea motivului pentru care lucrurile nu merseseră și a unei modalități prin care să repare lucrurile. După părerea mamei, orice situație putea fi remediată. Nu aveam puterea să-i spun că pentru noi doi nu mai era cale de împăcare.

Îi zisesem lui Alexander că nu voiam să fiu secretul lui, și uite cum ascundeam acum adevărul în legătură cu relația noastră. Poate că nu eram atât de puternică precum îmi închipuisem – așa cum mă crezuse el.

Bennett a reapărut la biroul meu și mi-a întins o ceașcă aburindă.

– Ești gata să-ți vrăjești clientul?

Am sorbit din cafea. Să las impresia că eram bine devenise o a doua natură, dar cu el puteam fi sinceră. Am arborat totuși un zâmbet larg.

– Ia-o înainte, șefule!

Nu mă puteam abține să nu admir transformarea suferită de clientul nostru. În cele câteva luni de când făcusem cunoștință cu celebrul actor, acesta trecuse de la starul de cinema destul de tulbure la un lider empatic, care își asuma tot mai multe responsabilități legate de această campanie. Fără îndoială că editorul lui, o blondă pe nume Sophia King, care îi era alături

tot timpul, avusese o mare contribuție. Se făcuseră speculații despre o posibilă relație între ea și Isaac Blue, iar azi, când l-am văzut punându-i protector mâna pe spate la intrarea în sala de ședințe, suspiciunile mi-au fost confirmate. Și-a retras-o repede, ca să nu fie văzut, dar ea i-a aruncat o privire arzătoare, genul de priviri pe care le schimbă doar îndrăgostiții.

Mi s-a pus o greutate în piept, durerea mi-a fulgerat inima. Eu nu aveam să mai fac asemenea schimburi de priviri cu nimeni. Tânjeam să mai simt măcar o dată mâna protectoare a lui Alexander. Sophia mi-a surprins privirea, iar eu mi-am ferit-o, stânjenită.

– Vă mulțumesc pentru toată strădania! a spus Isaac întinzându-i mâna lui Bennett. Fundația Blue are parte de un start serios numai datorită firmei Peters & Clarkwell.

Bennett i-a acceptat mâna întinsă, dar a clătinat din cap.

– Altcuiva trebuie să-i mulțumești.

Deși muncisem mult la această campanie, nu tânjeam să-mi fie recunoscute meritele. Voiam într-adevăr să promovez în companie, dar în același timp mă bucuram că viața mea privată nu mai era în atenția presei. Isaac s-a întors spre mine să-mi mulțumească, dar s-a oprit când m-a văzut. Cu părul lui negru, gropițele din obraji și fizicul de invidiat, majoritatea femeilor și-ar fi dorit ca el să le dea atenție. Dar eu nu eram orice femeie. Iar Isaac era al naibii de sexy, însă nu era Alexander.

Grație anilor de actorie, starul și-a revenit rapid și mi-a întins mâna.

– Mulțumesc, domnișoară...

– Bishop, i-am răspuns eu intrând în joc.

Nu încăpea îndoială că mă recunoscuse. Nu puteai rămâne anonim odată ce apăreai pe coperta revistei *People*. Am

schimbat câteva amabilități. În ciuda începutului nostru stângaci, Isaac s-a dovedit a fi fermecător.

După ce clientul și totodată amantul ei a ieșit, împreună cu ceilalți membri ai grupului, Sophia a rămas în ușă, blocându-mi ieșirea din încăpere.

– Te pot ajuta cu ceva? am întrebat-o.

– Ce interesant! a spus ea. Ai accent american, dar te porți de parcă ai fi englezoaică. Ești prea afurisit de politicoasă, Clara.

Măcar ea nu-și ascundea adevărata față.

– Pot fi și grosolană. Poate la fel de grosolană ca tine.

A râs și și-a încrucișat brațele subțiri și elegante peste cămașa roșie, strâmtă.

– Mă îndoiesc. Nu vreau să te jignesc, dar am văzut cum te uitai.

– Isaac are acest efect asupra oamenilor, am spus cu ușurință.

– Așa este. Dar hai să nu ne mai prefacem că discutăm despre el. Îmi imaginez că tu înțelegi mai bine ca oricine dorința de discreție într-o relație. Sophia s-a tras puțin, acum nu mai bloca ușa, dar nici una din noi nu a dat vreun semn că ar fi vrut să iasă.

– Bănuiesc că da, am recunoscut eu. Nu voi spune nimic, stai liniștită.

– Nu este un secret, dar nici nu vrem să devină public, mi s-a confesat ea. Dar nu te-am oprit din cauza relației mele cu Isaac, să știi. Cred că ți-ar prinde bine să ai pe cineva de partea ta, Clara.

A scos din geanta Birkin o carte de vizită de culoarea fildeșului și mi-a întins-o.

– Cu ce te ocupi, mai exact? am întrebat-o, învinsă de curiozitate.

– Fac ca lucrurile să se schimbe.

Am zâmbit amar.

– Pentru mine cred că este puţin cam târziu.

Sophia a privit de-a lungul coridorului pe care dispăruse Isaac. Când şi-a întors privirea spre mine, a clătinat din cap, iar ochii i-au strălucit.

– Nu este niciodată prea târziu.

Cuvintele ei mi-au răsunat în minte în timp ce puneam cartea de vizită în sertarul biroului. Sophia King era foarte talentată la ce făcea, dar eu nu eram în căutarea cuiva care să-mi rezolve problemele. Era imposibil. În ultimele luni, mă străduisem să mă smulg din ghearele disperării. Fusese o luptă grea, care nu se terminase încă. Singurul lucru pe care îl puteam face era să-mi văd de viaţă pe cât de bine posibil. Am tras aer în piept, m-am apropiat de biroul lui Tori şi am aşteptat-o să termine de vorbit la telefon.

– Ce-ai zice de săptămâna viitoare? am întrebat-o de îndată ce s-a eliberat, de teamă să nu mă răzgândesc. M-am îngropat în muncă toată vara. E timpul să mai ies şi eu.

– Excelent! a exclamat Tori. O să am grijă să te ţii de cuvânt.

– Aşa să faci! i-am răspuns, zâmbindu-i sincer.

Pas cu pas.

Mi-am aruncat geanta pe blatul din granit şi am răsfoit corespondenţa, constatând dezamăgită că erau doar facturi şi broşuri comerciale. „Pas cu pas, într-adevăr", m-a tachinat o voce din minte.

Belle a intrat în cameră, învăluită într-o rochie maxi turcoaz care îi punea în evidenţă silueta elegantă. Şi-a făcut vânt cu mâna şi şi-a aranjat câteva şuviţe care i se desprinseseră din cocul de la ceafă. Închiriasem apartamentul de la mătuşa ei, şi, deşi îi iubeam arhitectura de dinainte de război şi chiria mică,

duceam lipsa unor facilități moderne precum aerul condiționat.

– Hai să plecăm în vacanță, mi-a sugerat ea. Mallorca sau Seychelles?

– Cred că acolo e chiar mai cald decât aici. Iar eu am un job.

– Căldura de pe plajă e diferită. Belle a oftat și a scos un cub de gheață din congelator. E absolut îngrozitor să-ți fie atât de cald într-un oraș plin de oameni. Nu poți să-ți iei câteva zile libere? Sau măcar un weekend prelungit?

– Asta e tot? Am ridicat teancul de plicuri, ignorându-i întrebarea.

– Din câte știu eu, da. Mi-a studiat chipul pentru câteva clipe. Cum a decurs întâlnirea?

– Fantastic, i-am răspuns, sperând să nu-mi ceară detalii. Nici acum nu aș fi știut ce să răspund la oferta Sophiei King.

– Ai muncit mult la campania asta. Ar trebui să sărbătorim, a sugerat ea. Vino să bei ceva cu noi!

– Mă duc să alerg.

Sportul era scuza mea atunci când munca nu-mi ocupa timpul.

– Prostii, a spus Belle. Mă eviți.

– Nu te evit, am oftat eu căutând o cale să-i explic fără să ating subiectul dureros – Alexander. Numai că n-am chef să ies.

– Niciodată nu ai chef să ieși, m-a acuzat ea. Te iubesc, draga mea, dar să știi că nu te poți ascunde la nesfârșit. Când ai de gând să mergi mai departe?

– Mă duc să alerg. Și nu mă mai studia atât.

Mi-am luat geanta și am trecut grăbită pe lângă ea, înainte să apuce să-mi pună și alte întrebări.

Belle nu s-a ivit din camera ei când eu am ieșit dintr-a mea, cincisprezece minute mai târziu, echipată pentru alergare. Mi-

am strâns părul într-o coadă de cal și am ieșit din apartament. În ciuda umezelii, aerul serii se simțea plăcut pe pielea mea transpirată. Am iuțit pasul. Alergatul îmi limpezea gândurile până la uitare, lucru aproape la fel de bun ca a-mi ocupa tot timpul cu munca.

M-am oprit la intersecția din colț, așteptând să se schimbe culoarea semaforului. Un Rolls negru de cealaltă parte a străzii mi-a făcut inima să tresalte. Am respirat adânc și m-am apropiat, constatând dezamăgită că nu era mașina lui Alexander.

„Adună-te", m-a mustrat vocea interioară.

De data aceasta, trebuia să o ascult. Am luat-o la fugă. Sângele îmi pulsa prin trup, iar eu alergam tot mai repede, până în punctul în care puteam uita de toate. Fugeam de problemele mele. Știam asta. Dar ce altă șansă aveam, când nu mai aveam către cine să alerg?

Gândurile mi-au dispărut din minte, înlocuite de concentrarea asupra alergării. Am ajuns la treptele care duceau la apartamentul meu. Mintea îmi era complet golită. Dacă aș fi putut să fiu mereu așa!

– Clara! Mătușa Jane își făcuse apariția în pragul ușii sale.

– Bună, Jane, am oftat eu.

– Intră să bei puțină apă. Arăți de parcă ai fi alergat la maraton.

Exact așa mă și simțeam. Am clătinat din cap, deși aveam gâtul uscat.

– Sunt transpirată. Trebuie să fac un duș, dar îți mulțumesc.

– Prostii! Jane a făcut un pas pe hol și mi-a făcut semn să intru în apartamentul ei. Înăuntru, acum!

Nu avea rost să mă împotrivesc când Jane era într-o asemenea dispoziție, așa că am intrat. Cu părul grizonant și silueta firavă, mătușa lui Belle arăta a spiriduș mai mult decât

ar fi avut dreptul cineva de vârsta ei. Dar ce-i lipsea din punct de vedere fizic compensa prin spirit. Am ridicat brațele, semn că mă predam, și am urmat-o înăuntru.

Am băut recunoscătoare apa pe care mi-a oferit-o.

– Mulțumesc, am spus când am terminat.

– Tu faci mai mult decât să te antrenezi, mi-a spus Jane. Arăți ca o fată care fuge de ceva.

Am ridicat din umeri, dar i-am evitat ochii. Nu voiam să-mi văd imaginea reflectată în privirea ei pătrunzătoare.

– Nu fac decât să merg mai departe.

– De ce?

La orice m-aș fi așteptat numai la această întrebare nu. Nu era un sfat tipic după o despărțire. Ar fi trebuit să știu, doar le auzisem pe toate. Am căutat cu disperare un răspuns, dar într-un final nu am reușit decât să o privesc lipsită de orice expresie.

– Ești îndrăgostită de el, Clara, mi-a spus Jane luându-mi o mână într-a ei. Este evident, draga mea. Și atunci, de ce nu ești cu el?

Am închis ochii și mi-am adunat toate puterile să-i pot răspunde:

– Uneori, dragostea nu este de ajuns.

– Ce altceva este? a pufnit Jane. Există un timp pentru orice relație, Clara. Unele iubiri sunt făcute să dureze o viață, altele, nu.

– Știu, am șoptit.

– Timpul tău cu Alexander s-a sfârșit? m-a presat ea.

M-am întors cu spatele la ea și am privit pe geam. Rollsul era în continuare parcat la colț, și inima mi-a bătut din nou cu putere. Acesta era și el un răspuns la întrebarea ei.

– Încă îl iubesc, am recunoscut eu. Dar nu putem rămâne împreună. Timpul nostru a luat sfârșit.

– Trebuie să fii foarte sigură. Faptul că forțezi dragostea să se termine nu înseamnă că ea dispare. Nu și atunci când sfârșitul este fals. Când distrugi o relație, ai parte doar de regrete. Iar regretele îți otrăvesc viața. Și nu există regret mai mare decât să-ți abandonezi iubirea.

Din tonul ei am înțeles că vorbea din proprie experiență, dar nu i-am cerut să mi-o împărtășească.

Nu eram de aceeași vârstă cu mătușa Jane, dar primisem câteva lecții în ceea ce privea dragostea. Puteai crede că timpul vindecă orice rană, dar era doar o minciună. Timpul nu avea să șteargă niciodată complet rănile unei inimi frânte. Ele rămâneau mereu acolo, indiferent cât de adânc reușeai să-ți îngropi trecutul.

– Mă tem că nu am de ales, i-am spus eu. El nu mă mai vrea, oricum.

M-a durut să recunosc acest lucru cu voce tare. Nu mai spusesem nimănui, nici măcar lui Belle, că nu aveam nici o veste de la Alexander de mai bine de opt săptămâni. Mă mai căutase doar o singură dată de când plecasem din Notting Hill, apoi nimic. Chiar dacă Jane avea dreptate, nici nu mai conta. Alexander își văzuse de viață.

– De unde știi asta?

– Știu, pur și simplu.

Belle avusese grijă să țină tabloidele departe de casa noastră, dar nu mă putea împiedica să le văd la standurile de ziare. Văzusem fotografiile – Alexander își făcea mereu apariția în cluburi de noapte sau baruri. Îi recunoscusem pe unii dintre prietenii lui în fotografii, inclusiv pe Jonathan Thompson, prietenul lui din școală și cea mai mare greșeală a lui Belle. Dacă Alexander își petrecea timpul liber cu el, nici nu voiam să-mi imaginez ce anume nu scriau despre el ziarele de scandal. Din câte-mi dădeam eu seama, Alexander nu fusese

încă zărit cu o altă femeie, dar era doar o chestiune de timp. Între timp, eu eram încă în atenția paparazzilor, cu titluri care se întrebau despre cum mergea relația noastră: „Nu ne este clar unde este Clara".

Jane și-a țuguiat buzele și mi-a cercetat chipul.

– Așteaptă aici!

Cuvintele ei erau vag amenințătoare, așa că am rămas în picioare în bucătăria ei, îngrozită. Ea s-a întors cu un teanc de plicuri, iar valul de furie care m-a cuprins mi-a topit răceala din corp. Am recunoscut hârtia crem chiar înainte de a observa sigiliul din ceară roșie, iar inima mi-a luat-o la goană.

– De unde le ai? am întrebat-o luându-i din mână scrisorile lui Alexander.

– Ne-am gândit să-ți dăm un răgaz, mi-a răspuns cu blândețe Jane.

– Ne-am gândit? am repetat eu. Te referi la *Belle*.

Jane m-a privit hotărâtă.

– Să nu te superi pe ea. A fost convinsă că-ți face un bine.

Am pufnit și am strâns la piept teancul de scrisori. Cum putuse prietena mea cea mai bună să-mi ascundă ceva atât de important? Belle fusese cea care mă tot îndemnase să-l uit pe Alexander. Acum, înțelegeam că nu s-ar fi dat înapoi de la nimic numai să-mi saboteze orice șansă de împăcare cu Alexander.

– Mi se pare ciudat să spui asta. Nu am fost nicicând mai rănită.

Dar, chiar în clipa în care rosteam aceste cuvinte, am știut că mințeam.

Mă mai răniseră și alții. Fusesem rănită de bărbatul care scrisese aceste scrisori. Și atunci, de ce eram atât de disperată să le citesc?

Capitolul 3

Nici nu am mai făcut duș, ci m-am închis în camera mea. Degetele mi-au tremurat când am numărat plicurile. Erau câteva zeci. Nici nu știam cu care să încep – dar oare mai conta? Am atins cu vârful degetelor numele meu, scris de mâna lui Alexander. El atinsese această hârtie, și acum, la depărtare de câteva luni, gândul mi-a provocat un dor nespus care a făcut să mi se taie respirația.

Am deschis primul sigiliu și am scos din plic prima scrisoare, datată la sfârșit de iunie. Trecuseră doar câteva săptămâni de când o trimisese – săptămâni care-mi păruseră o eternitate. Nu știam ce aveam să găsesc în aceste scrisori. Am expirat lung și am citit:

Clara,

Cum de n-au trecut decât câteva zile de când nu te-am mai atins? Nopțile mele nu mai sunt brăzdate de coșmaruri. Pentru că te visez pe tine – pielea ta lipită de a mea, gustul tău pe limba mea în timp ce-ți devorez sexul, buzele tale cuprinzându-mi penisul. Somnul a devenit raiul meu. Iar zilele sunt coșmaruri, pentru că, atunci când mă trezesc, tu nu ești lângă mine.

X

Un val de dorință care-mi era străin și-a făcut loc înăuntrul meu, transformându-se rapid într-o durere surdă în piept.

Cum de reuşea el să mă excite şi să mă facă să plâng în acelaşi timp?

X al meu. I-am acoperit semnătura cu un sărut. Şi el îmi apărea în vise, dar în fiecare dintre ele el mă părăsea. Uneori, pentru o altă femeie. Alteori, fără vreun motiv. Coşmarurile mă ţineau trează, şi zăceam în pat cu ochii deschişi, fără să clipesc, ştiind că teama şi disperarea nu aveau să mă părăsească nici la ivirea zorilor. Dacă visele mele ar fi fost asemenea celor ale lui Alexander, oare şi eu m-aş fi simţit la fel ca el? M-aş mai fi străduit să rămân trează dacă Alexander ar fi făcut dragoste cu mine în timp ce dormeam? Nu eram sigură. Îmi părea periculos chiar şi numai să-mi imaginez atingerea lui.

Nerăbdarea a pus stăpânire pe mine, şi am început să deschid scrisoare după scrisoare, descoperind în ele un ciudat amestec de emoţii. Multe dintre ele erau brutal de sexuale, aşa cum era şi Alexander. Nu-mi era deloc greu să-mi imaginez lucrurile pe care le descria acolo. Alexander îngenunchind în faţa mea, eu trecându-mi degetele prin părul lui negru, mătăsos, în timp ce gura lui făcea dragoste cu mine. Sau eu cuprinzându-i penisul gros cu buzele, lingând şi sugând până ce el termina în gura mea.

Clitorisul îmi zvâcnea, sângele îmi fierbea. Mi-am strecurat mâna în pantaloni şi am găsit uşurarea apăsându-l cu degetul mijlociu. Nici nu mai ştiam de când nu mă mai atinsesem. De dinainte de a mă culca pentru prima oară cu Alexander, cu siguranţă. Cât timp fuseserăm împreună nu simţisem dorinţa să o fac. El era singurul care mă putea satisface. După el, dorinţa mă părăsise. Doar el îmi putea aduce eliberarea. Iar acum, vorbele lui făceau exact acest lucru.

Am strâns în mână o altă scrisoare în timp ce degetul meu mijlociu trasa cercuri în jurul clitorisului. În timp ce o citeam,

ochii mi s-au umplut de lacrimi, iar muşchii mi s-au încordat de aşteptare. Lacrimile mi s-au rostogolit pe obraji în vreme ce mă arcuiam de plăcere. M-am cufundat în cuvintele lui şi am lăsat ca valurile extazului să mă cuprindă cu totul.

Păpuşă,

Nu pot să dorm. Te-ai strecurat afară din visele mele aşa cum te-ai strecurat din viaţa mea. Îţi scriu din casa noastră din Notting Hill. Curios, dar nici după câteva luni nu pot renunţa la ea. Este ultimul loc în care am făcut dragoste cu tine. Ultimul loc în care te-am sărutat. Ultimul loc în care mi-ai strigat numele şi apoi acele cuvinte preţioase.

Ştiu că nu citeşti aceste scrisori. Pentru că, dacă ai face-o, ai fi aici. Cât timp te vei mai împotrivi, Clara?

Îmi aparţii. Doar tu. Pentru totdeauna.

X

I-am rostit numele când am terminat, iar lumea s-a năruit în jurul meu, trăgându-mă după ea. M-am prăbuşit pe pernă, copleşită de forţa orgasmului. Tremurând, am strâns scrisoarea la piept. Cum să mă mai adun după toate astea? Îşi dezvelise sufletul în faţa mea, scrisoare după scrisoare, ascunzând adevărul printre fantezii. Trupul meu tânjea după asta – după promisiunea din cuvintele lui.

Împlinire.

Eliberare.

Siguranţă.

Deşi eram excitată, nu puteam ignora ce lipsea din mesajele lui. Nu recunoştea nimic făţiş. Îmi spunea în sute de feluri ce simţea pentru mine, dar nu şi în felul în care îmi doream eu.

Eram în continuare secretul lui şi încă mai separaţi de un zid care se înălţa cu fiecare zi pe care o petreceam departe unul de celălalt.

Am auzit o bătaie în uşă şi m-am repezit să ascund scrisorile înainte de a conştientiza ce făceam.

„Nici el nu poate fi secretul tău vinovat, Clara."

Am lăsat scrisorile la vedere pe pat şi am străbătut camera să deschid uşa. Belle a trecut pe lângă mine, dar s-a răsucit pe călcâie de îndată ce a văzut scrisorile.

– Clara..., a început ea, dar eu am ridicat un deget ameninţător.

– Înţeleg din dramatica ta intrare că Jane ţi-a spus că mi-a dat scrisorile. Belle a dat să spună ceva, dar eu am clătinat din cap. Nu mă interesează părerea ta despre acest subiect.

Belle rămăsese cu gura căscată, dar şi-a revenit repede.

– Ţi-o voi spune, indiferent că vrei sau nu să mă asculţi!

– Cum ai putut? am întrebat-o.

– Ce anume? a strigat ea. Cum am putut să-mi protejez prietena de răniri repetate?

– În ultimele două luni, am fost convinsă că el a mers mai departe.

Furia mea clocotea încet, dar ameninţa să erupă în orice moment.

– Nu mi-ai povestit ce s-a întâmplat între voi doi. Ce era să cred?

– Nu este adevărat... am început eu.

De data asta, ea a fost cea care m-a oprit cu un semn al mâinii cu manichiură perfectă.

– Mi-ai spus câte ceva, dar nu tot. Ştiu că s-au întâmplat mai multe, Clara. *Te-a frânt* – am văzut asta. Nu-l puteam lăsa să o facă din nou.

– Nu ai idee ce s-a întâmplat între noi!

– Atunci, spune-mi! m-a rugat ea. Spune-mi cum poţi să-l iubeşti *şi* să te temi de el în acelaşi timp. Spune-mi de ce ai fugit! Pentru că eu, una, nu pot înţelege, Clara. Trebuie să-ţi fi

făcut el ceva. Te-am văzut cum te-ai închis într-o cochilie. Şi nu mi-a plăcut.

– Nu m-am închis într-o cochilie!

Însă acuzaţia ei m-a durut.

– Pe naiba! Mergi la birou. Îţi aduci de lucru acasă. Alergi până cazi din picioare. Dormi. Apoi, o iei de la început. Spune-mi, când ai mâncat ultima oară fără să fie nevoie să-ţi amintească alarma să o faci?

Am făcut ochii mari auzind-o, dar ea nu a aşteptat să-i dau replica. Ştia deja răspunsul.

– Mă poţi condamna? am întrebat-o cu lacrimile curgându-mi pe obraji. Nu înţelegi. Singurul bărbat care m-a făcut să mă simt vie de fapt mă omoară. Când sunt cu el, mă consumă. Când nu este lângă mine, sunt pierdută. Spune-mi tu ce să fac, Belle, căci tu ai toate răspunsurile!

Ea nu a ripostat, ci doar a făcut un pas timid către mine, s-a oprit o clipă, apoi m-a cuprins pe după umeri. M-am prăbuşit în îmbrăţişarea ei, iar ea m-a ţinut strâns cât am plâns în hohote, fără să-mi mai ceară să-i povestesc ceva. Nu-i spusesem ce dramă exista în familia lui Alexander şi nici că aceasta nu era de acord cu mine. Belle înţelesese că era vorba despre mai mult. Mă cunoştea prea bine şi îşi dădea seama că el mă poseda complet – minte, trup şi suflet.

– Am vrut să te protejez, mi-a şoptit, iar de data asta glasul ei suna ca şi cum îşi cerea iertare.

– De ce-mi spune toată lumea asta chiar înainte de a-mi înfige un pumnal în piept? am întrebat eu.

– Oh, Clara! Belle îmi mângâia liniştitor părul. M-am gândit că-ţi va fi mai uşor dacă nu ştii...

M-am tras de lângă ea şi mi-am şters lacrimile de pe obraji.

– Ce anume să nu ştiu?

– Că te iubeşte, a spus ea şoptit.

– Nu mi-a spus-o niciodată, am recunoscut eu, iar vocea mi s-a frânt, asemenea inimii.

– Clara, mi-a rostit ea numele cu blândețe, ți-a scris în fiecare zi de după despărțirea voastră. Memoria majorității bărbaților durează la fel de mult ca urmele de ruj de pe penisul lor. Crede-mă!

– Nu este de ajuns.

Încercam, de fapt, să mă conving singură.

Gândurile mi se amestecaseră de tot în cap. Belle era cea care avea secrete față de mine, iar acum tot ea era cea care mă presa să recunosc singurul lucru care mă făcea s-o iau la fugă. Era doar un indiciu despre cât de ciudată era cu adevărat relația noastră. Până și sentimentele lui Belle erau acum confuze.

– Nu pot hotărî eu în locul tău. Belle și-a trecut brațul pe după talia mea. Dar, până te decizi – acum că știi –, trebuie totuși să mai trăiești și tu. Nu pentru mine și nici pentru el. Ci pentru tine. Îmi e dor de tine! Te iubesc, și nu mă îngrijorezi doar pe mine, să știi.

Mi-am lăsat capul pe umărul ei.

– M-am gândit că voi fi bine dacă mă prefac o vreme că nu s-a întâmplat nimic.

– Viața nu este așa, mai ales când e și dragoste la mijloc. S-a dat un pas înapoi și și-a răsucit inelul pe deget. Cred că știu deja ce-mi vei răspunde, dar vrei să te aranjezi puțin și să ieșim să bem ceva?

M-am uitat la teancul de scrisori de pe pat. Aveau să fie tot acolo și peste câteva ore. Și Alexander avea să mă aștepte, ascuns printre rândurile lor, și peste câteva ore. Îmi ocupasem ultimele luni cu muncă și sport, ca să nu fiu nevoită să trăiesc fără el. Probabil nu aveam să știu ce vreau până ce nu urma să

accept să-mi trăiesc viaţa fără el – până când nu aveam să îmi trăiesc viaţa cu adevărat.

I-am zâmbit slab:

– Pot să fac un duş mai întâi?

– Da! Belle s-a însufleţit imediat. Doar n-o să ies cu tine mirosind aşa! Să ştii că nu te las să te răzgândeşti, Clara Bishop! Ai treizeci de minute la dispoziţie, după care vin peste tine!

– Mă grăbesc cât pot, i-am promis eu. O greutate pe care nici nu-mi dădusem seama că o purtam mi se ridicase de pe umeri. Poate că era doar o posibilitate, nimic mai mult. Poate că în ziua următoare nu avea să mai sosească nici o scrisoare.

Brusc, abia aşteptam să-mi reîncep viaţa.

Barul de pe strada noastră era înţesat de lume. De îndată ce am intrat pe uşă, Belle m-a prins de braţ şi m-a îndrumat spre două scaune înalte care tocmai se eliberaseră. Ne-am aşezat cu o secundă înainte ca un grup să ajungă la ele. Una din fete s-a uitat urât la noi, dar Belle a ridicat dintr-o sprânceană şi a zâmbit mulţumită.

– Eşti un adevărat rechin, i-am strigat, încercând să acopăr zgomotul.

Belle mi-a făcut cu ochiul şi i-a făcut semn chelnerului.

– Obţin întotdeauna ce vreau.

– Asta îmi aminteşte de Alexander, am recunoscut eu, bătând uşor pe bar cu vârfurile degetelor.

Şi el obţinea întotdeauna ce-şi dorea. Pe de altă parte, eu ezitam mereu. Oare şi eu puteam obţine tot ce-mi doream?

Însă, mai întâi, trebuia să ştiu eu exact ce voiam, bineînţeles.

Belle m-a ameninţat, în joacă, cu degetul arătător şi mi-a pus în faţă un cocktail.

– Fără gânduri! În următoarele ore, nu ai voie să gândeşti. Trebuie neapărat să te simţi bine.

Nu m-am mai obosit să-i spun că şi fraza aceasta îmi amintea de Alexander. Am ridicat paharul şi l-am ciocnit de al ei, apoi am sorbit lung. Băutura mi-a ars gâtul, şi am tuşit, luată prin surprindere de tăria acesteia.

– Ce este aici?

– Coniac. Ştiam că singura cale să te destinzi este concentraţia mare de alcool.

– În mine sau în băutură?

Am mai sorbit o dată, temătoare, din lichidul colorat.

– În amândouă. Ea şi-a terminat paharul cu o înghiţitură lungă, s-a strâmbat o fracţiune de secundă, apoi a trântit paharul de bar. La naiba!

I-am urmat exemplul, dar abia am reuşit să-l dau gata pe al meu. Am clătinat din cap; mă simţeam de parcă scoteam flăcări.

– Care din noi două va fi cea responsabilă în seara aceasta?

Mi-a făcut cu ochiul.

– Nici una din noi, cu puţin noroc!

Am privit-o cum a repetat comanda şi m-am întrebat dacă aveam să fiu nevoită ca a doua zi să sun la birou şi să-mi iau liber pentru că nu urma să mă simt bine. La ritmul în care terminam paharele, sigur asta avea să se întâmple.

– Nu sunt convinsă că Philip va fi foarte încântat dacă te las să te matoleşti într-un club.

– Să te îmbeţi în club este o lungă şi mândră tradiţie englezească, mi-a reamintit ea şi mi-a îndesat un alt pahar în mână. Iar Philip este pro tradiţie. Haide, bea!

Am ridicat mâna rămasă liberă în timp ce dădeam paharul peste cap.

– Ne grăbim?

– Vreau să dansez, şi, după calculele mele, trebuie să mai bei măcar încă un pahar ca să devii destul de flexibilă pentru

gustul meu.

– Scandalos! Am dus mâna la piept, râzând. Încerci cumva să mă îmbeți?

– Exact asta încerc să fac, mi-a răspuns ea în timp ce făcea semn să ni se mai aducă un rând. Vreau să dansez.

– Oamenii din jurul nostru nu par prea dornici de dans, i-am spus în timp ce goleam paharul.

Coniacul începea să-și facă efectul, îmi dezlega picioarele și-mi încălzea stomacul.

– Nu aici, mi-a răspuns exasperată. Va trebui să mergem într-un club.

Gândul că aș intra într-un anume club a făcut să se învârtă totul cu mine. Am prins-o de încheietură.

– Oriunde, numai la Brimstone, nu.

Belle a ridicat dintr-o sprânceană și a așteptat să continui.

– Amintiri urâte, i-am spus.

Dar nu am continuat. Belle își amintea, cu siguranță, că fusesem acolo o singură dată, cu Alexander.

– Înseamnă că exact acolo ar trebui să mergem. Să-l ia naiba! Nu-mi pasă de el, nu e proprietarul clubului. Iar tu arăți trăsnet în seara asta!

Am clătinat din cap. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu avea de gând doar să mă scoată în oraș să bem ceva atunci când îmi aruncase pe pat o rochie roșie, minusculă.

– De aceea ai insistat să arăt de parcă aș păși pe covorul roșu?

– Doar nu era să te las să-ți recapeți viața îmbrăcată în trening!

O cunoșteam prea bine pe Belle ca să știu că acesta nu era singurul motiv.

– De acord, atât timp cât nu încerci să mă cuplezi cu cineva.

– Nu știi niciodată când îți iese în cale bărbatul potrivit, mi-a răspuns ea ridicând din umeri, cu o luminiță atotcunoscătoare în ochi.

M-am gândit la ziua în care îl cunoscusem pe Alexander, la sărutul neașteptat pe care-l împărtășiserăm când ne ascundeam de ceilalți la festivitatea de la clubul Oxford-Cambridge, la legătura de netăgăduit pe care o simțisem atunci când mă culcasem cu el prima oară. Am ridicat paharul și l-am ciocnit de al ei.

– Beau pentru asta.

Nu-mi era teamă, așa cum m-aș fi așteptat. Poate din cauza cantității considerabile de alcool care-mi curgea prin vene grație lui Belle – sau poate că era mai mult decât atât: o foame care mă mistuia încă de când citisem scrisorile lui Alexander, ceva mai devreme. Nu venisem aici ca să-l caut pe el. Nu chiar. Eram la Brimstone ca să mă confrunt cu mine însămi. Clubul avea o semnificație aparte pentru mine. Fusese primul loc în care Alexander mă avertizase în ceea ce-l privea – în seara aceea, văzusem strălucirea întunecată din ochii lui. Era, de asemenea, locul care ne adusese împreună – și locul din care plecasem, îndepărtându-mă de el. Nu alesesem cu ușurință numele clubului drept cuvânt de siguranță. Acum, îmi părea periculos să mă aflu aici, dar, după săptămâni în care tânjisem după Alexander, merita orice risc.

Coada de oameni care sperau să poată intra se întindea pe după clădire. De afară era greu de spus că aici era cel mai în vogă club din Londra. Am luat-o pe Belle de braț și i-am depășit pe cei de la coadă, primind în trecere o mulțime de priviri ucigașe. Arătam trăsnet în seara asta – eu în rochia roșie, scurtă, Belle într-o rochie mulată argintie –, dar nu asta avea să ne ajute să intrăm.

– Poate ar trebui să mergem în altă parte, a zis Belle aruncând o privire spre coada lungă.

– Aici vreau să merg.

Am înaintat, îndreptându-mi umerii.

– Acum o oră, nu voiai să vii, mi-a amintit ea.

– Asta era înainte de cele trei pahare duble.

În clipa asta, mă simțeam în stare să fac față oricui. Poate aveam noroc și dădeam nas în nas cu Pepper Lockwood, prietena lui Alexander din copilărie și așa-zisa mea rivală. Am strâmbat din nas la acest gând.

– Exact, mi-a răspuns Belle smulgându-mă din visare. Ești beată.

– Și a cui este vina?

– Am vrut doar să te fac să te destinzi, dar nu sunt deloc sigură că...

– Sunt bine, am întrerupt-o eu, pentru că ajunseserăm la începutul cozii. În spatele nostru am auzit un amestec de pufnituri și înjurături.

– Domnișoară?

Bodyguardul și-a încrucișat brațele la piept, punând o presiune și mai mare pe nasturii cămășii și așa foarte întinse pe el. Mi-a făcut semn spre capătul îndepărtat al cozii. Belle s-a agățat de brațul meu, și câțiva bărbați aflați în spatele nostru ne-au fluierat.

Am studiat o clipă chipul bărbatului, ridicând dintr-o sprânceană. El era, cu siguranță, cel care-mi deschisese ușa atunci când fugisem de Alexander, în noaptea în care făcuserăm formal cunoștință.

– Bănuiesc că nu-ți mai amintești de mine. Nu e ziua de spălat rufele.

Mi-am netezit sugestiv rochia și mi-am mușcat buza. El m-a privit atent un moment, după care m-a întrebat încet:

– Eşti invitata domnului X?

– S-ar putea spune şi aşa. Am fluturat din gene, aşteptând ca el să-şi amintească pe deplin de mine.

A făcut ochii mari şi a dus mâna spre cordonul de catifea care bloca intrarea în club.

– Bineînţeles. Îmi cer scuze. Orice invitat de-al domnului X...

– Aşa mi-am închipuit şi eu, i-am răspuns. Am trecut ţanţoşă pe lângă el, unduindu-mi şoldurile cu o încredere nou dobândită, dar m-am oprit. Este aici în seara aceasta?

– Nu cred, domnişoară...

– Clara, am completat eu. Să nu uiţi acest nume.

– Nu-l voi uita, a promis el.

M-a măsurat din nou din cap până în picioare, a oftat şi s-a întors spre cei de la coadă.

Belle m-a prins de braţ şi m-a întors cu faţa spre ea, privindu-mă de parcă aş fi fost un extraterestru.

– Ce naiba a fost asta?

– Am mai fost aici, i-am amintit.

A continuat să caşte gura la mine, dar i-am văzut licărul din privire.

– Nu ai mai jucat această carte până acum.

– Care carte? am întrebat inocentă.

– Nu e cazul să faci pe nevinovata cu mine. Cartea numită Alexander. Sau ar trebui să-i spun „cartea X"?

Am ridicat din umeri.

– Şi de ce să n-o folosesc? Viaţa mea a fost răscolită şi publicată pe copertele revistelor. Pot măcar să sar peste o coadă.

– Nu mai ştiu ce să cred despre această Clara Bishop, a spus încet Belle. De unde a apărut?

– Probabil, din sticla de coniac, am recunoscut eu.

– Haide atunci să mai bei ceva, să nu dispară, a glumit Belle şi m-a tras spre bar. Cred că încep s-o plac.

Şi eu la fel. Nu mă mai simţisem de mult atât de încrezătoare, dar în seara aceasta ştiam că eram sexy şi puternică şi nu mă temeam să o arăt. Poate că băutura era cea care-mi dăduse curaj, dar adevărul răzbătea de undeva din adâncul pieptului meu. În ultimele zece săptămâni, fusesem convinsă că mă înşelasem pe deplin în legătură cu ceea ce se întâmplase între mine şi Alexander. Iar aceasta era o minciună. Nu-i citisem scrisorile, care, acum, schimbau totul. Acum, ştiam adevărul. Mă dorea. Ceea ce se întâmplase între noi fusese adevărat – şi încă putea fi adevărat. Nu mai eram fetiţa prostuţă care se îndrăgostise de un bărbat ca Daniel, care nu ţinuse niciodată la mine. Deşi nu eram foarte sigură că acum aveam mai multă inspiraţie când venea vorba despre bărbaţi.

Bineînţeles că sentimentele lui Alexander erau discutabile. Poate că era doar din cauza coniacului care îmi încinsese sângele sau a mesajelor subliminale din scrisorile lui, dar acum nu mă mai îndoiam că ţinea la mine.

Nimic din toate astea nu însemna că aveam să ne putem rezolva problemele. Însemna doar că nu eram nebună. Sau, măcar, speram să nu fiu.

Belle mi-a întins un pahar, iar eu am izbucnit în râs văzând că părul i se lipise de cap şi rimelul îi cursese. Probabil nici eu nu arătam mai bine.

– Pentru noua Clara! a strigat ea, încercând să acopere muzica.

Am încuviinţat din cap şi am dat paharul pe gât.

Belle mi l-a luat din mână şi l-a trântit de bar, apoi m-a tras spre ringul de dans.

Numele Brimstone avea legătură cu iadul, iar aici era aproape la fel de cald. Ringul era înțesat de trupuri asudate care se luptau pe muzică, și, la fiecare câteva secunde, cineva se izbea de mine. Nu-mi păsa. Eu și Belle dansam foarte apropiate, atrăgând atenția mai multor bărbați din jurul nostru. Când un blond frumușel s-a lipit de mine și a început să traseze cercuri cu șoldurile, lipit de spatele meu, eu m-am lăsat dusă de val, pierdută în muzică. Muzica îmi pătrundea în corp și punea stăpânire pe el. Belle a rămas aproape, cu brațul protector pe după gâtul meu. Știam că voia să-mi arate că era acolo în caz că-mi doream o scăpare, dar acesta era ultimul lucru la care mă gândeam. Nu-mi doream decât să dansez. Voiam să mă pierd în furtuna muzicii.

Voiam să fiu liberă.

Dar cât avea să dureze asta? Mi-am alungat gândul din cap, refuzând să-l las să-mi strice cheful. Nu conta decât acest moment, care era aproape perfect.

Lipsea un singur lucru.

M-am întors cu spatele la Belle și am întâlnit privirea străinului cu care dansam. I-am făcut cu mâna și m-am lipit de Belle, să putem dispărea în mulțime. El a ridicat brațele, cu o privire rugătoare, dar eu am clătinat din cap. Nu arăta deloc rău, dar nu avea rost să mă prefac deodată că ar putea cineva să umple golul din mine. Brusc, bărbatul a fost tras înapoi de brațul cuiva.

Belle și-a încleștat degetele pe mâna mea. Alexander a făcut un pas înainte și l-a împins pe străin în mulțime. Înainte să se iște o încăierare, un bărbat în costum și-a făcut apariția și l-a condus spre bar pe cel cu care dansasem. Străinul a aruncat priviri ucigașe peste umăr, dar nu s-a împotrivit.

Dacă nu aș fi simțit degetele lui Belle înfipte în carnea mea, aș fi crezut că visez. M-am eliberat de ea, dar nu am făcut nici

un pas spre Alexander. Stăteam în fața lui și ne studiam. Privirea lui pătrundea prin mine și îmi înflăcăra sângele deja încins. În jurul nostru, străinii continuau să danseze, muzica bubuia, dar eu nu-l vedeam decât pe el.

Am privit în spatele meu preț de o secundă, încercând să-mi limpezesc mintea. Belle a ridicat dintr-o sprânceană, și eu i-am zâmbit încurajator. M-am întors, iar el era încă acolo. Nu fusese un vis. Era aici, în carne și oase. Deopotrivă protector și chinuitor.

Frumosul meu X cel imperfect.

Rămăsesem împietrită. Trebuia doar să mă ia pe sus. Nu m-aș fi împotrivit.

El nu s-a clintit. Într-un final, mi-a întins mâna – un gest mic, dar plin de înțelesuri. Îmi dădea de ales. Puteam să-i accept mâna și să plec de acolo împreună cu el sau îi puteam întoarce spatele. Privindu-i ochii și mâna întinsă, care așteptă, am înțeles care era adevărul.

Nu aveam cu adevărat de ales.

Capitolul 4

De îndată ce uşa s-a închis în urma noastră, Alexander era deja peste mine. Abia dacă am avut timp să-mi dau seama unde eram, că el mi-a şi ridicat fusta şi şi-a lipit buzele de ale mele. Mai fusesem în această încăpere şi mă mai luptasem cu atracţia pentru el. Venisem după o explicaţie şi descoperisem ceva întunecat dincolo de faţada sexy şi melancolică. Atunci, el mă fascinase. Încă mă fascina, dar acum capul mi se învârtea de la coniac şi de la întorsătura pe care o luase situaţia.

Şi de la el. Oh, Doamne, de la el.

Mi-am încleştat degetele în părul lui în timp ce mă lipea de perete şi nu m-am opus când mi-a rupt lenjeria intimă şi a aruncat-o cât colo. Sexul meu a reacţionat, inflamându-se sub dominaţia lui, ştiind prea bine ce urma. Totul la Alexander – aroma, barba de o zi, degetele ferme înfipte în şoldurile mele – mă făcea să mă umezesc, de parcă trupul meu se pregătise din timp pentru penisul lui.

Dar, deşi trupul meu îi răspundea plin de dorinţă, o voce mică din minte încerca să mă liniştească, amintindu-mi care erau riscurile. Alexander însemna foc – era fierbinte şi arzător. Atingerea lui îmi înflăcăra corpul până ce nu-mi mai puteam stăvili excitarea. L-aş fi lăsat să mă domine oriunde. Oricând. Dar jocul cu focul însemna şi să te arzi, iar Alexander mă mai arsese şi înainte. Nu aveam cum să scap nevătămată de acolo.

Nu gândeam limpede. *Nu puteam* să gândesc limpede, nu cu el în preajmă. O întrebare răzbătea însă prin norii care-mi

umbreau judecata: De ce era el acolo? Nu-mi mai păsa, acum că buzele lui alunecau pe gâtul meu, iar dinții lui mi-au mușcat cu lăcomie umărul. Eram aici cu el și, pentru prima oară în câteva luni, mă simțeam întreagă.

Mă simțeam vie.

Pielea mea răspundea atingerilor lui aproape caste. M-a mângâiat cu dosul palmei de-a lungul brațului, stârnindu-mi un val de dorință între picioare. Atingerea ușoară a buzelor lui pe obrazul meu m-a făcut să gem. Eram în perfect acord, ca întotdeauna, dar conexiunea dintre noi era copleșitoare. Trecuse prea mult timp de când ne atinseserăm. Eram atrasă de el din pur instinct și dorință primară. Acum, nu-i puteam spune nu.

Pentru că nu-mi puteam spune nu nici mie.

– Îți amintești când am fost aici ultima oară, păpușă? Tonalitatea joasă a vocii lui mi-a trimis prin trup un tremur de anticipare. Voiam să te lipesc de perete și să ți-o trag până mă implorai să mă opresc.

Am gemut ușor când și-a strecurat mâna între picioarele mele. Voiam să mi-o tragă chiar acum. Să mi-o tragă înainte să apuc să mă răzgândesc. Să mi-o tragă până aveam să uit cum este să implori. Să mi-o tragă apăsat, până uitam de orice împotrivire.

Degetul lui mi-a atins sexul, iar acesta s-a contractat involuntar, dorindu-și contactul.

– Spune-mi de ce ai nevoie, Clara. Vrei să te aduc la extaz cu degetele? Sau cu gura? Sau cu penisul? M-a mușcat în joacă de lobul urechii. Spune-mi doar ordinea, pentru că oricum am de gând să le fac pe toate trei.

„Da, te rog."

– Vreau să te simt înăuntrul meu, i-am șoptit, străduindu-mă să articulez cuvintele. Nu mă gândeam decât la atingerea

lui. Cum de supraviețuisem fără ea?

Respirația i s-a întretăiat, iar ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Ardeau pur și simplu, îmi pătrundeau până în inimă. Nu am scos nici un cuvânt, nici unul din noi, când și-a eliberat penisul din pantaloni. Am stat așa, privindu-ne, și întrebările se amestecau cu pasiunea din ochii noștri. Dar, când i-am simțit bărbăția lipită de sexul meu inflamat, am închis involuntar ochii, savurând clipa.

– Așteaptă! Cuvântul a sunat ca o rugăminte rostită de buzele mele. Trecuse prea mult timp.

– Ești atât de strâmtă! Nu a avut nimeni grijă de sexul tău frumos, a murmurat el, trecându-și vârful penisului peste despicătura sexului meu. Te-ai satisfăcut singură?

Am clătinat din cap, fapt care a făcut să mi se învârtă capul și mai repede. Nu puteam gândi. Oare făcusem asta? Doar în după-amiaza aceasta. Și doar citindu-i scrisorile. M-am gândit câteva clipe, apoi am încuviințat din cap.

– Plăcerea ta este și a mea, a murmurat el. Apoi, s-a tras înapoi. Oftatul meu s-a transformat într-un geamăt disperat când mâna lui mi-a cuprins posesiv sexul și l-a strâns cu putere. E al meu, știi asta.

Am încuviințat din nou, deși lacrimi de frustrare mi se iviseră în ochi. Am deschis ochii, căutându-i pe ai lui. Dacă eram a lui, de ce nu venise după mine? De ce îmi trimisese scrisoare după scrisoare? Scrisori care mă excitaseră. Cuvintele lui mă răscoliseră. Și îmi alungaseră orice urmă de împotrivire.

– Spune-o, mi-a cerut el. Spune-mi că ești a mea!

Nu avea nevoie să audă asta. Știa deja adevărul. Indiferent de ce ar fi făcut. Indiferent de durerea pe care o încercasem din pricina lui, aveam să fiu mereu a lui. Mă invadase – *mă*

infectase – din clipa în care îl cunoscusem, iar eu nu mi-l puteam scoate din minte.

– Am fost întotdeauna a ta.

Alexander şi-a lipit fruntea de a mea, ciudat de tăcut. De obicei, îşi dorea să audă mai mult. De obicei, îmi poruncea să-i rostesc numele, să-i repet promisiunile posesive – pentru că tânjea după control. Avusese parte de prea puţin în viaţa lui. Mama lui murise când era foarte mic şi fusese de faţă în noaptea în care murise sora lui. Nu avusese puterea de a împiedica aceste lucruri. Tot aşa cum nu putea schimba familia în care se născuse sau rolul care îi era destinat, cel de a fi regele Angliei. Dorinţa lui de a domina venea din nevoia de control. Control asupra mea. Control asupra relaţiei noastre. Control asupra sentimentelor lui.

Iar eu eram cea care trebuia să-i arate că dragostea nu poate fi controlată. Trupul meu i se supunea, dornic, dar eu nu eram pregătită să-i permit să mă domine complet. I-am împins mâna, împingându-l şi pe el în acelaşi timp. A înclinat capul şi m-a privit precaut. Era prădătorul, iar eu eram prada lui.

Numai că prada lui nu avea de gând să se întindă pe spate şi să se lase dominată.

Mi-am coborât mâna mai jos de buric, cu o mişcare înceată, apoi mi-am strecurat degetul arătător între picioare. Am găsit clitorisul şi am început să trasez cercuri mici în jurul mugurului dornic. Alexander a făcut ochii mari, iar eu am lăsat un geamăt surd să-mi scape printre buze, excitată de spectacolul pe care-l dădeam în faţa lui. O plăcere frustrată creştea în mine. Voiam să-i arăt că puteam ajunge aproape de extaz şi fără el. Voiam să-i arăt că încă deţineam controlul.

Membrele mi se încleştaseră, iar eu îl doream şi mai tare. Sexul meu tânjea după penisul lui.

– Îmi place să te privesc cum te atingi, păpuşă, a spus pe un ton coborât, care mi-a trimis fiori de şira spinării. Şi-a prins penisul în mână, iar gura lui a schiţat acel zâmbet infatuat care mă înnebunea. Jocul acesta se joacă în doi.

S-a masturbat violent până când în vârf i-au apărut primii stropi de spermă. Am gemut văzându-l. Plăcerea mea ajungea la paroxism şi se zdrobea înăuntrul meu. Picioarele îmi tremurau. Am continuat să-mi provoc plăcere şi am terminat în faţa lui, cu privirea lui aţintită asupra mea.

Mă posedase fără să mă atingă – cu ochii, cu senzualitatea lui brutală, cu simpla lui prezenţă. Şi mă făcea să-l doresc şi mai mult. În ciuda eliberării, sexul îmi pulsa, dorindu-şi cu ardoare să fie umplut de el.

– Nu este de ajuns, a spus el apropiindu-se de mine. Mi-a desfăcut picioarele şi şi-a strecurat un deget de-a lungul sexului meu. Trupul meu a avut o reacţie de apărare. Coapsele mi s-au strâns, prinzându-i mâna ca într-o capcană. Eşti umedă toată. Alunecoasă şi pregătită. Vrei mai mult?

Nu mai puteam vorbi, aşa cum nu putem să mă împotrivesc lui. Degetele lui m-au pătruns adânc. Primul. Al doilea. Al treilea. Mi-o trăgea lent, înainte şi înapoi, în timp de degetul lui mare desena cercuri în jurul clitorisului meu sensibil. Era prea mult. Cu el, era întotdeauna prea mult.

– Vrei mai mult? a repetat cu glas blând.

Preluase din nou controlul, şi, când ochii mei i-au întâlnit pe ai lui, am văzut în ei acel întuneric atât de familiar. M-am cutremurat şi m-am îngrozit deopotrivă. Dorinţa mea de a controla situaţia – de a dovedi ceva – s-a evaporat, pierdută în întunericul reflectat de ochii lui albaştri precum cristalul.

– Este mai bine, nu-i aşa? Când te pierzi în mine?

Am încuviinţat; gura mi se uscase. Totul căpăta sens atunci când el prelua controlul. Mă simţeam vie, dorită şi, mai mult

ca orice, mă simțeam în siguranță. În restul timpului – atunci când eram complet îmbrăcați –, mă îndoiam în privința relației noastre. Nu că am fi fost într-o relație. Pentru că nu mai eram.

– Aș vrea să-ți rup rochia de pe tine, mi-a spus el, readucându-mă în prezent. Degetele lui mă frământau și se răsuceau, pătrundeau mai adânc decât aș fi crezut posibil.

– Și cum mai plec de aici? Ar fi mană cerească pentru toți paparazzi, am spus eu, știind prea bine că nu l-aș fi oprit dacă ar fi făcut-o. Mă explora lent cu degetele. Brusc, nu i-am mai simțit atingerea și am deschis ochii, panicată.

– Șșt, păpușă! Mi-a îndepărtat o șuviță de pe ochi în timp ce, cu cealaltă mână, își ghida penisul spre intrarea mea umedă. Am tresărit când m-a pătruns cu vârful penisului, dar el nu s-a retras. Sexul tău e lacom, îl simt cum parcă încearcă să mă mulgă. Vrea să te posed, nu-i așa? Spune-mi cât de mult ai nevoie să ți-o trag, spune-mi!

Am clătinat din cap, incapabilă să rostesc vreun cuvânt. Mi-am mușcat buza inferioară și l-am privit rugător.

– Vrei să ți-o trag? m-a întrebat din nou.

– Da, am gemut eu.

– Vezi că n-a fost greu? Trebuie doar să ceri, Clara, iar eu mă conformez. O să ți-o trag și o să-mi privesc sperma prelingându-se printre picioarele tale, apoi te duc acasă. Alexander și-a lipit buzele de urechea mea și mi-a șoptit: Iar când ajungem acasă, îți dau rochia jos și-ți acopăr trupul cu trupul meu.

Cuvintele lui au limpezit ceața care îmi cuprinsese creierul. Nu puteam merge cu el acasă. Nu înainte să stăm de vorbă. Nu înainte să mă asigur că lucrurile aveau să se schimbe.

– Trebuie să discutăm, X, am reușit să spun. Nu pot merge acasă cu tine până nu vorbim.

El s-a oprit, dar nu s-a retras.

– Dar acum vrei să ți-o trag, nu?

– Da, am răspuns mult prea repede.

Alexander a coborât capul și nu m-a mai privit în ochi, dar penisul lui a înaintat încă puțin.

– Mă vrei?

– Da, am răspuns.

– Trebuie să știu că ești a mea, Clara, mi-a cerut el.

Dorința clocotea frenetic în mine. Trupul meu era dornic să facă orice îi cerea el. Buzele mele erau pregătite să spună ce voia el să audă. Însă am încercat să rămân fermă pe poziție. Nu putea fi atât de simplu. Odată ce mă aflam din nou în patul lui, nu mai exista cale de întoarcere.

– M-ai rănit.

– Iar tu m-ai părăsit, mi-a amintit el cu asprime.

Cu ultimele fărâme de stăpânire pe care le mai aveam, l-am împins ușor. Alexander mi-a prins încheieturile și mi le-a lipit de perete. Hotărârea mea se diminua sub dominația lui, dar eu m-am luptat cu dorința de a mă supune lui.

– Tot nu pot fi secretul tău, i-am spus cu blândețe.

– Nu ești secretul meu, Clara, mi-a răspuns el. Ești comoara mea. Singura lumină din viața mea.

– Și vrei să mă ții ascunsă? am ghicit eu.

– Vreau să te protejez. S-a apăsat pe mine, pieptul lui dur a intrat în contact cu trupul meu superexcitat. Efectul a fost electrizant. Sfârcurile mi s-au întărit, restul trupului s-a mulat după formele lui atletice. Vârful penisului a mai înaintat puțin, dar nu suficient încât să satisfacă focul care mă mistuia. Vino acasă!

– Nu avem casa noastră.

O săgeată mi-a străbătut pieptul când am spus asta. Nu voiam să fiu cu el? Îmi petrecusem ultimele luni murind câte

puţin, zi după zi. Iar acum, îl alungam.

Pentru că trebuia.

– Am putea avea. Nu pot să fac sex cu tine până nu eşti de acord să vii acasă cu mine, mi-a spus el, fără să se retragă însă.

Îşi lăsa penisul înăuntrul meu ca să mă chinuiască.

– Pentru cât timp, X? Până te căsătoreşti cu cineva, pentru că aşa îţi impune familia?

Alexander a îngheţat. A expirat apoi cu putere şi mi-a eliberat încheieturile.

Rămăsesem ţintuită la perete. Trupul şi mintea mea se războiau, fiecare fiind convins că celălalt se înşela.

– Am făcut o greşeală venind aici.

De ce venisem oare? Pentru că băusem prea mult – sau pentru că îmi dorisem cu disperare să-l văd. Ştiam acum cum avea să se sfârşească totul. Nu-mi doream decât să mă întorc în apartamentul meu şi să-mi plâng durerea de a-l fi pierdut din nou.

– Ai ieşit foarte rar din casă în ultimele săptămâni, mi-a spus el cu buzele lipite de gâtul meu. Alunecau uşor, trimiţând unde de dorinţă şi anihilându-mi rezistenţa. Nu poţi face ca totul să dispară muncind până la epuizare sau ascunzându-te de viaţă.

Rămăsesem cu gura căscată. Nu-l mai văzusem pe Alexander de luni bune, cu excepţia dăţilor în care apăruse pe coperta vreunei reviste sau pe vreun blog de scandal. El mă văzuse însă. Cât de des, oare?

– M-ai urmărit, l-am acuzat eu.

– L-am rugat pe Norris să pună pe cineva să te supravegheze – pentru protecţia ta, a adăugat el, dar asta nu a făcut ca acest fapt să fie mai uşor de acceptat.

S-a retras cu totul din mine, lăsându-mă golită şi nesatisfăcută, şi şi-a băgat penisul în pantaloni.

Dorința îmi străbătea în continuare trupul; am simțit imediat lipsa atingerii lui. Alexander era ca o dependență de care nu puteam scăpa nici acum, când se dovedea că relația noastră era total nesănătoasă.

– Nu am nevoie de protecție. Nu am nevoie să fiu urmărită.

– Dar de ce ai nevoie, Clara? a tunat el.

Accesul lui de furie m-a speriat puțin. M-am dus spre ușă, împiedicându-mă.

– Am nevoie de tine.

– Iar eu sunt al tău. A făcut un pas spre mine, apoi s-a oprit. De ce nu mă crezi că și eu am nevoie de tine? De ce nu mă lași să am nevoie de tine?

– Pentru că nu ai, i-am răspuns sec.

Ne puteam preface că trăiam într-o lume în care nici titlurile, nici banii și nici politica nu contau. Poate că așa și era, pentru majoritatea oamenilor. Dar Alexander nu era ca majoritatea oamenilor. Era extraordinar, dar și de neatins.

Mi-am netezit rochia și am deschis ușa în spatele meu. I-am zâmbit lui Alexander și am trecut pragul. Nu-mi puteam lua din nou rămas-bun de la el. Mă mai zdrobise o dată. De data asta, puteam să și mor.

M-a urmat, dar s-a oprit în prag.

– De ce ai nevoie, Clara?

– De o lume complet diferită, am murmurat eu înainte să adaug: La revedere, X.

Pe cine încercam să păcălesc? Oricum nu aveam să supraviețuiesc fără el.

Capitolul 5

Curiozitatea a fost mai tare ca mine. Poate din cauza întâlnirii mele întâmplătoare cu Alexander. Poate pentru că simțeam nevoia de empatie. Poate pentru că nu mă puteam decide dacă faptul că aproape mă culcasem cu Alexander fusese o greșeală sau un pas în direcția bună. Bănuiam că exista o persoană în viața mea care ar fi fost în stare să simtă empatie. Fratele mai mic al lui Alexander îmi fusese prieten atunci când aveam mai multă nevoie, iar în ultimele săptămâni eu îl evitasem. În plus, eram curioasă să aflu ce noutăți mai avea. Relația lui Edward cu David reușise să rămână un secret, dar ei se despărțiseră imediat după călătoria dezastruoasă la țară, cea care pusese capăt relației mele cu Alexander.

„Curiozitatea a omorât sau nu pisica?" m-am întrebat eu. Curiozitatea era cea care mă împinsese să deschid aceste scrisori. Curiozitatea îi deschisese lui Alexander o portiță spre viața mea. Curiozitatea avea să mă omoare.

Și uite așa m-am trezit așezată la o masă din colț, așteptându-l pe fiul mai stabil emoțional al familiei Cambridge. Stabiliserăm să ne întâlnim după-amiaza târziu, mult după ora ceaiului, într-un pub de pe Kensington High Street. Nici unul dintre colegii mei nu clipise măcar atunci când plecasem mai devreme decât obișnuiam. Bennett era probabil de-a dreptul încântat să mă vadă ieșind, deși glumise spunând că-mi era oricum dator o după-amiază liberă, după

ce îi promisesem că aveam să îi supraveghez gemenele în acea seară.

Așa cum bănuisem, localul era aproape gol, cu excepția câtorva clienți obișnuiți, așezați la bar. Edward a privit în jur cu un aer autoritar, potrivit rangului său. Nu a părut un snob nelalocul lui atunci când a traversat podeaua uzată și s-a așezat pe scaunul din fața mea. Aceasta era țara lui, la urma urmei, se potrivea locului, exact ca un lord binevoitor care își vizita supușii. Atitudinea lui mi-a amintit de Alexander. Nu mi-a fost de ajutor nici faptul că aveau aceiași ochi albaștri și același păr negru, des. Edward avea însă părul ondulat și era mai zvelt. Cu ochelarii cu rame moderne sprijiniți pe nas, părea un băiețel în comparație cu fratele lui. Poate exact de asta mă simțisem în largul meu cu el încă din clipa în care îl cunoscusem. Nu mă intimida, ca restul familiei lor – așa cum o făcea și Alexander –, cu aerul regal, atât de evident.

– Clara. Un zâmbet i-a luminat chipul frumos. Mă bucur că am reușit să refacem gașca.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Clubul inimilor singuratice, bineînțeles.

În timp ce vorbea, studia meniul.

– Să înțeleg că unu este numărul de ordine?

Mă așteptasem la asta, dar nu puteam nega că-mi dorisem în secret ca Edward și David să-și fi rezolvat problemele. Pentru că, dacă ei reușiseră, atunci poate că... Era o prostie să gândesc așa. Viața alături de cineva din familia regală vine cu cerințe și așteptări la care nu se pot ridica niște bieți muritori.

– Azi, măcar, doi pot fi la fel de triști ca unul singur.

Chelnerul ne-a smuls din autocompătimire. Am comandat peștele zilei cu cartofi și câte o bere.

– O alegere tipic englezească. Edward s-a sprijinit de spătar și și-a încrucișat brațele lungi la ceafă. Ești sigură că nu vrei

ceva mai american?

Am oftat dramatic și am luat o înghițitură de bere. Dubla mea cetățenie fusese subiectul de controversă al tabloidelor – și cel din spatele ușilor închise ale palatului. Nu că ar mai fi contat, de vreme ce eu și Alexander nu mai eram împreună. Sau mai eram? Relația noastră era la fel de confuză precum cetățenia mea.

– N-ai auzit că încerc să devin noua regină a Angliei?

– Dar eu îmi doresc asta de ani buni!

Și-a dus dramatic mâna la inimă, simulând durerea.

– Cred că ai la fel de multe șanse ca mine, i-am răspuns sec. Deși asta nu-i va opri pe reporteri de la a-mi diseca șansele.

Ziariștii nu mă mai urmăreau la fel de mult, dar încă eram un subiect fierbinte. Alexander avea să mă ascundă? Ne despărțiserăm? Se vedea cu altcineva? Latura mea irațională ura cel mai mult acest zvon. Gândurile mi-au fugit la momentul furat din club. Eram paranoică. Îi citisem scrisorile, îi simțisem atingerile. Nu exista altcineva.

Nu încă.

– Data viitoare când călătorești cu gândul, mă iei și pe mine? m-a întrebat Edward, trezindu-mă la realitate. De preferat, într-un loc cu mult soare.

– Anglia e destul de însorită în august.

– Bine, oriunde numai în Anglia nu.

Îmi doream să fi avut vreo șansă – eu sau el. Alexander nu era singurul membru al familiei regale care avea un secret. Preferințele sexuale ale lui Edward erau la fel de bine păzite la palat.

– De fapt, a spus el gânditor, probabil imaginea amândurora ar crește dacă am fi văzuți împreună. Parcă văd titlurile: *Trădat de propriul frate.*

Am râs fără urmă de amuzament.

– Cel mai mult i-ar plăcea tatălui tău. Ambii săi fii să aibă legături cu o americancă îngrozitoare.

– Tatei îi place orice știre care insinuează că aș fi heterosexual.

Nu ne-am mai spus nimic cât timp chelnerul ne-a adus comanda. Nici unul din noi nu-și dorea să fie auzit de alții, cu atât mai puțin când purtam o discuție privată care se putea transforma imediat într-o știre. Una era să glumim și alta era să reușești să oprești zvonul cum că am pendula între cele două paturi regale. De îndată ce am fost din nou singuri, am coborât vocea și am trecut la un subiect mai serios:

– Când ai vorbit ultima oară cu David?

– Când am vorbit ultima oară cu el? Edward și-a șters colțurile gurii cu șervetul. Sau când am încercat ultima oară?

– Măcar ai încercat, am murmurat eu.

M-am uitat lung la peștele din farfurie și am fost cuprinsă de un val de empatie. Știam cum este să fii prins, fript și aruncat pe o farfurie din care să se înfrupte oricine. Brusc, nu-mi mai era atât de foame.

– Alexander nu a încercat o împăcare?

Am ezitat, neștiind ce să-i răspund. Îmi era imposibil să-i explic comportamentul lui Alexander. Nu aflasem despre existența scrisorilor decât cu câteva zile în urmă. Dacă le-aș fi citit, probabil aș fi crezut că Alexander dorește o împăcare, dar purtarea lui la Brimstone îmi sporise confuzia. Alexander nu mă voia înapoi, voia să mă controleze.

– Probabil că da.

– Dă-mi voie să ghicesc! Edward s-a lăsat pe spate în scaun și m-a măsurat din priviri. Ți-a promis că totul va fi bine, dar tu nu l-ai crezut.

– Pari să cunoști bine această situație.

Renunțasem definitiv la mâncarea din fața mea.

– Bănuiesc că da. Numai că eu mă aflu în cealaltă tabără: fac promisiuni știind foarte bine că nu am cum să le țin.

– Și atunci, de ce le faci? Întrebarea mi-a țâșnit de pe buze, atrăgând o privire mustrătoare din partea interlocutorului meu.

– Pentru că toți vrem să credem în povești, Clara, a spus el în șoaptă. Că vom găsi dragostea adevărată și vom trăi fericiți până la adânci bătrânețe.

– Lasă-mă atunci să vorbesc eu în numele lui David. Nu ne așteptăm la magie sau conduri de cleștar. Vrem doar să vă iubim.

– Și eu, și Alexander am trăit mereu în ochii lumii, Clara. Să ceri cuiva pe care-l iubești să trăiască sub atacul permanent al ziarelor de scandal este ultimul lucru pe care-l dorim amândoi.

Am respirat adânc, încercând să mă liniștesc. Tabloidele scriseseră deja destule despre mine. Ce mai contau câteva articole în plus?

– Încearcă din nou!

– Bănuiesc... A făcut o pauză și și-a încrucișat mâinile deasupra mesei. Că ne este teamă. Teamă că nu vă vom putea proteja. Că vă vom distruge. Că veți vedea cât suntem noi de distruși.

– Nu sunteți distruși, am spus cu glas scăzut.

A râs în semn de răspuns.

– Trăiesc o minciună. Iar Alexander alternează între a bea singur și a bea într-un salon privat, la Brimstone.

Asta era o noutate pentru mine. Îl văzusem pe Alexander la Brimstone, bineînțeles, dar să aflu că acum obișnuia să bea singur era o surpriză neașteptată.

– Toate ca toate, a continuat Edward, dar să știi că Alexander te iubește.

– Atunci, de ce m-a îndepărtat? am şoptit eu.

Era imposibil ca Edward să mă fi auzit, dar mi-a răspuns. Poate că se întrebase şi el acelaşi lucru.

– Asta dovedeşte cât de mult te iubeşte. Suficient încât să renunţe la tine şi să plece mai departe.

– Aşa cum şi tu îl iubeşti pe David? l-am întrebat.

– Eu nu am puterea pe care o are Alexander. Edward şi-a dat jos ochelarii şi şi-a frecat tâmplele. Mi-a zâmbit amar când a ridicat privirea spre mine. Eu nu am renunţat la David. El m-a părăsit, îţi aminteşti? Mă tem că sunt mult prea egoist. Dar David nici nu-mi răspunde la telefon.

– Faptele sunt mai puternice decât cuvintele. Găseşte-l şi demonstrează-i asta! Nu-i da ocazia să fugă de tine.

Edward a plecat capul şi mi-a cântărit sfatul.

– Poate că ai dreptate. Poate a venit vremea să trec la fapte.

I-am zâmbit încurajator, încercând să ţin în frâu gelozia care mă mistuia. Eram plină de speranţe în ceea ce-i privea pe Edward şi David, dar nu puteam să nu-mi doresc din tot sufletul ca şi Alexander să lupte pentru mine. Îmi făcuse nenumărate promisiuni, în scris sau rostite cu buze mieroase, dar, fără fapte, promisiunile rămâneau simple dorinţe.

– Le poţi da puţină apă înainte de culcare, dar în nici un caz dulciuri.

Bennett mi-a îndesat în mână o altă hârtie cu numere de urgenţă, iar eu m-am străduit să nu râd văzându-mi şeful comportându-se ca un părinte stresat. Putea susţine fără probleme o prezentare în faţa unor vedete de cinema sau a unor politicieni, dar devenea exagerat când venea vorba despre fiicele lui.

– Mă descurc, l-am liniştit eu. Ai irosit deja o jumătate de oră ca să te asiguri că ştiu să sun la poliţie, la pompieri sau la

ambulanță. Am numărul tău de mobil. Haide, pleacă, altfel riști să întârzii la teatru.

Mă simțeam bine făcând cuiva un serviciu, în afara programului meu rigid. În plus, știam că fetele aveau să îmi ocupe tot timpul și nu aveau să mă lase să mă gândesc la Alexander. Aveam amândoi de câștigat.

– Bine.

Bennett și-a verificat portofelul în buzunarul de la spate și și-a netezit cămașa, dar continua să fie neliniștit. Nu am avut inima să-l întreb dacă era prima lui ieșire în lume de la moartea soției, dar bănuiam că așa era.

– Mă întorc pe la 22.00.

– Nu te grăbi, l-am încurajat eu. Oricum nu aveam alte planuri.

– Cred că e bine că încerc încet-încet să revin la viață.

Am înțeles aluzia lui subtilă, dar am ignorat-o și l-am împins spre ușă. Până să o încui în urma lui, a reușit să-mi mai spună două numere de telefon la care puteam suna în caz că aveam nevoie de ajutor.

Abby și Amy erau pline de energie. Aveau același păr cârlionțat ca tatăl lor, dar ochii le erau mari și curioși, cu gene lungi. Ochii mamei lor, probabil. Fetele au dat o petrecere la parter, iar eu am fost oaspetele lor de onoare. A fost cea mai civilizată petrecere la care am luat parte în ultimele luni – dacă o puneam la socoteală și pe cea în compania reginei.

Păreau să aibă o resursă inepuizabilă de energie. Când m-am trântit pe canapea, am fost convinsă că aveam să adorm imediat. Îmi luase mai bine de o oră să le liniștesc suficient încât să le bag în pat. Acum, casa era cufundată în liniște – o liniște pentru care eram recunoscătoare pentru prima oară după mult timp.

Sunetul soneriei telefonului meu mobil a întrerupt pacea momentului. M-am uitat la ecran, am oftat și am răspuns.

– Bună, mamă!

– Ai răspuns, Clara. În tonul ei se simțea neîncrederea. Trebuia să recunosc că o evitasem în ultimele săptămâni. Nu în totalitate, dar reușisem să vorbesc cu ea doar la evenimente publice, unde puteam fi sigură că nu avea să mă întrebe ce se întâmpla între mine și Alexander.

Problema era că nu o puteam evita la nesfârșit.

– Am câteva minute la dispoziție, i-am zis eu, privind spre dormitorul gemenelor și coborând tonul. Ce mai faci?

– Vorbești în șoaptă, a spus ea acuzator. Unde ești?

Se aștepta, fără îndoială, la un răspuns savuros.

– Sunt bonă.

– Bonă? a repetat ea.

– Pentru copiii șefului meu. Soția lui a murit și...

– În sfârșit... bănuiesc că e și Alexander cu tine.

Era o cursă, îmi dădeam seama de asta. Dacă spuneam nu, urma interogatoriul. Văzuse și ea titlurile tabloidelor din ultimele săptămâni – cele care făceau speculații despre relația noastră –, chiar dacă ea avea o perspectivă diferită de cea a cititorului de ziare de scandal. Îl cunoscuse pe Alexander. Ne văzuse împreună.

Știa că-l iubeam.

Eu și mama nu avuseserăm niciodată o relație deschisă. Nu discutam anumite lucruri și nu-i făceam confidențe. Îmi fusese alături când fusesem bolnavă, în trecut, dar boala mea nu ne apropiase. Uneori, îmi doream să o fi făcut, pentru că acum chiar mi-ar fi prins bine niște dragoste necondiționată.

– Nu este cu mine, i-am răspuns simplu, sperând să pot evita alte întrebări.

– Nu știu cum stau lucrurile între voi, dar viața ta nu e legată numai de el.

Mama a făcut o pauză, dar eu nu i-am răspuns imediat.

Avea dreptate. Aveam viața mea, dincolo de Alexander – numai că o evitasem. Ceva se schimbase însă din seara în care îl văzusem la Brimstone. Fuseseră doar câteva clipe furate, dar ele mă readuseseră la viață.

– Știu asta. La birou este nebunie. Mă ocup de o campanie importantă.

– Ar trebui să luăm masa împreună cât de curând.

Nu-i mai puteam evita prea mult apelurile și invitațiile la masă. Știam amândouă acest lucru.

– Mi-ar face plăcere.

– *Curând.* Trebuie să-ți spun ceva.

Vocea i s-a frânt, și am simțit un fior pe șira spinării.

– Totul este în regulă?

– Da, suntem bine.

O cunoșteam prea bine pe mama ca să știu că *bine* însemna necazuri. Mai mult ca sigur avea legătură cu serile târzii petrecute de tata la birou și cu fragila ei stare emoțională. Ea nu înțelegea de ce el era mereu în căutare de noi proiecte, însă eu – da. Să faci fericită o femeie ca Madeline Bishop nu era ușor deloc. Emana anxietate chiar și în zilele ei cele mai bune.

– Clara, a continuat ea, mi-ai spune dacă s-a întâmplat ceva, nu-i așa? Dacă ai din nou probleme cu mâncarea...

Am înghițit în sec.

– Bineînțeles.

– Pentru că am văzut într-o revistă că...

– Nu e cazul să crezi tot ce scrie în reviste, i-am retezat-o eu. Încercasem să evit articolele apărute despre mine, dar eram și eu om, la urma urmei. Ori de câte ori speculau pe tema greutății mele sau a activităților nocturne ale lui Alexander, nu

mă puteam abține să nu le citesc. Deși știam că nu erau adevărate.

– Clara, a început ea pe tonul de *sunt-mama-ta*, dar un bip a întrerupt-o.

– Mă mai sună cineva. Trebuie să răspund, ar putea fi șeful meu.

– Bineînțeles. Vorbim spre sfârșitul săptămânii. Era clar nemulțumită, dar eu mi-am luat repede rămas-bun și am răspuns apelului în așteptare.

– M-ai salvat, Belle. Eram recunoscătoare pentru sincronizarea lui Belle, aproape divină. Parcă ar fi simțit când trebuia să mă salveze de mama.

– Fetele sunt în pat? a întrebat ea.

– Da. În sfârșit. Am crezut că nu mai adorm.

– Bine, a spus ea. Din vocea ei am înțeles că se întâmplase ceva. Deschide televizorul pe *Entertainment Today*.

Stomacul mi s-a strâns, și am început să caut frenetic telecomanda. Am deschis televizorul.

– Stai jos, da?

Eram frustrată și înspăimântată.

– La naiba, Belle, ce se întâmplă?

– Alexander a dat un interviu destul de interesant la gala de strângere de fonduri Global Aid, în seara aceasta.

Și făcuse acest lucru cu o blondă frumoasă și afurisită la brațul lui? Asta voia ea să văd? Dovada că el nu era bun de nimic, exact așa cum îl considera ea? Stomacul mi se răzvrătise, dar am rezistat impulsului de a fugi la toaletă. Era clar că asta avea să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, dar fusesem într-atât de proastă încât să cred că seara trecută, la Brimstone, însemnase ceva pentru el.

– Doar nu era să aștepte o veșnicie, am murmurat la telefon.

Dinspre Belle nu a venit nici un răspuns. Pauza a fost atât de lungă, că m-am uitat la ecran, crezând că se întrerupsese legătura.

– Uită-te! Au dat câteva secvențe mai devreme, înainte de reclame. Ar trebui să înceapă într-un minut.

– Nu mă faci să mă simt mai bine, să știi.

– S-ar putea ca interviul să te facă, a spus ea. Oh! A început!

Am găsit canalul cu pricina exact când chipul frumos al lui Alexander a umplut ecranul. Ochii lui păreau și mai albaștri la televizor. Am simțit un junghi în inimă.

– L-am găsit!

Am tăcut amândouă în timp ce gazda emisiunii *Entertainment Today* a deschis reportajul cu speculații despre lipsa unei partenere la brațul lui Alexander. Am răsuflat ușurată, dar ușurarea mea nu a durat mult. Mi-am răsucit o șuviță pe deget și am încercat să-mi păstrez calmul în timp ce urmăream interviul. Alexander arăta senzațional în costumul clasic, negru, croit pentru a-i pune în evidență trupul cu mușchi conturați. Nu eram sigură că era același costum pe care îl purtase la gala la care merseserăm împreună. Indiferent că era sau nu, trupul meu răspundea imaginii lui, amintindu-și chestiile pe care el mi le făcuse îmbrăcat astfel.

O reporteră roșcată și înțepată i-a înfipt microfonul în față. O uram doar pentru că era în apropierea lui.

– Alexander, unde îți este partenera în seara aceasta?

Era americancă. O trădau accentul și stilul direct, aproape grosolan. Alexander i-a zâmbit larg.

– Clara este acasă, i-a răspuns fără ezitare. Nimic de pe chip nu trăda adevărul: că habar nu avea unde eram în seara aceasta – și nici de o vreme încoace.

– A fost surprinsă de curând ieșind și intrând în apartamentul ei, dar fără tine. Nu v-ați văzut prea des în

ultimele zile.

– Iubita mea are o carieră, i-a amintit el, iar eu am tresărit. Este obosită, așa că i-am spus că ne vedem acasă, mai târziu. După cum cred că știi, ne-am mutat împreună de curând.

Rămăsesem cu gura căscată, exact ca reportera. Nu știuse acest lucru. Nimeni nu-l știuse. Pentru că era o minciună.

Femeia și-a revenit rapid și a arborat o mină plină de înțelegere.

– Sperăm să se simtă curând mai bine.

– Îi voi transmite, i-a răspuns el. Diseară, când ne vedem.

Ochii lui fixau camera. Cum de știa că urmăream emisiunea?

– Deci... a spus Belle când au început reclamele.

Am închis televizorul și am încercat să-mi găsesc cuvintele. Îmi veneau multe în minte. Am tras o înjurătură și m-am lăsat pe spătarul canapelei, oftând exasperată.

– Trebuie să vorbești cu el.

– Crezi? am replicat eu. Am închis ochii și am încercat să mă adun. Avea dreptate, iar eu mă purtam cu ea ca o scorpie. Știu.

– Nu te aștept în seara asta, mi-a spus Belle. Dar încearcă să mă suni cândva, măcar în weekend.

– Doar nu dispar, i-am promis eu. Între noi totul s-a terminat.

– De ce? m-a întrebat ea.

Era o întrebare atât de simplă, dar care m-a zdrobit. Poate pentru că și eu mă întrebasem același lucru.

– Pentru că așa trebuie să fie, am șoptit.

Ea nu a spus nimic. Știam amândouă că mă mințeam singură, dar partea minunată la o prietenă apropiată e că ea știe când să tacă și când să insiste.

– Sună-mă!

– Nu-ți fac nici o promisiune, am avertizat-o eu înainte să închei convorbirea. Să încerc să discut cu Alexander însemna să intru în bârlogul lupului. Cine știa ce se putea întâmpla odată ajunsă înăuntru?

Am stat nemișcată, în liniște. Cu douăzeci de minute în urmă, îmi dorisem liniște și pace. Acum, puteam să jur că auzeam fiecare secundă scurgându-se, cronometrând inevitabilul.

Capitolul 6

Mâinile îmi tremurau când am descuiat poarta şi m-am apropiat de uşă. Mai fusesem aici doar o dată, şi nu crezusem că aveam să mă întorc. Ştiam cu siguranţă că el era aici în seara asta. Rezistasem cu greu până ajunsese Bennett acasă, iar acum mă întorceam în locul în care nu-mi dorisem să revin. Pavelele mi se păreau nesigure sub tălpi, de parcă ameninţau să se răstoarne, dându-mi şi lumea peste cap. De parcă acest lucru nu se întâmplase deja.

Ar fi trebuit să fiu surprinsă de declaraţia lui publică sau măcar şocată de îndrăzneala lui, dar nu eram. Chiar fusesem într-atât de proastă încât să cred că Alexander avea să accepte un refuz? Doar nu îşi imagina că putea să mintă şi să pretindă că nu se întâmplase nimic rău între noi. Plecasem de aici dintr-un motiv. Acelaşi motiv pentru care reuşisem să-l evit aproape două luni.

Relaţia noastră avea un termen-limită – o bombă cu ceas pe care nu o puteau dezamorsa nici dorinţa, nici iubirea. Familia lui avea aşteptări în privinţa căsătoriei lui, iar eu fusesem educată în spiritul secolului XXI. Nu aveam de gând să-i devin amantă.

Uşa s-a deschis înainte ca eu să urc ultima treaptă, iar el şi-a făcut apariţia în prag, încă în costumul de seară. Papionul îi atârna de gulerul desfăcut, dând la iveală gâtul peste care tânjeam să-mi trec buzele. Am alungat gândul undeva în adâncul minţii şi m-am străduit să nu-mi pierd controlul. Nu

urma să fie ca seara de la Brimstone. Nu putea fi – nu după tot ce spusese și făcuse.

– Mă așteptai? l-am întrebat sec, încrucișându-mi protector brațele la piept și încercând să-mi ignor sfârcurile care s-au întărit imediat după contactul cu ele.

Trupul meu era un trădător, îi răspundea imediat lui Alexander.

Era mereu pregătit pentru el.

Alexander s-a dat la o parte și mi-a făcut semn să intru, dar am înghețat în loc atunci când l-am surprins măsurându-mi trupul de sus până jos. Privirea lui era plină de subînțelesuri, de parcă plănuia să mă devoreze, să-mi încingă sângele trimițându-mi flăcări de dorință pe toată pielea. Cunoșteam bine această privire și știam că, în clipa în care aveam să trec pragul, aveam să fiu la cheremul lui.

Iar Alexander nu era nicidecum un bărbat îngăduitor.

– Am sperat că vei veni. Și-a scos haina și a făcut un pas înainte, să mi-o pună pe umeri. M-am tras înapoi și a fost cât pe ce să cad, pentru că tocul mi-a scăpat în afara treptei. Să fie, oare, acesta planul lui? Să mă omoare cu atât de multă atenție? Să-mi pună haina caldă pe umeri, să mă înfășoare în aroma lui, iar eu să-i cad în brațe? Dacă îl lăsam să-și ducă planul la bun sfârșit, acesta urma să fie rezultatul. Alexander era un lup în haine de gentleman, numai că eu nu eram o oaie proastă. De data aceasta, nu aveam să fiu o pradă sigură.

– Probabil știai că vin. Nici măcar n-a trebuit să bat la ușă, i-am spus, fiecare cuvânt al meu devenind tot mai tăios. Ai pus pe cineva să mă urmărească?

– Clara. Tonul lui era amenințător, dar eu am ridicat dintr-o sprânceană, forțându-l să adauge: Tot ce fac este pentru protecția ta.

– Tot ce faci este un strigăt de ajutor! Ți-a mai spus cineva că ai probleme legate de control?

A făcut o grimasă, dar s-a străduit să continue să zâmbească.

– De multe ori. Chiar și noi doi am mai avut discuții pe tema asta. Spune-mi de ce ești furioasă acum.

– Faptul că spui ceva în fața camerelor nu înseamnă că este și adevărat. Eu nu locuiesc aici.

În timp ce rosteam cuvintele, inima mi s-a strâns. *Aș fi putut* locui aici, cu el. Am clătinat din cap, încercând să-mi mențin mintea limpede, în ciuda prezenței lui care mă îmbăta.

– Aveai nevoie de un angajament din partea mea, mi-a reamintit el cu voce joasă, senzuală. Am vrut să-ți ofer ceea ce ai nevoie.

– Dumnezeule, X! Am ridicat mâinile și am dat buzna în casă, spunându-mi în gând că nu aveam să trec mai departe de holul de la intrare. Voiam să fii sincer cu mine. Doar de asta am avut nevoie încă de la început, dar minciunile au curs una după alta.

– Secretele nu sunt minciuni. Ochii i-au strălucit, și s-a întors cu spatele, să închidă ușa în urma lui. Am tresărit când am auzit încuietoarea răsucindu-se. Trecusem pragul domeniului său, iar acum eram prinsă în cușcă.

– Ce s-a întâmplat în seara asta? l-am întrebat eu. Ce rost a avut să le spui acelor lipitori că locuiesc aici?

– Aveai nevoie de un angajament din partea mea, a repetat el. Mi l-am asumat.

– Poți să nu-mi vorbești ca un politician, măcar o nenorocită de secundă? Știu că așa ai fost educat, dar sunt sătulă de jocul acesta, maiestate. Nu poți vinde o minciună drept o favoare.

Alexander s-a răsucit spre mine, m-a prins de încheieturi și mi-a răsucit mâinile la spate. Și-a lipit trupul de al meu, dezlănțuind un val de dor care îmi sălășluise în inimă.

– Nu este vorba despre cine sunt sau ce rol voi juca. Ci despre noi doi. Aici. Acum.

Un geamăt mi-a scăpat printre buze când i-am simțit erecția lipită de abdomenul meu. Îi simțeam fierbințeala chiar și prin haine.

– Noi doi. Clara și Alexander. Cui îi pasă de ce crede lumea?

– Ție, am spus eu.

El mi-a dat drumul din încleștare și s-a tras un pas înapoi, de parcă îl pălmuisem.

– Ție, am repetat eu ceva mai ferm.

Acum, că nu mă mai atingea, aproape că puteam gândi limpede. *Aproape.*

– Îmi pasă de ceea ce crezi *tu*, mi-a răspuns sec, parcă provocându-mă să-l contrazic.

– Dacă ți-ar fi păsat de părerea mea, nu am fi ajuns aici, contrazicându-ne. Dar unde am fi ajuns, oare? Aș mai fi fost aici, cu el, în seara asta? Sau aș fi fost în patul lui, trăind o minciună? Ori lucrurile între noi ar fi ajuns mult mai departe? Poate că eram o naivă să cred că lucrurile puteau sta diferit între noi, dar nu mă puteam abține să nu cred că, dacă îi păsa de mine, fie am fi fost nespus de fericiți, fie de mult despărțiți.

Alexander s-a apropiat de mine, iar eu m-am retras până ce m-am lipit cu spatele de perete. Nu a dat vreun semn că mă vedea încolțită. Ochii lui albaștri străluceau ca marginea infernului. Dacă-l lăsam să se apropie și mai mult, focul din ei avea să mă mistuie.

– Te-am prevenit în ceea ce mă privește.

– Și totuși, ai făcut sex cu mine, l-am acuzat eu.

Cuvintele mele inspirau milă, cel mult. Mă avertizase, iar eu alesesem să-mi asum riscul. Mă aruncasem în această relație cu ochii închiși. Asta însemna că nu puteam da vina pe altcineva, ci doar pe mine.

– Am luat ce mi-ai oferit, păpușă. Mi-a conturat buza cu degetul mare, forțându-mă să deschid gura. Mi-ai oferit gura ta. Nu-ți amintești?

Am înghițit în sec, instinctiv, iar gura mea s-a închis o clipă în jurul degetului său. A profitat de șansă și și-a îndesat degetul spre limba mea, de parcă m-ar fi rugat să-l sug. Am oftat simțindu-i gustul atât de familiar.

– M-ai lăsat să i-o trag gurii tale frumoase, a spus el scoțându-și degetul. Gura ta își amintește sigur. Își amintește penisul meu pompând în ea.

Aș fi vrut să-i spun că se înșela, dar văzuse deja dovada. Nu eram în stare să-mi controlez răspunsul – sau dorința. Dacă mă punea acum în genunchi și-mi așeza penisul între buze, l-aș fi primit și l-aș fi supt. Era vorba despre instinct – un instinct incontrolabil, animalic. Poate că Alexander era un animal de pradă, dar nu avea de gând să profite de acest lucru. Jucam amândoi un joc periculos. El punea pariu că avea să mă readucă în patul lui, iar eu – că nu. Dintre noi doi, cineva avea să piardă.

Alexander s-a dat și mai aproape și și-a strecurat mâna pe sub tivul cămășii mele, fără să treacă însă de buric.

– Vreau să simți cum reacționează trupul tău la atingerea mea, mi-a poruncit. Și apoi, să mă privești în ochi și să-mi spui că nu vrei să te duc sus și să ți-o trag.

Am ridicat privirea să o întâlnesc pe a lui și m-am străduit să spun:

– Nu vreau să mi-o tragi.

– Nu știi să minți, Clara. Râzând, și-a trecut mâna dincolo de linia taliei mele, ajungând la dantela bikinilor. Te-ai umezit pentru mine. Ești întotdeauna atât de umedă când nu vrei să ți-o tragi?

Știa deja răspunsul, pentru că îmi cunoștea bine trupul. Mult prea bine. Știa că era de ajuns să-și treacă un deget peste pielea mea, iar eu răspundeam. Alexander și-a scos mâna din bikinii mei și și-a trecut degetele umede peste gâtul meu.

– *Asta* îți dorești. Haide, spune-mi, care din noi minte?

– Poate că ai dreptate, am recunoscut cu voce stinsă. Poate că vreau să mi-o tragi, dar nu am *nevoie* s-o faci.

A închis ochii și și-a lipit fruntea de a mea. Pielea îmi era lipicioasă din cauza jocului subtil în care ne angrenaserăm. Era foarte aproape de mine, îi inspiram aroma trupului, pierdută în sexualitatea lui brutală.

– Tu nu ai nevoie să mă posezi. Nu ai avut niciodată, mi-a șoptit el, făcându-mi pielea de găină. Dar eu simt nevoia să ți-o trag. Să fiu înăuntrul tău. Nu știu cum altfel să-ți demonstrez asta. Nu știu cum altfel să-ți demonstrez că am nevoie de tine.

Buzele mele le-au zdrobit pe ale lui. Mărturisirea lui îmi anihila orice autocontrol. Luni întregi negasem totul, dar nu mai puteam să fac asta. Poate că nu aveam nevoie de Alexander, dar cu siguranță îl doream. Trupul lui. Cuvintele lui. Inima lui. Pretinsesem că faptul că nu o putea spune însemna că nu o simțea.

Alexander mi-a lăsat bikinii mai jos și mi i-a scos cu totul înainte să apuc măcar să-mi dau seama că ne sărutam. M-am desprins de lângă el cu inima grea și am clătinat din cap.

– Asta nu schimbă faptul că nu locuiesc aici.

– Vei vedea că te voi putea convinge.

Și-a lipit din nou buzele de ale mele, să nu mă lase să protestez. Apoi, s-a tras puțin înapoi. L-am privit ca vrăjită

eliberat sânii de dantela care îi ținea captivi. Și-a rotit degetele pe sfârcurile sensibile, iar acestea s-au întărit imediat, provocându-mi o durere dulce.

– Te-a mai atins cineva așa? I-am simțit răsuflarea fierbinte pe gât. Se juca acum cu lobul urechii mele, îl mușca ușor, continuând să-mi frământe sânii. Lumea s-a prăbușit în jurul meu, nu mai puteam gândi, dar cunoșteam în continuare răspunsul.

– Nu.

Nu mă mai atinsese nimeni așa de când plecasem de acolo. Nu mă mai atinsese nimeni așa.

– Pentru că ești a mea, a spus el. M-a prins de șolduri și m-a ridicat, sprijinindu-mă de perete. Iar eu sunt al tău.

S-a împins în mine fără să mă fi prevenit. În ciuda faptului că eram pregătită să-l primesc, am simțit că durerea mă rupea în două. Am gemut și m-am agățat de el, lăsându-l să mă ancoreze pe dinăuntru.

– Știi ce cuvânt să rostești ca să mă opresc.

Își rotea șoldurile, să-mi dea șansa să rostesc cuvântul de siguranță, dar eu nu voiam ca el să se oprească, iar el știa asta prea bine. Penisul lui Alexander se potrivea perfect în sexul meu. A început să se miște, pentru început foarte ușor. Fiecare împingere era deopotrivă atentă și plină de forță. Încă aștepta răspunsul meu.

– Alexander, am zis, în semn că îl primeam, iar el mi-a răspuns intrând și ieșind din mine, aproape lăsându-mă fără suflare, între rațiune și extaz.

– Ești atât de strâmtă, a murmurat el printre dinți. Mă ținea lipită de perete și se împingea neobosit în mine, conducându-mă spre abandon. Ești umedă și strâmtă, de parcă m-ai fi așteptat.

– Dumnezeule! Strigătul mi-a scăpat printre buze când m-a umplut pe deplin. Îl așteptasem cu adevărat. Nu putusem merge mai departe și nici privi înapoi. Mă ascunsesem de el – de asta – pentru că mă speria, iar când plăcerea mi-a cuprins trupul, explodându-mi în membre, intensitatea ei s-a amestecat cu această spaimă. Mi-am înfipt unghiile în spatele lui, m-am agățat de el de parcă mă temeam că avea să dispară în secunda următoare. Trupul meu urca spirala plăcerii, pierdut într-un abis aflat în pragul delirului. Nu mai aveam nici o speranță. Eram pierdută în valurile mării, iar Alexander mă trăgea tot mai jos, spre adâncurile întunecate ale pasiunii noastre.

– Spune-o, mi-a poruncit el în vreme ce eu încercam să respir din nou.

– Te iubesc!

Cuvintele erau mici, aproape că se pierdeau în frenezia momentului, dar Alexander și-a pus capul pe umărul meu. A gemut stins când spasmele violente m-au umplut, secându-l de sămânță și pe mine de orice urmă de împotrivire.

Capitolul 7

Alexander m-a lăsat înapoi pe podea, dar mâna lui a continuat să-mi susțină spatele. A făcut foarte bine, pentru că picioarele îmi tremurau după orgasm. Și-a lipit fruntea de a mea, m-a sărutat ușor pe buze, iar eu am simțit în atingerea lui ușurare, dar și teamă. Sentimente care le oglindeau pe ale mele. Cum era posibil să nu pot trăi fără el, chiar dacă întreaga noastră relație era pătată de lipsa de onestitate și de reprimări?

– Nu te mai gândi, Clara, mi-a poruncit el pe un ton ușor răgușit.

Și-a coborât mâna, mi-a cuprins posteriorul și m-a ridicat. Mi-am încrucișat imediat picioarele în jurul lui, dornică. Cu disperare. Așa comunicam eu cel mai bine cu Alexander – prin împingeri, sudoare și gemete. Aveam nevoie de siguranța pe care mi-o dădea atingerea lui.

M-a purtat până la baza scărilor, dar își pierduse deja răbdarea.

– Am nevoie să te gust.

M-a așezat cu blândețe pe o treaptă și mi-a desfăcut picioarele. Și-a lăsat buzele să alunece pe coapsa mea, atâtându-mă cu săruturi lente, deliberate. Am dat capul pe spate. Limba lui mă purta departe de lumea conștientă. Mai exista doar asta. Doar el. Doar gura lui închizându-se pe clitorisul meu sensibil, limba lui conturând cercuri cu o precizie erotică. Mă pierdeam în el. Crezusem că-mi pot învinge sentimentele pentru el, dar el mă învinsese.

Mușchii mi s-au încordat în așteptare, trupul mă durea. Chiar și cu gura lui cuprinzându-mi sexul, mă simțeam goală și neîmplinită. Nu mai conta că fusese înăuntrul meu cu numai câteva momente în urmă. Îmi doream cu disperare să mă posede. Să am dovada fizică a legăturii dintre noi – singura dovadă pe care o avusesem vreodată. M-am împins spre el, dar m-a ignorat. Un geamăt mi-a scăpat printre buze – încercam să mă lupt cu plăcerea. Nu așa voiam să ajung la orgasm.

– Oprește-te! Rugămintea mea aproape că s-a pierdut într-un alt geamăt, pentru că el îmi sugea lacom clitorisul. Te vreau... te vreau înăuntrul meu.

Alexander s-a oprit și și-a apropiat chipul de al meu. Ochii îi ardeau.

– Îți spun eu când și cum să termini, păpușă. S-a aplecat din nou între picioarele mele, cuprinzându-mi posesiv coapsele.

Voiam să termin. Știam că în curând nu voi mai avea de ales, pentru că un nou val de plăcere mi-a străbătut trupul. Puteam să-i arăt că vorbeam serios doar într-un fel: să-i arăt că aveam nevoie de mai mult. Că aveam nevoie de el.

– Brimstone.

Răspunsul lui a venit imediat. Alexander s-a retras. În ochi i-am citit durerea. Nu știam dacă era furios pentru că folosisem cuvântul de siguranță, căci nu mi-a arătat-o. Părea mai degrabă atent, dar sub aparența de autocontrol am citit sălbăticia. Era un animal – o masă de senzualitate brută –, iar eu îl prinsesem în cușcă.

Și totuși, se oprise atunci când îi cerusem. Ținând cont de cât de precară era încrederea dintre noi, mă liniștea să știu că el luase în serios supunerea mea. *Cu pași mici.*

Nu am schimbat nici un cuvânt, dar îi citeam în ochi întrebări nerostite. De ce îl oprisem?

Depășise limita?

Inima mi s-a frânt când i-am citit durerea pe chip. Alexander se temea să iubească. Se temea că avea să mă distrugă, iar eu mă folosisem de ceea ce trebuia să fie ultima mea șansă: cuvântul meu de siguranță. Numai că aveam nevoie de ceva mai mult decât o partidă se sex pe fugă, pe scări – amândoi aveam nevoie de mai mult. M-am ridicat, cu genunchii încă tremurând, și i-am întins mâna. Știam că avea să accepte. Așa cum și eu acceptasem cu o seară înainte, la Brimstone. Când stăteam față în față, eram complet lipsiți de putere. Controlul și dominația erau doar niște șiretlicuri pentru a ne camufla sentimentele. Nici unul din noi nu putea ști cu siguranță ce urma să se întâmple dacă ne lăsam pradă lor. Îl mai zărisem pe adevăratul bărbat din spatele măștii și în trecut. Era brut și distrus, iar în momente ca acesta mă mistuia.

Ochii lui Alexander i-au întâlnit pe ai mei. Mi-a luat cu blândețe mâna într-a lui.

– Va fi bine, i-am șoptit, simțind nevoia să-l liniștesc. Pe el și, probabil, pe mine. Mai dormisem acolo într-o noapte, cu săptămâni în urmă, dar amintirea lucrurilor din casă îmi rămăsese întipărită pe creier. În nopțile de singurătate, retrăiam momentele petrecute acolo până când nu mai aveam puterea să plâng. Știam exact unde era dormitorul, și l-am condus în tăcere într-acolo. Inima îmi bătea cu putere, sângele îmi pompa în urechi. Locul acesta – casa aceasta – fusese prea mult timp coșmarul meu. Dar și fantezia mea. Acum, că eram aici, cu el, nici nu mai știam ce simțeam. Iubirea și teama mi se amestecau în sânge. Trebuia să mă încred în inima mea. Inimă pe care mă străduisem să o ignor.

Alexander și-a retras mâna dintr-a mea și, cu o mișcare lină, m-a ridicat în brațe și m-a purtat în dormitor. Încercam să-i

spun ceva, să-mi exprim sentimentele.

– Am nevoie... am nevoie ca noi doi...

– Știu de ce ai nevoie, Clara.

M-a sărutat ușor pe frunte înainte să mă întindă pe pat. Mi-a dat jos ce mai rămăsese din cămașa distrusă, apoi mi-a scos sutienul. Eram goală în fața lui – goală și vulnerabilă. A simțit asta. S-a ridicat, și-a desfăcut nasturii cămășii cu mișcări încete. Eram amândoi expuși acum. Alexander s-a aplecat cu grijă deasupra mea, iar eu mi-am trecut ușor degetele peste cicatricile care-i brăzdau pieptul frumos. Era construit asemenea unui zeu, sculptat până la o perfecțiune inumană. Doar cicatricile stăteau dovadă că era și el om. Era muritor. Alexander purta cu el răni adânci în urma accidentului în care își pierduse viața sora lui, dar mie aceste urme îmi aminteau că și el fusese la un pas de moarte în noaptea aceea. Lacrimi au început să-mi curgă pe obraji. Am clipit des, surprinsă.

– Este în regulă, păpușă, a murmurat Alexander.

Și-a coborât buzele în adâncitura dintre sânii mei și a înaintat până la sfârcul meu stâng. L-a cuprins cu blândețe în gură și a supt ușor. Plăcerea s-a amestecat cu emoțiile, și am început din nou să plâng. Alexander m-a prins imediat cu brațele și m-a strâns la pieptul lui.

Mi-am lipit palma de cicatrici, dorindu-mi să i le fi putut șterge.

– Era cât pe ce să te pierd.

– Nu m-ai pierdut niciodată, mi-a șoptit el strângându-mă protector în brațe.

– Nu, am spus eu printre suspine. Atunci. În noaptea aceea. Nu ne-am fi cunoscut niciodată...

– Șștttt, a spus el. Să nu vorbim despre greșelile noastre.

Erau însă prea multe și uneori păreau să se suprapună, ridicând o barieră între noi. Știam cum era să-l pierd. Gândul

că nu l-aș fi avut niciodată în viața mea era de nesuportat.

– Demonstrează-mi, i-am cerut șoptit.

Alexander nu-mi putea spune că mă iubea, nu după noaptea în care căpătase acele cicatrice. Își demonstra fizic sentimentele pentru mine, printr-un apetit obsesiv și neobosit față de trupul meu. Era o foame pe care o resimțeam și eu.

Gura lui a pus stăpânire pe gura mea, mâna i-a alunecat de-a lungul coapselor, forțându-mă să desfac picioarele. Și-a adâncit sărutul în timp ce degetul lui îmi desfăcea faldurile sexului. Și-a trecut limba peste dinții mei, vreme în care degetul lui mare a poposit pe clitorisul meu, masându-l încet, în cercuri. Mi-a înghițit gemetele, nedorind să rupă sărutul. Mi-am desfăcut și mai mult picioarele, disperată să simt că mă umplea. Când s-a retras, într-un final, amândoi respiram greu. Ochii lui aveau o strălucire sălbatică, dar nu și-a pierdut controlul. De obicei, el era cel care mă pondera în timpul sexului, cel care îmi domina fiecare moment al plăcerii. Alexander era cel care decidea când să termin și când să ajung în pragul orgasmului. Acum, el era cel care se controla.

Mâinile mi s-au încleștat pe cearșaful alb, agățându-mă frenetic de marginea extazului, nedorind să trec dincolo fără el. Alexander s-a potrivit la intrarea în mine, frecându-și penisul în sus și în jos și atâtându-mă și mai mult în timp ce eu mă zvârcoleam în așteptare.

– Clara, eu... a început el, iar ochii îi deveniseră triști.

Mi-am ținut răsuflarea, de parcă mă temeam să nu-l sperii dacă respiram.

– Eu... A clătinat din cap. Ești doar tu. Vei fi doar tu, mereu. Ești a mea, dar să nu uiți niciodată că și eu sunt al tău, atât cât mă pot eu dărui ție.

Cuvintele lui m-au condus spre orgasm. Am strigat când s-a împins în mine, și un al doilea orgasm mi-a străbătut trupul.

Penisul lui aluneca înăuntru și în afara sexului meu, prelungindu-mi plăcerea, până ce am început să tremur, dar el nu s-a oprit. M-a prins de șolduri și m-a tras spre el. Era prea mult, dar nu i-am cerut să se oprească. Îl voiam acolo pentru totdeauna. Să mă umple. Să mă completeze. Într-un final, nu am putut să-mi stăvilesc geamătul.

– Șșșttt, păpușă, m-a liniștit el trecându-și degetul mare peste buzele mele. Nu mă voi sătura niciodată de tine.

De aceea nu mă puteam ține departe de el. Să-l părăsesc era inutil. Împărtășeam ceva instinctiv, primar, care ne consuma și după care tânjeam, așa cum tânjeam după oxigen. N-aș fi putut supraviețui fără asta – fără el.

Un lucru era cert de când mă vedeam cu un zeu modern al sexului: că mă trezeam flămândă. Iar dimineața aceasta nu făcea excepție. M-am strecurat ușor din pat, sperând să nu-l trezesc pe Alexander. Am deschis dulapul și am găsit un halat roșu, din mătase, care fusese probabil cumpărat pentru mine împreună cu alte câteva lucruri. Părea să fi fost absolut sigur că aveam să rămân. Fie mă credea ușor de convins, fie avusese mai multă încredere în capacitatea noastră de a ne rezolva problemele.

Mușchii mă dureau, părțile intime mă usturau, stomacul îmi chiorăia. Să-mi fie învățătură de minte să mai fac sex pe stomacul gol. Bineînțeles că nu venisem aici, cu o seară înainte, cu intenția de a mă culca cu el. Din fericire, am găsit în bucătărie fructe organice proaspete, ouă și pâine. Am scos o sticlă cu lapte din frigider, am împins ușa la loc cu fundul și era cât pe ce s-o scap când l-am surprins pe Alexander privindu-mă din prag, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni de pijama din mătase neagră. Pantalonii îi stăteau jos pe șolduri, accentuându-i bustul sculptat pe care-l iubeam.

Iubeam, de asemenea, felul degajat în care îmi arăta acum trupul lui.

Şi-a trecut mâna prin părul negru răvăşit şi a clătinat din cap, de parcă încerca să scape de un vis neplăcut. Avea parte de o mulţime de vise dintr-acestea, din nefericire.

– Eşti bine? l-am întrebat, abandonând căutarea unei tigăi. Ai avut vreun coşmar?

Lui Alexander nu-i plăcea să vorbească despre visele care îl terorizau sau despre amintirile din subconştient care ieşeau noaptea la suprafaţă, dar eu ştiam că faptul că le ignora nu-i putea fi de ajutor.

– Plecaseşi, a spus răguşit.

Oh! Fără să vreau, îl făcusem să retrăiască o altă amintire neplăcută. O amintire dureroasă pentru amândoi: dimineaţa în care plecasem de lângă el.

– Îmi pare rău, X! Îmi era foame.

S-a apropiat de mine cu aerul unui animal de pradă. Îmi puteam lua adio de la micul dejun – se părea că aveam să continuăm turul sexual al revederii noastre.

– Sunt din nou X... sau vine de la „fost"?

– Doar X, am spus eu ridicându-mă pe vârfuri să-i dau un sărut.

– A fost cam... cuminte.

Alexander a ridicat întrebător dintr-o sprânceană.

– N-am vrut să-ţi inspir gânduri murdare. Mi-e foame.

I-am demonstrat-o îndesându-mi în gură câteva boabe de strugure.

– Atunci, n-ar trebui să umbli de colo-colo îmbrăcată în aşa ceva. A făcut un semn spre materialul delicat al halatului.

– Dacă nu voiai să-l port, nu ar fi trebuit să mi-l cumperi.

Alexander a scos dopul sticlei de lapte şi a luat o înghiţitură, apoi mi-a întins-o mie.

– Nu l-am cumpărat eu. Norris ți-a umplut dulapul cu haine.

M-am înecat cu laptele.

Alexander a râs și mi-a șters cei câțiva stropi care îmi curseseră pe bărbie.

– Acum, chiar că-mi dai idei.

– Norris a mers la cumpărături pentru mine? am întrebat neîncrezătoare.

– Eu l-am rugat. Iar Edward l-a ajutat.

A ridicat din umeri, de parcă nu ar fi fost mare lucru.

– Bineînțeles. Faci și tu ceva de unul singur, vreodată?

Mi-a luat sticla de lapte din mână și a pus-o pe bufet. S-a întors și m-a cuprins în brațe, lipindu-mi fundul de blatul din granit.

– Sunt multe lucruri pe care le fac singur. Și multe pe care le fac pentru tine. Știi asta, păpușă.

– Am înțeles, maiestate. L-am amenințat în joacă cu degetul. Întâi, hrănește-mă și apoi poți să-ți faci de cap cu mine ziua întreagă.

– Azi e sâmbătă. Mă gândeam să mergem pe Portobello Road. A deschis dulapul din spatele meu și a scos din el o tigaie. Uite, îți pregătesc și micul dejun.

L-am privit atentă.

– Îmi dai întâlnire?

– Nu asta fac iubiții? m-a întrebat pe când scotea un ou din cofraj.

– Nu ești tocmai un iubit tipic, i-am spus. Chiar ai de gând să-mi pregătești micul dejun?

Dacă Alexander ar fi fost un tip obișnuit, poate că nu ar fi fost atât de șocant să-l văd aprinzând aragazul.

– Așa îmi câștig șansa de a-mi face de cap cu tine, mi-a amintit el, ridicând sugestiv dintr-o sprânceană.

– Credeam că ieşim, că avem întâlnire.

– Mic dejun. *Blatul din bucătărie.* Duş. Întâlnire.

– Mi se pare un program foarte bun. Nu m-am obosit să-mi ascund amuzamentul din voce. De ce nu pot face duş acum?

– Nu ţi-aş recomanda. A mai spart un ou în tigaie. Azi ai nevoie de întreaga forţă, şi să nu-ţi imaginezi că n-am observat că ai mai slăbit. Trei ouă pentru tine.

Vorbea lejer, dar i se citea o anume tensiune în glas. Iar în dimineaţa aceasta eu voiam să-l ştiu fericit.

– Am alergat mai mult.

– Ştiu, a spus el încet.

Am decis să abandonez subiectul. Nu era tocmai o noutate faptul că pusese o echipă de agenţi de pază pe urmele mele. Chiar dacă nu îmi plăcea asta – şi chiar nu-mi plăcea – voiam ca această zi să fie doar despre noi, fără drame. L-am ciupit de fund când am trecut pe lângă el.

– Dacă vei continua, să ştii că schimb tot programul zilei, m-a prevenit el.

M-am urcat pe scaunul înalt de la insulă şi m-am prefăcut rănită.

– Dar s-ar putea să mor de foame!

– Atunci, vei căpăta de mâncare, a spus el. Te vei potrivi de minune în familia regală. Ai o latură dramatică.

M-am străduit să nu las să se vadă că inima mi-a bătut cu putere când i-am auzit cuvintele. Nu însemnau nimic. Nici măcar nu eram foarte sigură ce-mi doream să însemne.

Nu i-am răspuns, şi imediat ne-am găsit propriul ritm: am râs, ne-am tachinat, el gătea, eu îi dădeam sfaturi. În timp ce luam micul dejun, îmi simţeam pieptul plin. Totul părea atât de normal. De fericit. Tot ce eu şi Alexander nu împărtăşiserăm niciodată. Era prea frumos să fie adevărat.

Dar poate că avusesem parte de suficiente minciuni.

Capitolul 8

Am atins cu grijă cotorul ediției uzate, dar încă frumoase, a romanului *Mândrie și prejudecată* în timp ce parcurgeam cu gândul fiecare încăpere din casă. Aveam, oare, rafturi cu cărți? Am privit din nou masa cu cărți rare și mi-am dat seama că noi puteam cumpăra oricând rafturi. Și am înghețat. Noi. Nu acceptasem explicit că aveam să mă mut cu Alexander, și uite că deja mă gândeam la ce puteam face în casă.

Anticarul, mirosind că era pe cale să facă o vânzare, mi s-a alăturat imediat.

– E o ediție foarte frumoasă. De sfârșit de secol XIX. Un chilipir, la numai 200 de lire, doamna mea.

Am roșit și am lăsat cartea înapoi pe masă.

– O admiram doar.

Bărbatul a încuviințat viguros din cap și a început să-mi aleagă alte cărți care m-ar fi putut interesa. Probabil nu aveam să scap de acolo fără să cumpăr ceva. În timp ce îmi punea în mâini alte și alte cărți, nu puteam alunga amestecul straniu de emoții care îmi chinuia stomacul. I-am căutat instinctiv privirea lui Alexander și i-am murmurat absentă un „mulțumesc" librarului. Alexander era pe jumătate întors cu spatele la mine și studia o carte. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi și un tricou strâmt care îi punea în valoare trupul sculptat. Multora le-ar fi fost dificil să-l recunoască imediat, dar era greu de ignorat. După dușul pe care îl făcuserăm împreună, părul îi era răvășit, sălbatic. Nu se obosise să se bărbierească, iar obrajii îi erau umbriți de barba de o zi. Doar

gândul că aveam să îi simt mai târziu fața pe coapse mi-a trimis un fior prin trup, din cap până în picioare. Poziția corpului său mi-a amintit imediat de felul lui posesiv de a fi. O singură sclipire a ochilor lui, și reveneam în aria lui vizuală. Un singur pas mai încolo, și apărea lângă mine. Trebuia să recunosc faptul că se străduia să-mi lase spațiu, deși din limbajul trupului înțelegeam că era într-o stare permanentă de vigilență. Petrecuserăm prea puțin timp împreună în public. Alexander își petrecea prea puțin timp în public. Punct. Chiar și cluburile pe care le frecventa îi puneau la dispoziție câte o cameră privată.

A ridicat privirea, și un zâmbet larg i-a luminat fața când m-a surprins uitându-mă la el. Inima mea a bătut mai repede, trimițându-mi sângele cu putere în urechi, iar lumea din jurul nostru s-a năruit. Nu mai existam decât noi doi. Alexander mă fascina. În clipa aceea, am știut că o separare nu mai era posibilă. Nu și pentru mine. Încercasem să mă îndepărtez de el și eșuasem. Murisem câte puțin în fiecare noapte pe care o petrecusem fără el, pentru ca a doua zi să renasc și să simt aceeași durere.

Alexander s-a apropiat de mine și m-a prins de talie. Și-a pus bărbia pe umărul meu și a studiat cartea pe care o țineam în mână.

– Ar trebui s-o cumperi pentru casa noastră. Din păcate, biblioteca este destul de goală.

– Avem bibliotecă? am întrebat eu, surprinsă, dar și copleșită să-l aud rostind „casa noastră".

– Să-mi amintești să-ți fac turul casei diseară.

Tonul insinuant nu lăsa loc de îndoieli.

– Am senzația că-mi va plăcea acest tur.

– Da, păpușă. M-a sărutat ușurel după ureche, trimițându-mi un fior de nerăbdare în tot trupul.

Alexander vorbise serios despre umplerea bibliotecii. Am părăsit prăvălia cu cărți rare douăzeci de minute mai târziu, după ce am comandat cele mai vechi și mai rare volume.

– Ești într-o dispoziție generoasă, am remarcat eu în timp ce ne plimbam pe strada aglomerată, oprindu-ne când și când să admirăm câte un obiect mai deosebit.

– Sunt.

M-a strâns și mai tare de mână, ghidându-mă printre pâlcurile de cumpărători. Câțiva oameni s-au oprit să se uite la noi, dar fie nu erau siguri, fie doreau să ne respecte intimitatea – cert e că nici unul nu ne-a făcut vreo fotografie.

Trăiam un sentiment eliberator. Grație minciunii rostite de Alexander cu o seară în urmă, lumea era convinsă că locuiam împreună. Începeam chiar și eu să cred asta. Acum 24 de ore, nu l-aș fi crezut capabil să își ia vreun angajament. Dar acum eram pe deplin convinsă că amândoi ne doream această relație. O voce mică din adâncul minții mele încă mă prevenea să mă protejez. Ideea era că-l aveam acum pe Alexander să mă protejeze și, mai mult ca oricând, voiam să mă dăruiesc cu totul lui, trup și suflet.

Ne-am oprit într-un magazin mic cu antichități și obiecte deosebite de iluminat. I-am arătat o copie frumoasă a unei lămpi Tiffany.

– Ți-ar plăcea pentru casa noastră?

Mi-a răspuns zâmbind:

– Orice vrei tu, păpușă.

– Nu, am zis și am clătinat din cap. Este casa amândurora.

– Nu-ți pot descrie în cuvinte cum mă simt când te aud spunând asta, a recunoscut el.

A luat lampa și s-a îndreptat spre casă.

– Ca un învingător, presupun, i-am răspuns sec.

A râs și i-a întins lampa vânzătoarei.

– 15 000 de lire, i-a spus aceasta.

Am rămas cu gura căscată. După ce mi-am revenit din şoc, am întrebat cu voce stinsă:

– Nu este o copie?

– Nu, este un Tiffany autentic. A răsturnat lampa şi mi-a arătat marcajul. Este datată 1896. O piesă rară.

Măcar atât ştiam şi eu. Alexander i-a întins un card negru. Nu părea deloc impresionat de sumă.

– Haide să căutăm altceva, i-am sugerat în şoaptă.

– Prostii! Ţi-a plăcut lampa asta.

Îmi plăcea, dar mi se părea o extravaganţă să plăteşti 15 000 de lire pe un obiect pe care să-ţi fie teamă să-l atingi. Am privit-o pe vânzătoare în timp ce împacheta lampa şi m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi scăpat-o din greşeală. Cunoscând atitudinea relaxată a lui Alexander, probabil singura persoană care ar fi înnebunit pe loc aş fi fost eu. Vânzătoarea mi-a dat pachetul ambalat cu grijă, iar eu i l-am pasat imediat lui.

Proveneam dintr-o familie bogată, dar nu fusesem niciodată o cheltuitoare. Mama era cea care îmi umplea, de obicei, dulapul cu haine şi decorase numeroasele case în care locuisem de-a lungul anilor. Cât fusesem la facultate avusesem mereu în cont suficienţi bani pentru mâncare, cărţi sau alte cheltuieli. Acum, aveam acces la partea mea din banii familiei, dar nu făceam mai mult decât să scriu câte un cec pentru chirie sau să-mi cumpăr haine. Aveam şi eu ceva mobilă şi alte lucruri, dar nu avusesem niciodată o reşedinţă de adult. Apartamentul pe care îl împărţeam cu Belle era plin de mici obiecte pe care le strânseserăm amândouă până în acest punct al vieţii noastre. Avusesem de gând să decorez apartamentul, dar viaţa – sau mai degrabă Alexander – mă distrăsese, şi nu

mai apucasem s-o fac. Şi, chiar dacă aş fi făcut-o, mă îndoiam sincer că aş fi cheltuit 15 000 de lire pe o lampă.

– Eşti foarte tăcută, a remarcat Alexander când am ieşit din magazin.

Ţinea pachetul sub un braţ, iar cu celălalt mă ţinea posesiv pe după umeri.

– Îţi mulţumesc. Am făcut un semn spre lampă. Este frumoasă, dar mi se pare o extravaganţă.

– Îmi curge sânge regal prin vene, deci am gusturi scumpe. A făcut o pauză şi s-a întors cu faţa spre mine. Uite, de exemplu, cel mai de preţ bun de-al meu.

– Asta înseamnă că mă duci să mănânc falafel?

Mi-am muşcat buza, prefăcându-mă nevinovată.

– Orice vrei tu, păpuşă.

Mi-a ridicat bărbia şi mi-a studiat o clipă chipul înainte să mă sărute. Fuseseră momente când aş fi obiectat să fiu numită astfel, dar acum înţelegeam ce voise să spună. Şi ştiam că şi el îmi aparţinea, aşa cum eu îi aparţineam lui. Buzele lui au poposit pe ale mele, ferme şi fierbinţi, dar sărutul nu a trecut de limitele unei manifestări publice de afecţiune. M-a ghidat apoi înainte, dar eu nu-mi puteam lua ochii de la el. Abia dacă remarcam forfota din jurul nostru. Nu-mi păsa de nimic. Când eram împreună, doar el conta.

M-am lovit cu şoldul de o masă şi am fost obligată să-mi abat privirea. M-am întors ca să-i cer scuze vânzătorului pentru stângăcie, şi lumea s-a oprit în loc. Am rămas ţintuită locului văzându-l pe bărbatul din spatele nostru.

Era Daniel.

Capitolul 9

Eram amorțită, în stare de șoc. Nici nu mi-am dat seama cum am ajuns înapoi acasă, dar, în lumina după-amiezii, casa arăta ca un rai. Cu o zi în urmă mi-ar fi fost teamă să mă apropii de ușă și să bat la ea. Mi-ar fi fost frică. Azi voiam doar să alerg înăuntru și să mă ascund. Alexander nu și-a pierdut cumpătul când eu m-am împiedicat și am intrat brusc în panică, în mijlocul străzii. Nu mi-a pus nici o întrebare. A acționat din instinct, m-a adus aici unde mă putea proteja. M-a condus răbdător prin forfota de turiști și cumpărători și, în secunda în care am trecut de poartă, m-a luat în brațe și m-a dus în casă.

M-a așezat în bucătărie, a luat un pahar și l-a umplut cu apă. Și m-a așteptat să iau câteva înghițituri.

– Ești bine? m-a întrebat într-un final.

– L-am văzut...

Alarma telefonului m-a luat prin surprindere. Era ora 12.00. Ora mesei.

Alexander și-a dat imediat seama.

– Trebuie să mănânci.

– Sunt bine.

Mâncarea era ultimul lucru de care aveam chef. Nu acum, când stomacul mi se strânsese de nervi.

– Nu negociem, mi-a spus el. Ai vrut falafel. Durează doar câteva minute să merg să cumpăr.

– Sigur e coadă, X, i-am spus. Era sâmbătă, la ora prânzului. N-avea cum să se întoarcă mai devreme de o oră, iar gândul

de a sta despărțită de el atâta vreme mă speria. La fel ca gândul de a rămâne singură acum.

Alexander a clătinat din cap.

– Pot fi foarte convingător. Mă întorc în zece minute. Sau mănânci iar ouă.

– Aș prefera falafel. Prima noastră zi împreună trebuia să fie doar despre noi. Trebuia să fie o zi normală, fără umbre din trecut. Să-i spun că-l văzusem pe stradă pe fostul meu iubit era, în cel mai bun caz, o prostie. Sau o dovadă de paranoia.

– Ești sigură? M-a cercetat cu privirea, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Asta se întâmplă doar pentru că i-am dat lui Norris o zi liberă. Trebuie să aleg între a avea grijă de tine și a te hrăni.

– Hrănește-mă, i-am poruncit eu, împingându-l spre ușă.

Din fericire, îmi puteam ocupa timpul explorându-mi noua casă. În lunile care trecuseră, mă perfecționasem în a lăsa în urmă trecutul. Puteam să aplic aceeași metodă și cu Daniel – asta dacă fusese într-adevăr el. Faptul că acceptasem să locuiesc aici cu Alexander îmi distrăgea atenția de la orice altceva.

Camera de zi era spartană și confortabilă în același timp. De îndată ce aveam să cumpăr ceva mobilă și covoare aveam să putem sta în tihnă în fața șemineului. Și aveam să mai putem face și altceva în fața șemineului.

Am descoperit la etaj alte două dormitoare în afara celui matrimonial. Cândva, aveam să invităm prieteni să stea la noi, dar acum voiam să păstrez cuibul dragostei noastre doar pentru noi doi. Alexander cumpărase casa pentru ca noi să putem scăpa de lumea înconjurătoare. Poate că în acest mediu sigur avea să se deschidă în fața mea în moduri care încă i se păreau dificile. Mă voia aici, cu el. Declarase public că locuim împreună. Casa aceasta nu era doar o ascunzătoare. Era felul

lui de a-şi asuma angajamentul pe care îi fusese atât de greu să-l rostească.

Un scârţâit venit de pe hol m-a făcut să duc mâna la piept, speriată. Era o casă veche. Era normal să scoată sunete stranii. Iar eu eram uşor instabilă după ce-l văzusem pe Daniel în piaţă. Sau cel puţin aşa mi se păruse. Fusesem naivă să cred că populaţia numeroasă a Londrei avea să mă protejeze pentru totdeauna de el. În plus, relaţia noastră se sfârşise de mult. Ce dacă fusese azi în Notting Hill? Poziţia lui geografică nu ar fi trebuit să mă afecteze câtuşi de puţin.

Dar o făcea. Ca să fiu sinceră, sperasem să nu-l mai văd niciodată. Despărţirea de Daniel fusese dificilă, iar de atunci el nu încercase să ia legătura cu mine. Dacă m-ar fi văzut azi, probabil şi el ar fi încercat să mă evite. Nu puteam decât să sper că nu mergea des pe acolo. Notting Hill era sanctuarul meu.

Cincisprezece minute mai târziu, când Alexander a intrat pe uşă, eu nu reuşisem încă să mă liniştesc.

– Ai întârziat, am răbufnit.

Alexander a lăsat mâncarea pe bufetul din bucătărie şi s-a apropiat de mine.

– Păzeşte-te, păpuşă!

Nu aveam însă chef de glume. Ci aveam chef de sex. Trebuia să mai simt şi altceva decât anxietate. Existau prea multe motive pentru care relaţia dintre noi putea să eşueze – prea mulţi oameni şi prea multe variabile puteau distruge totul. În dimineaţa aceasta, fusesem fericită. Voiam să mă simt din nou la fel. Să uit totul în timp ce el mi-o trăgea în neştire. Drept urmare, în loc să-i ascult avertismentul, m-am lipit de el. Limbile ni s-au înlănţuit în timp ce ne străduiam să scăpăm de hainele de pe noi. Mi-am dus mâna la şliţul blugilor lui. Dacă

Alexander fusese luat prin surprindere de dorința mea bruscă, penisul lui nu fusese.

Mi-a ridicat rochia ușoară de vară și m-a săltat pe marginea blatului. Cu o mișcare bruscă mi-a rupt bikinii și s-a împins între picioarele mele. Apoi, m-a eliberat complet de rochie. Săruturile lui erau tot mai apăsate în timp ce îmi scotea sutienul; limba lui plonja în gura mea. S-a desprins din sărut și mi-a rostit cu greutate la ureche:

– Ai încredere în mine?

Aveam oare? În clipa în care a rostit întrebarea, am știut răspunsul. Aveam încredere în el, cu trupul și cu inima. Nu aveam de ales, trebuia să am încredere în el. Întreaga noastră relație era un act de încredere. Văzusem însă și la el o schimbare. Dorința lui de control se transformase într-o dorință de a mă proteja. Eram a lui, așa cum și el era al meu.

Am încuviințat.

– Spune-mi cuvântul și mă opresc, mi-a amintit el. S-a îndepărtat puțin de mine, iar eu abia m-am abținut să nu întind mâna și să-l trag înapoi. S-a aplecat și a ridicat ce mai rămăsese din lenjeria mea intimă. Nu voi face nimic din ce n-am făcut până acum împreună. Sexual vorbind. Te întreb dacă ești dispusă să mă lași să preiau controlul.

Alexander îmi mai dăduse de înțeles și înainte că dorea să mă domine și nu doar o dată estompase granițele peste care crezusem că nu aveam să pot trece. De data aceasta, simțeam că avea să fie diferit. Dispăruse complet rezistența pe care mă așteptasem să o resimt atunci când avea să îmi ceară să mă supun lui. Sexualitatea brută a lui Alexander mă dominase încă din momentul în care îl cunoscusem, depășind rațiunea. Numai că el avusese mereu grijă ca eu să simt că dețin controlul. Acum, îmi cerea să-i cedez lui acest control. Lucru care nu-mi era deloc ușor, dat fiind trecutul meu.

– Am încredere în tine.

Cumva, aceste cuvinte aveau o mai mare însemnătate decât oricare altele pe care i le spusesem.

Iar el ştia asta. Alexander m-a sărutat fugar, accelerându-mi pulsul.

– Pune-ţi mâinile la spate!

L-am ascultat fără să protestez. Şi-a trecut mâinile în jurul meu şi mi-a legat încheieturile cu dantela, suficient de strâns încât să nu mă pot elibera, dar nu într-atât de strâns încât să mă doară. Un fior m-a străbătut din stomac până în gât. Mi-am muşcat buza, încercând să scap de efectul ameţitor pe care îl avea asupra mea. Pentru prima oară, nu-mi doream asta, ci aveam nevoie. Aveam nevoie ca el să preia conducerea şi să mă facă să uit de teama şi furia simţite mai devreme.

S-a dat un pas înapoi, m-a privit – cu picioarele desfăcute larg pe blatul din bucătărie şi cu mâinile legate la spate – şi a zâmbit. Întunericul care strălucea de obicei în adâncul ochilor lui frumoşi se însufleţise acum.

– Mă ai aşa cum ţi-ai dorit, am murmurat eu, surprinsă de inflexiunile erotice ale propriei voci.

Nu o recunoşteam pe vulpiţa din mine, dar aşteptam cu nerăbdare ca ea să iasă la joacă, să se abandoneze total.

Alexander s-a ţinut în continuare departe şi a clătinat din cap.

– Nu încă, păpuşă.

A deschis un sertar şi a scos un prosop alb de bucătărie. L-a desfăcut, l-a pus pe blat şi l-a împăturit pe lung. L-a ridicat spre chipul meu, dar a ezitat puţin. Nu mi-a cerut din nou permisiunea, ci doar m-a aşteptat să spun nu. Eu însă am tăcut. M-a legat la ochi şi mi-a şoptit:

– Vocea ţi-a rămas.

După care, nu l-am mai putut vedea. Îi simțeam prezența și știam că era acolo, studiindu-și premiul. Nu vedeam nimic, dar îi auzeam respirația. Aerul părea mai rece pe pielea mea goală. Mă simțeam vie.

– Frumos, a spus pe un ton apreciativ. Dar, mai întâi, vei mânca.

Am încercat să protestez, dar nu avea rost. Nu mă puteam opune laturii lui protectoare. Am auzit o pungă desfăcându-se și zgomotul metalic al foliei care era aruncată. O aromă exotică mi-a invadat nările, iar eu am inspirat adânc, încercând să ghicesc ce cumpărase de mâncare. Eram destul de aventuroasă în privința mâncării, dar știusem întotdeauna ce băgam în gură.

– Deschide gura!

Am făcut cum mi-a spus, și condimentele mi-au invadat limba. Am mestecat încet. Aromele erau marocane. Deși mai încercasem genul acesta de mâncare, nu o savurasem la fel de mult ca acum, când nu vedeam nimic – și nici nu mă puteam hrăni singură. Când am terminat, mi-a dat încă o îmbucătură, apoi încă una. Ceva din gesturile lui, hrănitoare, dar foarte dominatoare, făcea ca experiența să fie aproape un orgasm. Fiecare înghițitură îmi fura un geamăt de plăcere când aromele și texturile neașteptate îmi atingeau cerul gurii.

– Ești pregătită pentru următorul fel? m-a întrebat într-un final, și ceva în tonul lui mi-a dat un sentiment de nerăbdare.

Am încuviințat din cap, lingându-mi buzele.

M-a prins de brațe și m-a ridicat în picioare.

– Îngenunchează!

M-a ghidat spre podeaua rece. Am așteptat, neștiind ce ar fi putut urma. Apoi, i-am simțit pe buze vârful cald al penisului. Am depărtat buzele, dornică, și l-am cuprins cu gura. Mi-am

încolăcit limba în jurul penisului şi am început să sug, dar el m-a domolit punându-mi mâna pe cap.

– Relaxează-te! mi-a spus. Ia-mă cu totul.

M-am retras să pot respira adânc, apoi mi-am închis iar gura în jurul lui. De data aceasta, eram pregătită, iar el a alunecat înăuntrul gurii mele, vârful penisului lovindu-mi uşor gâtul.

– Voi face sex cu gura ta, Clara. Eşti pregătită pentru asta?

Am gemut, semn că eram, iar el a început să se împingă în mine cu mişcări încete, sigure.

– Buzele tale arată minunat în jurul penisului meu, a spus el, iar eu am simţit că-mi urca sângele în obraji. Ai roşit, păpuşă, sau eşti doar excitată?

Aproape că-mi puteam imagina foamea din ochii lui în timp ce-mi vorbea, iar asta m-a făcut să vreau să-l determin să întețească ritmul. Însă nu puteam face însă nimic. Eram la cheremul lui şi nu mai fusesem niciodată atât de sălbatic de excitată. Nu puteam face altceva decât să-i arăt acest lucru cuprinzându-l cu buzele şi sugând tot mai tare. A gemut şi şi-a adâncit împungerea până ce am simţit primul jet izbindu-mi gâtul.

S-a retras, şi mă aşteptam să-mi dea jos legătura de pe ochi, dar, în loc de asta, m-a ajutat să mă ridic. M-a întors cu spatele la el şi mi-a apăsat umerii. M-am aplecat instinctiv până ce sânii mi-au atins blatul din granit. M-am înfiorat când i-am simţit răceala pe pielea delicată a sfârcurilor. „Încă nu a terminat cu mine." A fost singurul gând care mi-a trecut prin minte atunci când Alexander mi-a desfăcut larg picioarele. Vârful degetului său a trecut de-a lungul sexului meu care pulsa, iar eu am ţipat de frustrare. S-a oprit, şi am înţeles că aştepta să-i demonstrez că eram pregătită pentru el – pentru atingerea lui. Cum am tăcut, degetul lui mi-a desfăcut

faldurile sexului şi mi-a mângâiat clitorisul. Atingerea era mult prea blândă ca să-mi ofere satisfacţia după care tânjeam cu disperare. Mugurul sensibil pulsa din ce în ce mai tare, aşteptând eliberarea. M-am zvârcolit, încurajându-i mâna să continue, dar, în loc de asta, am fost luată prin surprindere de o palmă fermă peste fund.

Alexander mă mai pălmuise şi înainte, dar gestul de acum m-a luat prin surprindere. Am gâfâit, iar trupul mi-a devenit ca lipsit de vlagă.

– Lasă-te în voia mea, mi-a cerut el din nou. Şi-a mulat corpul peste al meu şi şi-a coborât vocea: Vei termina, păpuşă. Nu încape îndoială. Singura întrebare este *când*. Ştii răspunsul?

– Când spui tu, am ghicit eu cu glas stins.

– Foarte bine. Şi-a trecut mâna rămasă liberă prin părul meu. Ţi-am mai spus şi în trecut că poţi să-mi ceri orice, dar nu azi. Azi vreau să te eliberezi doar cu ajutorul mâinii mele – sau cu orice parte a corpului meu doresc. Înţelegi?

– Da, am gemut eu, fără să mă pot abţine să mă întreb cât mai aveam de îndurat.

– Nu durează mult, nu te voi face să aştepţi, mi-a promis el pe un ton liniştitor. Şi-a pus degetul mare pe clitorisul meu în timp ce m-a pătruns cu celelalte degete. Intra şi ieşea, iar membrele mi s-au tensionat. Am încercat să mă împotrivesc, dar mi-au revenit în memorie cuvintele lui.

„Lasă-te în voia mea."

Am făcut aşa cum mi-a poruncit şi m-am abandonat lui, până ce am uitat de încheieturile legate şi de ochii acoperiţi. Până ce am uitat de problemele care ne aşteptau dincolo de pereţii acestei case. M-am lăsat purtată de plăcere şi am oftat adânc în clipa când valurile eliberării m-au izbit cu putere.

Alexander m-a făcut să mă întorc cu fața spre el. Când am ridicat în sfârșit ochii să-i întâlnesc pe ai lui, sălbăticia obișnuită din ei părea să se fi domolit. Mi-a ridicat bărbia și m-a sărutat.

– Îți mulțumesc, mi-a spus cu blândețe. Pentru încredere.

Am clipit des din cauza urmelor de lacrimi din ochi și am clătinat din cap. Nu era el cel care trebuia să-mi mulțumească. Eu trebuia să-i mulțumesc lui, pentru că în final cunoscusem descătușarea. Că mă eliberase.

– A fost prea mult? Sigur nu ești...

În ochii lui se vedea îngrijorarea.

Am ridicat un deget spre buzele lui și l-am oprit în mijlocul frazei. Îl preocupa felul în care mă simțeam. Îi mai dădusem suficiente motive de îngrijorare în trecut. Dar acum trebuia să știe că lucrurile erau complet diferite. Să știe ce îmi doream cu adevărat și să rostesc singurele cuvinte pe care își dorea să le audă:

– Mai mult.

Capitolul 10

Clara era din nou în patul meu. După luni în care încercasem fie să renunț la ea, fie să o aduc înapoi, era aici. Nu a opus deloc rezistență atunci când am luat-o în brațe și am dus-o în dormitor, în ciuda faptului că-i arătasem latura mea dominantă. Am posedat-o fără să o avertizez când am ajuns sus. Nu s-a plâns, deși am știut sigur că i-am făcut rău, că am fost prea dur, prea excitat, după ce-i legasem mâinile la spate. Simțeam nevoia să-i dau explicații, să n-o sperii iar. Nu o puteam lăsa să plece din nou de lângă mine, dar nici nu aș fi putut suporta ideea că i-aș inspira teamă. Mi-am lăsat degetul să alunece pe curbura coapsei ei și m-am minunat de prezența ei – și de sentimentul de împlinire pe care-l resimțeam doar când îmi era aproape.

Dar, în timp ce stăteam întinși în pat, redescoperindu-ne cu mângâieri tandre și săruturi furate, viitorul mă îngrijora. Aveam să o distrug dacă rămânea lângă mine. În același timp, oricât mă străduiam să neg sentimentele pe care le aveam pentru ea, nu o puteam lăsa să plece. Și nu o puteam salva. Viața alături de mine însemna presiuni de tot felul și mai multe priviri cercetătoare decât poate suporta un om. Văzusem cum toate astea îl otrăviseră pe tatăl meu, îl transformaseră într-un om pe care nu-l mai puteam privi cu respect. Iar fratele meu era obligat să trăiască o minciună. Ce avea să fie nevoită Clara să suporte, doar pentru a fi cu mine?

– Încetează, mi-a șoptit ea. Suntem aici acum, da?

Cum de știa la ce mă gândeam? Cum de știa mereu?

Pentru că mă iubea.

Am îndepărtat gândul, dar era prea târziu. Uşurarea pe care o resimţisem s-a evaporat, iar trupul mi s-a contorsionat de parcă m-ar fi strâns cineva de gât. A mă iubi era periculos. Era singurul lucru pe care nu-l puteam preveni. Încercasem să o opresc. Încercasem să-i fac rău.

Iar ea era aici.

Nu eram un bărbat slab, dar mă simţeam incapabil să-mi neg trăirile. Mi-am trecut privirea peste buzele ei, şi penisul mi-a zvâcnit, deja pregătit să o umple din nou. Trebuia însă să-i arăt că ea însemna mai mult decât atât. Dar cum aş fi putut face asta, ştiind că aveam să o dau în bară, inevitabil?

Am întins mâna şi am întors-o uşor pe burtă. Singura cale să opresc confuzia care mă măcina era să cedez instinctelor primare. A funcţionat imediat, la vederea fundului ei îmbietor. Nu-i puteam spune ce simţeam, pentru că nici eu nu ştiam prea bine. Dar îi puteam arăta. Mi-am coborât buzele pe ceafa ei şi am sărutat-o uşor. Clara a oftat încet, şi gheara care-mi cuprinsese inima mai devreme a dispărut. De asta aveam nevoie – să-i aud gemetele dulci de plăcere, să mă pierd în micile zgomote pe care le scotea când o posedam. Plăcerea m-a eliberat, mi-a dat scopul pe care crezusem că îl pierdusem pentru totdeauna. I-am dat deoparte părul de pe umăr şi mi-am trecut degetele printre şuviţe. Clara a gemut din nou uşor.

Am rezistat dorinţei de a mă cufunda în ea la atât de puţin timp de la întâlnirea noastră brutală şi am început să-i împletesc părul.

– Îmi place părul tău. Îmi place să-l văd cum îţi acoperă faţa în timp ce ţi-o trag. Şi cum îmi mângâie penisul în clipa de dinainte de a ajunge în gura ta.

– X. Glasul era uşor prevenitor, ca şi cum i-ar fi fost teamă să văd că mărturisirea mea îi făcea plăcere. S-a lipit şi mai

mult de mine și și-a împins fesele spre vintrea mea, ca o invitație. Te rog, X!

Pieptul mi s-a strâns din nou, de data aceasta de plăcere. Era mult prea devreme pentru trupul ei, dar nu-i puteam ignora rugămintea.

– Șșșttt, păpușă! Curând. Și eu vreau să ți-o trag, dar corpul tău are nevoie de timp. Data trecută am făcut-o fără să mă asigur că erai pregătită. Nu m-am putut abține.

Nu era o scuză. Nu-mi puteam cere scuze pentru ceva de care aveam amândoi nevoie, dar de data aceasta nu avea sens să ne grăbim. Am continuat să-i împletesc părul.

– Sunt bine.

Cuvintele ei erau însă forțate. Avea nevoie de contact la fel de mult ca mine. Se întâmplase ceva mai devreme, la piață. Ceva o speriase. Nu aveam de gând să o forțez să-mi dea răspunsuri. Nu la atât de puțin timp după împăcarea noastră și nu după ce fusese atât de mânioasă pe mine pentru că eram prea posesiv. Dar chiar dacă nu înțelegea nevoia mea de a fi vigilent, trebuia să învețe să trăiască de acum cu ea. Mi-am notat în minte să-i spun lui Norris să investigheze.

S-a arcuit grațios și s-a întors să mă privească. Sfârcurile rozalii, obraznice i-au măturat ușor brațul când a îngenuncheat pe pat. Era întruparea păcatului originar – tentația și mântuirea mea.

– Credeam că astăzi nu va trebui să mă rog de tine.

– Nu e cazul să mai discutăm. Când sexul tău va fi moale și umed – i-am strâns părul în palmă și m-am aplecat să o sărut pe umăr –, doar atunci. Când vei fi pregătită.

– Sunt întotdeauna pregătită pentru tine, mi-a șoptit.

A trebuit să mă folosesc de întregul meu autocontrol ca să n-o posed pe loc. În loc de asta, i-am înfășurat părul în jurul gâtului, ca un guler. Clara nu a obiectat nici de data aceasta,

deşi şi-a încleştat pumnii în cearşaf. Anticipa, oare, ce voiam să-i fac? Părea imposibil să-mi fi făcut o invitaţie. Îmi arătase foarte clar că nu o interesa supunerea decât în joacă. Nu că mie mi-ar fi trebuit mai mult, dar... îmi plăcuse. Relaţiile mele de dinainte se derulaseră aşa cum voisem eu. Femeile erau dornice să facă sex cu mine în orice fel doream, iar eu profitasem de asta. Dar dorinţa mea pentru Clara era mult mai adâncă. Voiam s-o cuceresc – pe ea şi pe temerile ei care o ţineau captivă în trecut. Înţelegeam mult prea bine prin ce trecea. Cu cât îmi încredinţa mai mult control, cu atât o puteam elibera mai mult, arătându-i că felul meu protector de a fi izvora dintr-o nevoie primitivă pe care nu o puteam nega.

– Vrei să mă legi? s-a oferit şoptit, plină de speranţă.

Am gemut şi mi-am înfipt dinţii în umărul ei, făcând eforturi să mă stăpânesc. Ea şi-a lungit gâtul, oferindu-mi mai multă piele delicată. Tânjea după plăcerea amestecată cu durere. Imaginea trupului ei elegant legat cu o sfoară din mătase mi-a trecut prin faţa ochilor. O doream indiferent de felul în care o posedam, dar ideea că ar fi fost la cheremul meu – şi că i-aş fi putut oferi mai multă plăcere decât credea că poate suporta – mă chinuia.

– Da, păpuşă, i-am murmurat la ureche, apoi i-am prins lobul între dinţi. Situaţia s-a schimbat însă şi am nevoie să fiu sigur că ne înţelegem.

– Eu... eu vreau să mă domini, s-a bâlbâit ea.

Cuvintele ei veneau ca o avalanşă de nervozitate şi aşteptare.

I-am cuprins sânii cu mâna. Mi-am lăsat degetele să alunece pe pielea delicată a sfârcurilor care au reacţionat pe loc.

– Trupul tău îmi răspunde imediat. Tânjeşte după atingerile mele de parcă m-ar aştepta. Mi-ar aştepta mâinile. Sau gura. Am sărutat-o din nou după ureche. Dar aş vrea ca anumite

lucruri să fie limpezi între noi. Mai întâi, trebuie să te întreb: Ți-a plăcut când ți-am legat încheieturile?

A închis ochii și a încuviințat din cap. Penisul mi-a pulsat, dar am încercat să-l ignor, chiar dacă fundul ei apetisant s-a atins de el.

– Vrei să te leg? Vrei să am control deplin?

– Da, a răspuns ea. Mâna mea îi acoperea sânii, așa că am simțit imediat că inima îi bătea mai repede.

– Înțelegi ce-mi ceri?

Nu-mi plăcea să discut lucruri atât de serioase cu ea în acele momente, dar nu doream să depășesc vreo limită. Nu după tot ce îndurase înainte să ne cunoaștem.

I-am surprins ezitarea. Nu știa cum să-mi răspundă.

– Am încredere în tine, X.

– Iar eu nu-ți voi trăda această încredere, am asigurat-o pe un ton liniștitor. Dar vreau să fie clar un lucru: eu nu sunt cel care domină, iar tu nu ești cea care se supune. Nu întru totul.

– Dar tu vrei să mă legi... și să mă plesnești, a reușit ea să spună, de parcă nu-și putea articula confuzia.

Era exact ce nu-i putusem explica înainte să-i citesc teama în ochi. Dar acum, că depășisem limitele, voiam ca amândoi să înțelegem ce ne doream unul de la celălalt. Era o discuție pe care plănuisem să o port cu ea după ce o lovisem cu cravașa – și trecuse prea mult timp de atunci.

– Clara, eu vreau să-ți fac multe lucruri. Vreau să-mi simt palma vibrând când te pălmuiesc pe fund. Vreau să te leg și să te las în voia limbii mele, a penisului sau a degetelor. Vreau să-mi încredințezi mie plăcerea ta. Apetitul meu sexual variază. De cele mai multe ori, simt doar nevoia să fiu înăuntrul tău, dar încă de când te-am cunoscut am simțit că ești diferită, că ești neînfricată.

– Sunt departe de așa ceva, a pufnit ea ușor.

– Mi-ar plăcea, a terminat ea fraza.

– Este adevărat?

Mă străduiam să-mi temperez vocea. Totul depindea de răspunsul ei.

– Nu mi-e teamă. A făcut o pauză să cântărească întrebarea. Îmi place. Tânjesc după asta.

– De ce?

– Pentru că, în momentele acelea, suntem liberi.

Vorbea atât de încet, că aproape că am crezut că-mi imaginam spusele ei.

Clara mă înțelegea. Revelația m-a lovit cu forța unei furtuni. Înțelegea dansul delicat dintre lumină și întuneric, dans care mă consuma și care îmi colora pasiunea pentru ea. În clipa aceea, nu am mai putut să-mi pun frâu dorinței.

– Trebuie să fiu în tine, am gemut.

Am coborât mâna să-i desfac coapsele albe ca laptele.

– Da, *te rog*.

Penisul mi-a pulsat la auzul cuvintelor atât de familiare. Ca de obicei, ea ținea ochii închiși, iar vocea îi era distantă, de parcă nici n-ar fi fost conștientă că vorbise. Dar dorința era mereu acolo. Era ca și cum aș fi știut că era în regulă să depășesc limitele de la începutul relației noastre. Era ca și cum știam că ea avea nevoia să mă simtă la fel de mult ca mine. Nu i-am dat drumul părului și m-am așezat în spatele ei.

– Ține-te de tăblie, i-am poruncit.

S-a prins cu putere de cadrul din lemn. Mi-am dus mâna la abdomenul ei și i-am condus fundul spre șoldurile mele, care o așteptau. Penisul mi-a alunecat în ea, fără să întâmpine

rezistență. Un strigăt înfundat de plăcere i-a scăpat printre buze când penisul meu a pătruns până la capăt. Clara se potrivea în jurul meu și, deși nu-și rotea șoldurile, din ea radia o foame care mă atrăgea și mă implora să continui. Am tras-o de coada care îi înconjura gâtul și am strâns, provocându-i un geamăt. Respira acum superficial, întretăiat.

– Știi ce trebuie să spui dacă este prea mult, i-am amintit cu blândețe.

A încuviințat din cap, dar a rostit doar:

– Mai mult.

M-am pierdut în dorința ei. Mă izbeam de ea până când nu am mai auzit decât zgomotul făcut de pielea lovind piele și strigătele ei înăbușite. Mi-am strecurat mâna să-i masez clitorisul și mi-am sporit ritmul. Am fost răsplătit imediat cu primul ei val de plăcere care s-a închis în jurul penisului meu. Se strângea în jurul meu și mă conducea cu lăcomie spre extaz. I-am dat capul pe spate ca să-i văd fața când avea să termine.

– Spune-o, i-am șoptit în ureche.

Și-a întredeschis buzele, dar legătura din jurul gâtului o împiedica să vorbească. A rostit fără să o pot auzi:

– Te iubesc.

Plăcerea mea a erupt în ea. Mă eliberase cu cuvintele ei, cu trupul ei. Îmi îngăduisem să-i simt dragostea, iar aceasta m-a copleșit în timp ce eu continuam să mă împing în ea spre o nouă eliberare. Nu voiam ca acest moment să se sfârșească, dar ea s-a prăbușit pe pat, susținută doar de încheieturile care se albiseră pe tăblia patului. I-am eliberat părul, am cuprins-o în brațe și ne-am lăsat amândoi pe pat, fără să mă retrag dinăuntrul ei.

Nu-i puteam da ce avea nevoie, în timp ce ea îmi dăruia totul. Nu-i puteam risca viața cu egoismul meu.

– Nu mă voi sătura niciodată de tine.

Promisiunea mea şoptită era departe de a fi ce merita ea, dar trebuia să-i fie de ajuns.

Am rămas aşa câteva minute – sau o eternitate. Timpul stătuse în loc. Clara s-a desprins din îmbrăţişarea mea şi s-a întors cu faţa spre mine. Ochii ni s-au întâlnit, şi mi s-a pus o gheară în piept. Întotdeauna era la fel. Fericirea era urmată rapid de un dispreţ de sine, iar mie îmi era greu să le separ.

Şi-a trecut degetele prin părul meu şi mi-a atras buzele spre ale ei. Pe limba mea, gustul ei era asemenea mierii. Când sărutul s-a sfârşit, s-a uitat la mine. Părea neobişnuit de sfioasă.

– Ce-ai vrut să spui când ai zis că nu sunt cea care se supune? Fac... ceva greşit?

Am strâns-o şi mai tare în braţe şi am lipit-o de pieptul meu.

– Nu, păpuşă. Este mai complicat de atât.

Existau lucruri din trecutul meu pe care Clara nu le ştia. Nu-mi imaginam că ar dori să treacă prin tortura de a afla totul despre femeile cu care fusesem. Şi totuşi, singura cale de a-i explica ce voisem să spun mai devreme era să-i dezvălui ceva care s-o rănească. Sau, în cel mai bun caz, s-o sperie.

– Stilul acesta de viaţă dominator-supus nu este ceva pe care să-l porneşti şi să-l opreşti dintr-un buton.

Am făcut o pauză, pregătindu-mă pentru reacţia ei.

– Ai fost într-o asemenea relaţie? m-a întrebat ea în şoaptă.

Aceasta era Clara mea, cea care îmi citea întotdeauna gândurile.

– Da.

S-a încordat, dar nu s-a tras departe de mine. Era o reacţie mai bună decât aş fi putut spera, aşa că am continuat:

– A durat puțin și s-a întâmplat la scurt timp după moartea lui Sarah.

– Ai iubit-o?

– Nu. Negasem vehement, dar înțelesesem prea bine ce mă întrebase Clara. Fusesem capabil de iubire înainte să o cunosc pe ea? Nu am iubit niciodată o femeie la modul romantic. Așa cum ți-am spus, mi-am iubit mama și sora. Atât.

Mă durea să spun asta, știam că o răneam. Clara a respirat cu greutate, de parcă încasase o lovitură, dar nu a spus nimic.

– Fata a fost aleasă de un prieten de-al meu.

– Un prieten de-al tău ți-a ales o fată? Nu e ca și cum ai merge la magazinul din colț să-ți alegi o supusă.

Cuvintele ei aveau o inflexiune care m-a durut.

– Era un prieten de-al tatălui meu care ducea acest stil de viață. Auzisem niște zvonuri, așa că l-am abordat. Mi-a înțeles nevoia de discreție și mi-a găsit o fată care să-mi satisfacă nevoile.

Trebuia să fiu detașat și deschis, ca să-i înlătur orice dubiu.

– Ce i-ai făcut? m-a întrebat ea, dar eu am înțeles adevărata întrebare: „Ce-mi vei face mie?"

Să-i răspund era ca și cum mergeam pe sârmă.

– Ea m-a ajutat să descopăr anumite lucruri după care tânjeam, iar altele nu mi s-au potrivit.

– Ce i-ai făcut?

Vocea i s-a frânt când a repetat întrebarea, mai insistent de această dată.

– Am legat-o, am recunoscut eu. Uneori, m-am folosit de un baston, alteori de un bici. Tânjea după durere – o durere aproape de nesuportat. Pentru ea era mai excitantă decât plăcerea. Am simțit-o îndepărtându-se de mine, deși nu se mișcase din loc. Clara, i-am rostit eu numele de parcă încercam să o prind înainte să-mi scape printre degete. Eram

furios şi confuz. Trupul încă mi se vindeca după accident. Altfel, probabil aş fi ales autoflagelarea. Trebuie să înţelegi că a fost doar un aranjament. Nu a fost nici sclavă, nici victimă. A participat de bunăvoie.

– Mai... mai...?

Nu-şi găsea cuvintele.

– S-a sfârşit. A fost o perioadă întunecată din viaţa mea. Acum, nu mai simt aceeaşi nevoie de a pedepsi, deşi ştiu câtă plăcere îţi poate aduce asta. Aduse la limita durerii, dominanţa şi supunerea te pot elibera. I-am îndepărtat o şuviţă care îi căzuse pe frunte. Am luat drept un semn bun faptul că nu s-a tras înapoi. Ce alte întrebări mai ai? Nu vreau să simţi că ar exista secrete între noi.

A ezitat şi şi-a ferit privirea de a mea.

– De ce te-ai oprit?

– A aflat tata. Mi-am strâns buzele, amintindu-mi. Aparent, mă puteam adresa lui dacă voiam să simt durere. Îmi revenisem după accident, iar el nu putea tolera şi alt gen de publicitate negativă – aşa a numit-o. Drept urmare, m-a expediat în Afganistan.

Am rămas amândoi tăcuţi. Clara se gândea, iar eu îi ofeream timp să proceseze totul. Nu-i spusesem întregul adevăr. Nu aveam nevoie să-i fie milă de mine – sau să se teamă de mine. Într-un final, ea şi-a îngropat faţa în umărul meu.

– Suntem amândoi cam distruşi, a spus ea.

Am râs, fără vreo urmă de amuzament.

Clara s-a tras puţin şi mi-a cercetat privirea. Căuta în ochii mei întunericul pe care-l mai văzuse. Pentru prima oară, am sperat să nu-l vadă acolo.

– Vreau doar să-ţi ofer plăcere, Clara. Dacă asta te sperie, sunt dispus să te posed în pat, sau lipită de un perete, sau într-

un lift.

Am fost răsplătit cu un zâmbet timid.

– Sex obişnuit, plictisitor, deci?

– Sexul cu tine nu poate fi plictisitor. Nu e vreo coincidenţă că sunt excitat încontinuu de când te-am cunoscut.

– Ai acelaşi efect asupra mea. Tot mai cred – a ezitat – că mi-ar plăcea să explorez.

Era cuvântul perfect care să descrie dorința noastră reciprocă. Clara mă surprinsese încă o dată, dovedindu-şi tăria în timp ce se deschidea în faţa necunoscutului.

– Vrei să încercăm? m-a întrebat încet.

– Nu. Am clătinat din cap şi am rostogolit-o pe spate. Nu acum. Vreau doar să te venerez.

Nu a obiectat când m-am potrivit între picioarele ei. Ne mişcam la unison, ţinându-ne strâns unul de celălalt, amândoi hotărâţi să nu-l lăsăm pe celălalt să se îndepărteze.

Capitolul 11

Am făcut un efort considerabil să mă smulg din braţele lui Alexander – şi din pat – şi să mă duc la apartamentul meu pentru câteva ore. Simţeam nevoia să-mi limpezesc mintea după ultimele treizeci de ore. A doua zi trebuia să merg la birou şi aveam prezentări de pregătit. În plus, nu mai vorbisem cu Belle de vineri seară, de când mă sunase. Îi eram datoare o explicaţie, înainte ca ea să sune la Scotland Yard şi să mă declare dispărută. M-am oprit în faţa uşii şi am inspirat adânc înainte să descui.

– Îmi pare rău! Am intrat ca o furtună în casă. Mi-am aruncat geanta pe blatul din bucătărie şi am îmbrăţişat-o pe Belle, care mă privea uimită. Mi-a murit telefonul!

– Mi-am imaginat, de vreme ce de 24 de ore îţi tot intră mesageria.

Dacă prietena mea cea mai bună era supărată, nu a făcut nimic să-mi arate asta. Aproape că i-am ghicit un zâmbet slab, dar a ridicat imediat ceaşca la gură ca să-l mascheze. Era îmbrăcată într-un halat roz care îi dădea un aer de ingenuă vintage, dar nu Philip era cel care îşi bea ceaiul cu ea în dimineaţa aceasta, ci mătuşa Jane. Aceasta era deja îmbrăcată vaporos, ca de obicei, cu bijuteriile ei funky. A desfăcut larg braţele să mă îmbrăţişeze.

– Şi-a făcut o mie de griji, mi-a spus Jane, atrăgând o privire plină de reproşuri din partea nepoatei sale. Numai că lui Jane nu-i păsa niciodată de părerile celorlalţi, cu atât mai puţin de ale rudelor ei. I-am spus să-şi vadă de treaba ei.

Mi-am mutat privirea de la ea la Belle, încercând să rămân serioasă, dar fără să reuşesc. Spre surprinderea mea, mi s-au alăturat amândouă, şi am râs pe săturate. Atmosfera din apartament era mai destinsă decât fusese de săptămâni.

– Eşti într-o dispoziţie excelentă, a remarcat Belle.

– Şi-a tras-o. Jane nu era genul care să se ascundă după cireş. Nici când venea vorba despre viaţa mea amoroasă nu se abătea de la această regulă. Trebuia să-i apreciez francheţea, chiar dacă adesea mă făcea să roşesc. La urma urmei, faptul că se amestecase în viaţa mea romantică ajutase cumva la a mă face să îl primesc din nou pe Alexander în viaţa mea.

– Este weekend. Cine nu şi-o trage? a întrebat Belle.

Era rândul meu să ridic dintr-o sprânceană.

– Nu e cazul să-mi învârtiţi cuţitul în rană, fetelor, a spus cu tristeţe Jane.

– Ai parte de mai multă acţiune decât noi două împreună, a pufnit Belle.

– Fernando s-a mutat în Spania, ne-a informat ea. Bănuiesc că asta înseamnă că am reintrat în joc, cum spuneţi voi, tineretul?

De data aceasta, nu am mai încercat să-mi maschez râsul. Cum era să fii un spirit liber, ca mătuşa lui Belle, să spui orice îţi trece prin minte şi să te culci cu bărbaţi cu nume exotice? Bineînţeles că nu era măritată. Nu eram prea sigură că fusese vreodată. Din câte îmi povestise, prin viaţa ei se perindase un lung şir de iubiţi. Îmi dăduse însă de înţeles că avusese şi o relaţie sortită eşecului atunci când mă sfătuise să-i dau o şansă lui Alexander.

– Ai fost vreodată măritată, mătuşă Jane?

A făcut ochii mari, amintindu-mi că, oricât de directă ar fi fost, Jane era totuşi englezoaică.

– Scuze, am murmurat. Eram doar curioasă.

– Nu face nimic. A făcut un gest, iar mâneca rochiei turcoaz a plutit prin aer. Nu, nu am fost măritată niciodată.

– Nu am vrut să fiu indiscretă.

Mă simțeam îngrozitor pentru că mă lăsasem condusă de curiozitate.

– Te vedem din nou prin ziarele de scandal? m-a întrebat Belle, rupând tensiunea care plutea în aer.

Nu, de fapt, nu era tensiune. Ci tristețe.

M-am străduit să zâmbesc, recunoscătoare că schimbase subiectul. Deşi încă nu hotărâsem cum să îl aduc pe Alexander în discuţie.

– Bănuiesc că da.

Aceasta era partea cea mai grea: să-i spun lui Belle. Abia ne mutaserăm împreună, în vara aceea, iar eu o şi părăseam. Știam prea bine că într-un an avea să se mărite şi să se mute în casa lui Philip, dar nici una din noi nu-şi imaginase că Alexander avea să îmi schimbe viața.

– Am fost de acord să mă mut cu el.

Era mai bine să-i spun direct decât să amân mai mult decât era necesar.

– Ce-ai făcut?

Strigătul lui Belle era un amestec ciudat de amuzament şi oroare.

– Voi locui cu Alexander. Mi se părea ciudat să o spun în gura mare. Chiar mai ciudat decât când rostisem „casa noastră" în Notting Hill. Mă simțeam acasă cu Alexander, de parcă aparţineam acelui loc pe care îl aşteptam de-o viață. Să fac însă față realității fără să-l am pe el în preajmă mă obliga să-mi cântăresc alegerea.

– Partea aceasta am înțeles-o, mi-a spus Belle. Şi-a lăsat ceaşca de ceai pe blat şi a căutat prin dulapuri până când a dat de o sticlă cu whisky.

– Nu e nici măcar amiază, i-am spus pe când turna într-un pahar şi mi-l întindea.

– Este duminică şi suntem englezoaice.

Părea să fie cuvântul final legat de această chestiune. Jane a luat paharul fără să protesteze şi l-a dat pe gât. S-a ridicat şi m-a îmbrăţişat din nou.

– Mă duc să-mi verific profilul de pe *partner.com*. Poate că următorul meu Fernando mă aşteaptă deja. S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit, să o aud doar eu: Fără regrete, Clara.

De îndată ce a ieşit pe uşă, Belle s-a întors spre mine.

– Nu este posibil să te fi gândit la asta.

– În ultimele luni, doar asta am făcut – m-am gândit, am protestat eu.

– Nu ai făcut decât să munceşti şi să eviţi realitatea! Iar acum, te întorci fuguţa la bărbatul care ţi-a frânt inima! Privind-o pe Belle, n-ai fi zis că blonda aceasta subţire era în stare să facă atâta tărăboi. Eu o cunoşteam bine, pe de altă parte. Dacă nu o linişteam acum, aveam să ne spunem lucruri pe care aveam să le regretăm.

– M-am gândit la el. Mi-am petrecut fiecare noapte dorindu-mi să poată fi altfel, am vorbit eu cu calm, sperând ca tonul scăzut să domolească tensiunea dintre noi. Dar am înţeles că nu vreau să fie diferit. Îl vreau pe el, indiferent de drama care îl însoţeşte la fiecare pas. În schimb, el încearcă să-mi ofere ce am nevoie.

– Iar tu ce-i oferi? m-a întrebat, coborându-şi vocea la rândul ei.

– Totul, am recunoscut eu.

Nu era cazul să intru în detalii legate de viaţa noastră intimă, pentru că n-ar fi înţeles. Cum ar fi putut cineva să înţeleagă, în afară de Alexander şi de mine?

– Nu vreau să văd că te răneşte.

– Nu-ți promit că nu voi fi rănită, dar din durere se pot naşte lucruri frumoase. Chiar şi eliberarea de fostul meu iubit era o dovadă. Trebuie să-mi asum acest risc. Altfel, voi regreta toată viața.

Ochii ei albaştri au devenit distanți precum cerul într-o zi înnorată. Când a vorbit într-un final, cuvintele mi-au părut seci, goale.

– Ai dreptate, bineînțeles. Nimeni nu ar trebui să trăiască cu regrete.

Cuvintele ei m-au rănit ca lama unui cuțit. Toți aveam regrete. Singurul lucru pe care îl puteam face era să ne urmăm inima şi să ne încredem în cei pe care îi iubeam. Știam amândouă din experiență că riscam ca inimile noastră să fie frânte. Nu mai eram sigură dacă acum discutam despre trecutul meu sau despre al lui Belle. Sau poate despre nici unul din ele.

– Mă urăşti? Nu-mi păsa de părerea multora, dar țineam la relația mea cu Belle. Fusese o constantă în viața mea în ultimii patru ani. Ne ajutaserăm mereu la greu, şi mi se părea de neconceput să trebuiască să aleg între cei doi oameni pe care îi iubeam cel mai mult. Aveam nevoie de Alexander în viața mea, dar aveam nevoie şi de ea.

Belle a întins mâna spre mine.

– Eşti sora mea. Nimeni nu-mi este atât de apropiat ca tine. Poate că nu-mi plac întotdeauna alegerile tale, dar te voi iubi mereu.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, şi nu m-am străduit să le ascund. Mi s-au rostogolit pe obraji în timp ce îmi îmbrățişam cea mai bună prietenă.

– Faptul că nu voi mai locui aici nu înseamnă că dispar de tot.

– Ştiu, mi-a şoptit Belle, dar tristeţea din vocea ei spunea altceva.

Oamenii se schimbă atunci când se îndrăgostesc. Ştiam amândouă asta. Trebuia doar să-i demonstrez că nu aveam să las ca iubirea să schimbe totul.

Vocea mamei mele părea şi mai ascuţită la telefon.

– Locuieşti cu el, iar eu trebuie să aflu de la televizor!

Am respirat adânc. Nu-i puteam explica ce se întâmplase exact, cu atât mai puţin acum, când chiar mă mutam cu el. De cealaltă parte a dormitorului meu, Belle a ridicat întrebător dintr-o sprânceană. Nici nu era nevoie să-i spun cine era la telefon.

– S-a întâmplat pur şi simplu, am asigurat-o eu, întrebându-mă cât de mult poţi întinde un adevăr până să devină minciună. Abia dacă mi-am dat şi eu seama de ceea ce se întâmpla.

Belle şi-a dus mâna la gură ca să-şi înăbuşe râsul. Nu o puteam condamna. Era mărturisirea secolului.

– Să vezi când va afla tatăl tău... S-a oprit, ca să dea mai multă greutate cuvintelor.

Mă îndoiam profund că tatei îi păsa că mă mutam cu iubitul meu. Nu era disperat să păstreze aparenţele, ca mama.

– Unde este tata? am întrebat, încercând să schimb subiectul.

– A plecat cu afaceri până marţi. Mama nu era însă uşor de manevrat. Aţi fixat data?

– Pentru ce? În timp ce întrebam, mi-am dat seama. Pentru petrecerea de casă nouă? Da, este săptămâna viitoare.

Era o minciună, şi nu una prea grozavă. Se aştepta la o invitaţie. Doar simplul fapt că pomenisem despre petrecere însemna automat că era invitată. Aşadar, trebuia să dau o

petrecere. Toate fanteziile mele legate de intimitate se spulberaseră.

– Trimite-mi detaliile! Vom fi acolo, mi-a spus pe un ton ferm, care mi-a amintit de copilărie. Era tonul pe care îl folosea când îmi spunea că eram încăpățânată. Eu mă refer însă la cealaltă dată.

– Chiar nu...

– Nu e cazul să faci pe nebuna, Clara, mi-a retezat-o ea. Data nunții!

– Nunta? Am clipit de câteva ori, încercând să procesez întrebarea. Într-un final, m-am așezat. Belle, care mă ajuta la împachetat, se oprise și trăgea acum cu urechea, fără rușine. A cui nuntă?

Știam prea bine la ce nuntă se referea. Mama era expertă în a-ți inspira vinovăție. Dacă Alexander era cel care făcuse acel anunț curajos, cel care mă băgase în bucluc, poate că tot el era cel care trebuia să se ocupe de mama mea. De fapt, era probabil singurul care avea sorți de izbândă.

– Nu poți trăi cu un bărbat fără un angajament ferm. Cu atât mai puțin cu un bărbat ca Alexander. Presa te va mânca de vie. Și-a coborât vocea și a adăugat conspirativ: Și nu te poți culca cu el înainte de căsătorie! Cred că există și o lege în sensul ăsta.

Fusese probabil și o lege, cândva în Evul Mediu. Însă nu i-am spus asta.

– Te asigur că nu prea dormim noaptea.

– Clara!

– Te sun să-ți spun despre petrecere, mai spre sfârșitul săptămânii. Am închis telefonul înainte să apuce să mai spună ceva. Mă așteptasem să fie șocată, dar nu să tragă o asemenea concluzie. M-am întors spre Belle și am oftat prelung: Cred că mama se duce să-și cumpere o pălărie pentru nuntă.

– O poți învinovăți? m-a întrebat Belle. Pălăriile vor fi spectaculoase la nunta ta.

– Nu ne căsătorim. Obrajii îmi luaseră foc. Abia avusesem timp să mă obișnuiesc cu gândul că eu și Alexander eram într-o relație. Asemenea discuții nu făceau decât să complice lucrurile. Ca să nu mai spun că nu mă simțeam pregătită pentru căsătorie. Nu pentru că nu aș fi fost sigură de sentimentele mele pentru Alexander, ci pentru că nu eram sigură că nu aveam să cedez în fața presiunii de a mă afla în permanență în atenția publicului.

Belle și-a mușcat buza și mi-a aruncat o privire de „asta spui acum".

– Nu ne căsătorim! am repetat ceva mai tare.

– Nu, am auzit o voce în spatele meu. Nu ne căsătorim.

M-am întors și l-am văzut pe Alexander stând în pragul dormitorului meu. Mi-am îngropat fața în palme și am gemut:

– Unde e o gaură de șarpe când ai nevoie de ea?

A devenit serios cât ai clipi, de parcă încerca să-și adune curajul. A luat de pe pat valiza deja pregătită, ca și cum nu auzise nici un cuvânt din discuție.

– Vom lua și periuța de dinți totuși.

– Da, am spus cu glas pierit. Iar săptămâna viitoare vom da o petrecere de casă nouă.

A acceptat ideea cu mai multă ușurință decât mă așteptam. Probabil i se părea că o petrecere era mult mai inofensivă decât o căsătorie. Nu-l puteam învinovăți pentru asta.

– Bineînțeles. Mai durează mult? Vocea îi era distantă. Mi s-a strâns stomacul auzindu-l. M-a sunat tata. Vrea să stea de vorbă cu mine. Fără îndoială, și el vrea să discutăm despre schimbarea din viața mea.

– L-ai putea invita la petrecere.

De parcă nu m-ar fi îngrozit deja ideea de a da împreună o petrecere, gândul că tatăl lui Alexander ar fi fost și el prezent nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Încercarea mea de a respecta eticheta mi-a adus un zâmbet din partea lui.

– Mă tem că nu e înnebunit după petreceri.

M-am abținut să-mi arăt fățiș bucuria.

– Mai am câteva lucruri de strâns. O jumătate de oră?

– Mă duce Norris, apoi se întoarce după tine. Apoi, ca și când ar fi vrut să-mi dea curaj, m-a cuprins pe după talie și m-a lipit de trupul lui ferm. Mi-am ținut respirația și, preț de o secundă, aproape că am crezut că, astfel, pot face ca acest moment să dureze o veșnicie. Ochii lui albaștri erau ațintiți asupra mea. Mâna lui în jurul taliei mele mă liniștea. Și-a lipit buzele de ale mele și m-a sărutat posesiv. Era o prevestire a lucrurilor bune care aveau să urmeze.

– Ne vedem acasă, mi-a spus înainte de a ieși.

Acasă. Cu câteva ore în urmă, o considerasem paradisul meu. Acum, invitam înăuntru controverse și prejudecăți, deschizând ușa unei petreceri prosteşti. Oricât aș fi încercat, căsătorită sau nu, luna de miere se sfârșise.

Capitolul 12

Uitasem cum era să aştepţi cu nerăbdare să mergi la serviciu. Îmi petrecusem ultimele luni muncind până la epuizare, biroul devenise refugiul meu. Am constatat cu surprindere, luni dimineaţă, că încă îmi plăcea munca mea. Puţini oameni puteau spune asta. Bineînţeles, după weekendul petrecut cu Alexander, păreau să mi se deschidă noi perspective. Am trecut pe lângă un stand de ziare aflat la intrarea în clădire şi m-am abţinut să citesc titlurile. Chipul lui Alexander mă privea de pe paginile câtorva, făcând ca pulsul să mi se accelereze.

Nu eram deloc sigură că aveam să mă obişnuiesc vreodată să văd chipul iubitului meu pe copertele revistelor. Sau pe al meu. Dar azi nu-mi păsa de speculaţii sau insinuări. Weekendul petrecut în patul lui Alexander îmi schimbase întreaga perspectivă. Dincolo de orice poveste de senzaţie inventată, noi ştiam adevărul. Îl iubeam pe Alexander indiferent de trecutul lui sau de întuneric, dar, dacă voiam să fiu sinceră cu mine, mărturisirea lui îmi stârnise curiozitatea. Cine era acea femeie? Fusese aleasă bine, de vreme ce, deşi căutasem pe internet, nimeni nu pomenea nimic despre preocupările lui sexuale întunecate. O parte din mine se simţea vinovată pentru căutări. O alta era geloasă. Oricine ar fi fost, ea împărtăşise cu Alexander ceva ce eu nu făcusem. Nu mă puteam abţine să nu-mi spun că ea fusese mai curajoasă decât mine. Eu nu-mi doream decât plăcere. Ea suportase durerea, pentru el.

Am străbătut holul placat cu marmură şi am grăbit pasul, să prind liftul. Uşile se închideau deja. O mână delicată s-a ivit între ele, făcându-le să se deschidă din nou.

– Mulţumesc, am spus gâfâind.

Am zâmbit descoperind că salvatoarea mea era Tori.

– Nici o problemă. Mi-a întors zâmbetul în timp ce îndesa un ziar în geantă. A ridicat din umeri, vinovată: Am promis să-l cumpăr ca să citim despre Isaac Blue.

Mărturisirea ei are atât de stângace, că am izbucnit în râs.

– Este mai interesant decât multe dintre poveştile care se scriu despre el.

– Cu siguranţă, mi-a răspuns Tori, părând uşurată.

– Trebuie să luăm masa împreună.

Îi evitasem invitaţia luni întregi. Evitasem majoritatea cunoscuţilor, de fapt. Venise timpul să refac punţile.

– Oh, da! A bătut din palme. Săptămâna aceasta. Miercuri? Joi?

– În orice zi. Am oftat, uşurată. Lucrurile reveneau la normal. Eu şi Alexander descoperearn şi redescoperearn. Clădeam şi reclădeam. Iar trecutul lui era exact asta: trecut. Şi al meu la fel. Trebuia să ne concentrăm asupra viitorului şi mai aveam multe de făcut, inclusiv să plănuim o petrecere de casă nouă.

– Ai avut un weekend reuşit? a ghicit Tori, smulgându-mă din gânduri.

– Spectaculos, am recunoscut eu. Am observat însă că şi Tori părea să radieze. Se pare că şi al tău a fost la fel.

– Da. A roşit şi a clătinat uşor din cap, de parcă ar fi încercat să-şi limpezească gândurile. Viaţa ne poate lua uneori prin surprindere, nu crezi?

– Ai dreptate.

Uşile liftului s-au deschis, iar Tori mi-a mai aruncat un zâmbet înainte să intre în biroul ei.

Biroul meu era de cealaltă parte a încăperii, aproape de cel al şefului meu. Mi-am pus geanta pe birou şi am mers să văd ce ne rezerva săptămâna. Am băgat capul în biroul lui Bennett şi l-am văzut privind absent computerul.

– Ai un minut?

A ridicat privirea, uimit că nu era singur. Mi-a făcut semn să intru şi a privit la mormanele de hârtii de pe biroul său.

– Este abia luni şi sunt deja copleşit.

– Ai petrecut un weekend frumos cu fetele?

Nu mai aveam nevoie de nici o explicaţie, de vreme ce, luni dimineaţă, şeful meu arăta de parcă avea nevoie de o vacanţă. Să ţii pasul cu gemenele era mai obositor decât să vii la serviciu în fiecare zi.

– Vorbesc neîncetat despre tine. Se pare că eu nu ştiu nimic despre petrecerile în pijamale, mi-a spus el zâmbind. Deşi părea obosit, chipul lui era mai blând în această dimineaţă, ca şi cum mai uitase de necazuri. Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns. Nici nu mi-am imaginat cât de mult bine îţi poate face o seară în oraş.

– Mi-a făcut plăcere. Data viitoare, poate vin fetele la noi. Avem câteva camere de oaspeţi. Invitaţia mi-a scăpat printre buze înainte să conştientizez ce ofeream. Nu voiam să-mi retrag cuvintele, dar mi se părea aproape suprarealist felul în care se schimbaseră lucrurile în ultimele zile. Nu eram prea sigură că lui Alexander i-ar face plăcere să aibă în casă două fete energice de şapte ani, dar puteam pune pariu că ar prefera să petreacă seara cu mine, în loc să merg la ele acasă.

– O nebunie! O seară întreagă fără ele? N-aş şti ce să fac cu timpul liber.

S-a sprijinit de spătar, zâmbind asemenea pisicii Cheshire.

– Trebuie doar să-mi spui, i-am zis încurajator.

Bennett era obişnuit ca oamenii să-şi facă griji în ceea ce-l privea, dar toată această preocupare nu valora nimic dacă nimeni nu-l ajuta concret.

– Aşa voi face, mi-a promis el.

Am discutat apoi despre noile noastre campanii şi despre unde trebuia să ne concentrăm energiile în acea săptămână. Când m-am ridicat să plec, lista mea avea şapte pagini.

– Clara, a strigat Bennett, oprindu-mă. Mă bucur să te văd fericită din nou.

– Bănuiesc că vântul şi-a schimbat direcţia în weekend, i-am spus citând din filmul preferat al copilăriei mele.

– Pot să-ţi dau un sfat? Nu-ţi irosi timpul aşteptând ca vântul să se schimbe şi în viitor.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Puteam să jur că avusese parte de ceva mai mult, nu doar de o seară în oraş.

– Se pare că s-a schimbat pentru amândoi.

– OK, gata cu predicile. Treci la treabă!

I-am zâmbit.

– Cum spui tu, şefule.

M-am întors la biroul meu şi am găsit un trandafir. Am luat biletul care îl însoţea şi mi-am trecut vârfurile degetelor peste sigiliul lui Alexander. L-am deschis şi am citit:

Păpuşă,

Un singur trandafir. Eleganţă şi durere îngemănate în ceva frumos. Mi-a amintit de noi.

Va veni şi ziua în care jobul tău va fi să stai în pat cu mine întreaga zi. Până atunci, vreau să ştii că mă gândesc la tine – că mă gândesc că-mi trec limba peste sexul tău, că-mi imaginez cum îmi cuprinzi penisul, că-mi amintesc chipul tău atunci când termini.

Pe diseară,

X

Stomacul mi s-a strâns de dorință. Trupul meu își amintea tortura delicioasă la care mă supuseseră mâinile lui Alexander în weekendul care se încheiase. Ținuse cont de dorința mea de a explora și-mi făcuse treptat cunoștință cu gusturile lui. Iar asta mă făcuse doar să-mi doresc și mai mult. Amintirea felului în care îi supsesem penisul cu mâinile legate la spate mi-a declanșat o pulsație între picioare. Le-am ținut strâns adunate. În ciuda dorinței, știam că-mi doream mai mult de atât. Voiam să mă pierd în el. Făcusem cunoștință cu întunericul care zăcea sub dominația lui masculină, iar acum tânjeam după el. Am pus biletul jos, dar degetele mă mâncau să-mi intre sub fustă și să-mi aducă ușurarea. M-am abținut, dar trebuia să mă înfrânez să-i mai citesc biletele lui X. Altfel, avea să fie nevoit să facă în așa fel încât să fie liber în toate pauzele mele de masă.

Am deschis sertarul biroului, să-l ascund de ochii curioși. Abia dacă-l mai deschisesem în ultimele luni. Evitasem celelalte bilete trimise de el, înainte ca lucrurile să se sfârșească între noi. Acum, îl puteam adăuga și pe acesta – numai că biletele nu mai erau acolo. Am răscolit prin sertar, încruntată. Probabil le luasem acasă. Era mai bine așa. Începeam de la zero. Curând, urma să am o colecție întreagă pe care s-o țin ascunsă.

O oră mai târziu, ajunsesem deja la mijlocul listei. Biletul lui Alexander era în siguranță, în birou. Îl deschideam când și când și-mi treceam degetele peste sigiliul rupt, imaginându-mi ce mă aștepta seara. Asta mi-a dat o idee, iar o căutare rapidă pe internet mi-a dovedit că în Londra puteai găsi orice. În drum spre ieșire, m-am oprit la biroul lui Bennett.

– Mă duc să-mi iau ceva de mâncare şi să fac câteva comisioane. Vrei ceva?

– Am planuri, mulţumesc. Bennett şi-a trecut cu nervozitate mâna prin păr. Am cravata dreaptă?

Am încuviinţat din cap, întrebându-mă de ce era şeful meu atât de agitat. Nu-l întrebasem nimic la întoarcere despre tipa cu care avusese întâlnire, dar acum mă întrebam dacă lucrurile nu merseseră chiar mai bine decât se aşteptase. Bennett nu era genul de bărbat care să poarte cravată sau să iasă să ia masa de prânz. Era obsedat de muncă. Iar reacţia lui mă făcea să sper că era vorba despre cineva cu totul special.

Când eşti îndrăgostit, îţi doreşti ca toată lumea din jurul tău să fie la fel, bineînţeles, mi-am spus eu în timp ce mă îndreptam spre lift.

– Miercuri? i-am strigat lui Tori, trecând pe lângă ea pe hol.

– Perfect! Azi nu iau pauză.

A privit spre teancul de hârtii pe care îl ducea în biroul lui Bennett.

– Pot să-ţi aduc ceva, m-am oferit eu.

A clătinat din cap.

– Nu este nevoie.

Cum am ieşit din clădirea Peters & Clarkwell, un Rolls Royce negru s-a ivit lângă trotuar. Norris a coborât şi mi-a deschis portiera. Nu eram surprinsă să-l văd, dar nici încântată. Nu era cazul ca Alexander să creadă că noul nostru aranjament presupunea şi să fiu urmărită la fiecare pas.

– Nu, mulţumesc. Am clătinat din cap şi am făcut semn spre josul străzii. Am de luat doar câteva chestii.

– Domnul Cambridge insistă, a spus Norris încrucişându-şi braţele la piept.

Postura lui Norris nu mi se părea deloc ameninţătoare, deşi bănuiam că aceasta era intenţia. Şi totuşi, nu-mi era teamă de

el şi nici nu aveam de gând să las ca obsesiile lui Alexander să-mi strice ziua.

– Iar eu refuz, i-am zis. Poţi să-i spui asta.

Norris nu a insistat. Chipul lui era lipsit de orice reacţie. S-a întors pur şi simplu în maşină. Fără îndoială că avea să mă urmărească. Nu-l puteam condamna. Primise nişte ordine, ceea ce însemna că trebuia să discut direct cu şeful lui dacă doream să scap de „umbră".

Acum, aveam altceva de făcut. Micul magazin pe care îl găsisem online îmi pusese deja comanda deoparte. Am privit încântată obiectul înainte de a fi împachetat. Lumea îmi părea frumoasă. Aerul de septembrie aducea cu el promisiunea toamnei. Curând, urma să am nevoie de rochii mai groase şi de jachete. Mobilul mi-a sunat în timp ce stăteam la coadă la o rulotă cu mâncare.

– Ai simţit că mă gândeam la shopping? am răspuns eu.

– Este unul dintre darurile mele, a spus sec Edward. Nu încerca să-mi abaţi atenţia. Se zvoneşte că Alexander s-a împăcat cu o fufă, iar fufa în cauză nu m-a sunat.

– Fufa în cauză a avut alte preocupări, delicioase. Cândva, mă preocupa să ştiu ce credeau cei din anturajul regal despre mine, dar acum nu-mi mai păsa.

– Este deci adevărat? Nu cred că fratele meu a frânt inimile femeilor din lumea întreagă blufând în ceea ce te priveşte. Chiar te-ai mutat cu el?

Edward îşi cunoştea bine fratele. Mult prea bine. Învăţaseră amândoi să ţină ascuns cine erau cu adevărat, ceea ce însemna că le era greu să aibă secrete unul faţă de celălalt. Bineînţeles că văzuse ce fusese în spatele declaraţiei publice făcute de Alexander. Edward ştia la fel de bine să manevreze camerele.

– Chiar am nevoie de ajutorul tău. M-am panicat şi i-am spus mamei că dăm o petrecere de casă nouă în weekend.

Ai chef să plănuiești o petrecere? Între despachetat, muncă și nevoia constantă de contact fizic cu Alexander, mă îngrijora faptul că trebuia să mă ocup de încă ceva.

– Bineînțeles. Consider-o rezolvată.

– Mi-ai salvat viața. Îți trimit numele și detaliile. Am făcut o pauză, apoi am decis să adaug: Vino cu David!

– Îl întreb. Tristețea din glasul lui îmi spunea tot ce voiam să aflu. Se pare că faptele nu sunt mai grăitoare decât cuvintele.

– Poți spune lumii întregi că trăiești cu el, i-am sugerat. Ar produce zarvă, dar sexul la furie e fantastic.

– Cred că David s-ar mulțumi să ne ținem de mână în public.

– Dacă nu ai chef de organizat petreceri...

– Ba da, m-a întrerupt el. Îmi prinde bine să am ceva de făcut. Și, Clara, sunt bucuros pentru tine. Cu adevărat.

Am închis, nu înainte de a stabili să ne auzim în următoarea dimineață. Încercam să jonglez cu geanta, cu mâncarea și cu cadoul lui Alexander și aproape că-mi doream să-l fi lăsat pe Norris să mă ducă cu mașina. Aceasta era însă o pantă alunecoasă. Dacă voiam să-mi păstrez viața de dincolo de relația noastră, trebuia să impun niște limite. Pasiunea dintre noi ne consuma, iar eu știam prea bine cât de ușor se putea transforma afecțiunea în dependență. Uneori, aveam sentimentul că-l doream prea mult. Dorința mea trecea dincolo de hotarele dormitorului. Dacă nu eram atentă, în viața mea de dincolo de pereții casei nu avea să mai existe nimeni.

Mi-am ridicat pe umeri bareta genții, am dat colțul și l-am zărit pe tatăl meu, pe cealaltă parte a străzii. Nu-l evitasem în ultimele luni, dar el fusese foarte ocupat. Muncea din greu la un nou proiect al cărui succes, spera el, avea să rivalizeze cu succesul *partner.com*, site-ul cu care familia mea făcuse avere.

Nu acceptase niciodată că ar fi putut avea o singură idee măreaţă. Nu mă îndoiam că de la el moştenisem etica muncii – şi încăpăţânarea.

Am deschis gura să-l strig, dar cuvintele mi s-au stins pe buze când l-am văzut luând o femeie de braţ şi trăgând-o aproape. Femeia, care părea cam de vârsta mea, îl privea cu adoraţie. Iar femeia aceea sigur nu era mama mea. Nu mi-am putut lua ochii de la ei nici atunci când el s-a aplecat să o sărute. Am rămas ţintuită locului când el a deschis portiera unui taxi şi a urcat în el. Am ridicat privirea şi mi-am dat seama, oripilată, că tocmai ieşiseră din hotelul Kensington Grand.

Nu puteam procesa ce văzusem. În clipa în care am observat Rollsul, m-am apropiat şi am urcat. Norris nu m-a întrebat nimic, a continuat să conducă, fără o direcţie anume. Încercam să gândesc limpede, să risipesc norul de confuzie care îmi întunecase creierul. Mă simţeam ca şi cum pământul îşi schimbase sensul de rotaţie, prea puţin ca lumea să observe, dar suficient ca să mă facă să-mi pierd echilibrul. Brusc, purtarea ciudată a mamei mele căpăta sens. Ştia, probabil, sau măcar bănuia. Muncă până târziu în noapte. Noi proiecte. Călătorii de afaceri. Toate erau semnele unei aventuri. Cum de nu-mi dădusem seama? Pentru că fusesem mult prea cufundată în propria lume. Nu aveam de ales, trebuia să discut cu tata despre ce văzusem. Trebuia doar să-l prind singur. Din fericire, ştiam exact unde îl puteam găsi duminica viitoare.

Mi-am terminat ziua de muncă, încercând să ignor sentimentele negative, haotice, care creşteau în mine. Eram furioasă pe tatăl meu. Mă simţeam trădată. Şi frustrată, pentru că Alexander nu avusese încredere să mă lase să merg singură la birou. Aşa se degradau, oare, relaţiile? Cu mici minciuni şi neîncredere? Când eram mică, părinţii meu erau foarte

îndrăgostiți. După care totul se schimbase. Având bani, mama devenise o altă persoană. O persoană veşnic nemulţumită, care nu avea niciodată suficienţi bani sau atenţie. Nu o condamnam pentru infidelitatea tatei, dar nu mă mira nici faptul că se îndepărtaseră. Asta nu însemna că tata avea vreo scuză. În nici un caz.

Un gând nu-mi dădea însă pace. Oare şi eu aveam să îl determin pe Alexander să se îndepărteze de mine? Aveam şi eu obsesiile mele. Să fie doar o chestiune de timp până ca el să ajungă în braţele altei femei care să nu aibă bagajul meu emoţional? De aceea voiam să am o anume independenţă: să-mi păstrez slujba, să merg pe jos la birou, să călătoresc cu metroul. Ce se întâmpla dacă deveneam prea dependentă de el, pentru ca într-un final să mă părăsească?

Ştiam, de asemenea, că mă protejase de tendinţele sale mai depravate. Tata se purtase cu mănuşi în ceea ce o privea pe mama, încercând cu disperare să-i protejeze spiritul fragil. Iar acum, avea o amantă.

Eu nu eram fragilă şi nu aveam nevoie de protecţie.

Când Norris a tras maşina în faţa casei, eram deja extrem de agitată. Am dat buzna pe uşă şi mi-am aruncat bagajele pe podea. Trebuia să pun imediat lucrurile la punct.

Alexander era în camera de zi. Mi-a zâmbit.

– Ţi-e foame?

Eram lihnită, dar nu aveam de gând să-i spun asta.

– Pot să-mi iau şi singură de mâncare.

– Păpuşă. S-a ridicat şi m-a privit atent. Nu-mi place tonul tău.

– Iar mie nu-mi place să fiu urmărită ziua întreagă. Ce urmează? Un bodyguard care să stea cu mine în birou?

Îmi dădeam seama că eram de-a dreptul isterică, dar nu aveam de gând să cedez.

– Tot ce fac este pentru siguranța ta, mi-a amintit el.

– Ai o echipă întreagă pe urmele mele?

– Doar pe Norris. Când eram... despărțiți, erau mai mulți. Acum, aș prefera ca Norris să se ocupe de siguranța ta.

Își alegea cuvintele cu grijă, dar asta nu le făcea mai ușor de digerat.

– De ce?

Alexander și-a lăsat paharul cu coniac pe bufet și a venit spre mine.

– Pentru că doar în el am încredere când vine vorba despre familia mea.

Altă dată cuvintele acestea m-ar fi înmuiat, dar acum nu au făcut decât să mă înfurie, amintindu-mi ce aveam de pierdut.

– Eu nu fac parte din familia ta. Nu mă iubești, îți amintești? Sunt doar fufa căreia i-o tragi.

– Nu vorbi așa despre tine.

Ochii i-au strălucit când a vorbit.

– Altfel ce? Mă pedepsești?

Îl provocam acum, fără să știu prea bine de ce. Poate din cauza tuturor necunoscutelor. A lucrurilor care rămăseseră nespuse. A colțurilor întunecate în care nu pătrunsesem.

– Da, mi-a răspuns el pe un ton grav. Nu permit nimănui să vorbească astfel despre tine – nici măcar ție.

Cuvintele lui mi-au alimentat furia. Voiam să fiu furioasă. Nu voiam să ajung precum părinții mei, care călcau mereu pe coji de ouă când venea vorba despre relația lor. Gândul la tatăl meu m-a făcut să mă întreb cum aș fi reacționat dacă aș fi aflat că Alexander se culcă cu o altă femeie. Stomacul mi s-a răsculat. Nu mai puteam suporta. Aveau să existe mereu bariere între mine și Alexander, dar unele trebuiau depășite. Nu mai eram dornică să mă întreb cât de departe era dispus să meargă. Sau unde trăgea linie.

– Arată-mi!

– Ce anume?

Mă privea suspicios.

– Voiai să mă pedepsești. Arată-mi cum!

– Nu, a spus el imediat. Nu simt nevoia să mai fac asta. Și în nici un caz cu tine.

– Dar ai face-o cu altcineva? De ce? Pentru că eu sunt doar fufa căreia i-o tragi? Simțeam furia crescând în el, îi vedeam ochii aruncând flăcări, deși încerca să se stăpânească. Eu însă îmi pierdusem complet controlul. Aveam un singur scop: să-l fac să treacă peste limita pe care și-o impusese în ceea ce-l privea pe el – și relația noastră. Nu mai puteam suporta alte secrete. Nu asta gândesc toți despre mine? Rudele tale? Prietenii? Știi că este adevărat. Sunt doar o târfă venită din America. Știm amândoi asta.

Alexander a întins mâna și m-a prins de încheietură.

– Ai grijă, păpușă!

– Nu vreau să am grijă. Vreau să-mi arăți ce i-ai făcut ei. Vreau să văd cât de departe ai mers.

– Și dacă nu mai sunt dispus să repet experiența?

Îi citeam în privire lupta care se dădea în el. Dacă era adevărat ce pretindea – că nu mai simțea dorința de a pedepsi –, atunci pentru ce acea luptă?

Trecusem însă de limita rațiunii, și o parte din mine – partea care răspundea senzualității lui – voia să simtă durere.

– Nu interpreta greșit ezitarea mea în a te pedepsi cu neputința mea de a face asta, m-a avertizat el pe un ton care mi-a trimis fiori pe șira spinării.

– Am convenit să explorăm, iar acum mă omoară gândul că o altă femeie a experimentat ceva cu tine. Nu vreau să existe locuri în care să fi fost fără mine.

– Nu este un loc pe care ai dori să-l vizitezi și nu este un loc în care doresc să te duc. Mi-a eliberat încheietura și s-a dat înapoi, creând între noi un tampon cu care nici unul din noi nu era obișnuit.

– Nu pot trăi știind că ai fost mult mai intim cu o altă femeie.

A strâns din buze, iar ochii i-au devenit la fel de negri ca părul.

– Aceea nu a fost intimitate.

– Plăcere și durere. Îți amintești?

– Ai experimentat durerea, Clara. Cuvintele lui Alexander erau măsurate. Se părea că nici unul din noi nu putea lăsa trecutul în urmă. Cele două senzații trebuie trăite împreună. Tu nu ești o supusă clasică, naturală. Trupul tău nu va răspunde cu plăcere la durerea provocată. Nu atunci când este vorba despre durere fizică. Sau despre o pedeapsă. Nu din mâinile mele, oricum.

– Dar cum pot înțelege altfel?

Nu ajungeam nicăieri. Trebuia să-l ispitesc, să-l fac să-i fie imposibil să reziste. Degetele îmi tremurau când am desfăcut fermoarul fustei și am lăsat-o să cadă pe podea. Alexander nu a făcut vreun gest să mă oprească nici atunci când mi-am dat jos bikinii și mi-am întors fundul gol spre el.

– Arată-mi, i-am cerut eu. Altfel, îmi fac rău singură. Sunt suficient de sănătoasă pentru – cum ai numit-o? Autoflagelare?

– Nu este un joc, Clara, mi-a spus el.

– Nu, nu este. Îți cer asta, X.

Mi-a cuprins fesele în palme, iar eu am închis ochii, așteptând.

– Nu știi ce-mi ceri.

– Știu.

– Nu ai cum să știi, a murmurat el, cu buzele periculos de aproape de urechea mea.

– Nu până nu-mi arăți.

A ridicat mâna, dar eu am clătinat din cap.

– M-ai mai plesnit și altă dată. Biciuiește-mă!

– Nu am o cameră cu obiecte speciale pentru așa ceva, mi-a spus el. Am doar cureaua, însă...

Am pălit. Îmi pierdusem pentru o clipă curajul, dar am alungat teama.

– Folosește cureaua!

Alexander și-a scos ușor cureaua din găicile pantalonilor și a răsucit-o pe mână. Tensiunea creștea între picioarele mele, sexul îmi pulsa macabru în timp ce spaima mi se aduna în gât. Am așteptat, dar el nu a făcut decât să-și privească prada cu ochi neîmblânziți.

– Vom face totul ca la carte. Fără strigăte. Poți țipa – mă aștept s-o faci –, dar în tăcere. Dacă nu faci asta, va trebui să te lovesc din nou. Înțelegi?

Am încuviințat din cap, deși neliniștea mi se cuibărise în stomac. M-a privit atent pentru o clipă, iar eu l-am studiat la rândul meu. Încercam amândoi să aflăm de unde să pornim. Trupul lui nu mai purta acum nici un semn de refuz. Își îndreptase umerii, iar ochii îi erau reci și distanți. Era exact ce experimentase supusa lui: un bărbat frumos, de neatins, un bărbat care tânjea după eliberare.

– Poți folosi cuvântul de siguranță, Clara. A făcut o pauză și a adăugat: Sper s-o faci.

Și-a lipit palmele pe spatele meu și m-a aplecat peste masă. Am rămas așa, cu fundul spre el, și am inspirat adânc.

– Ești gata?

Mi-am făcut curaj să primesc lovitura. Un șfichiuit s-a auzit prin aer, și cureaua a luat contact cu pielea mea. Timpul a

părut să se oprească; mintea mea era incapabilă să proceseze legătura dintre sunet și durerea de nedescris care îmi brăzdase fesele. Mi-am înăbușit un strigăt de durere.

– Unu, a spus Alexander.

M-am prins de marginea mesei și m-am pregătit pentru o nouă lovitură. Cea de-a doua mi s-a părut mai puternică. Poate că așa era, poate că fesele mele erau încă sensibile după prima lovitură. Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Nervii îmi agonizau, mintea mi-a înghețat, incapabilă să proceseze altceva în afară de durere.

– Doi.

Un suspin mi-a scăpat printre buze.

– Ți-am spus să nu scoți un sunet. Vocea îi era distantă, dar am simțit-o frângându-se când a continuat: Acum, vei primi și mai mult.

M-am luptat cu partea din mine care ar fi vrut să-l implore să se oprească. Trebuia să înțeleg. Trebuia să experimentez și asta, dar era mai greu decât îmi imaginasem. Și nu îndurasem decât două lovituri.

Lumea s-a năruit în jurul meu. Singura mea legătură cu ea era cea dintre curea și piele, sunet și durere. M-am încordat când l-am simțit că ridica din nou mâna.

– Pune-i capăt, păpușă!

Voia ca eu să folosesc cuvântul de siguranță, dar asta era ultima mea scăpare. Îl mai folosisem în trecut și văzusem ce efect avusese asupra lui. Am clătinat din cap. Cureaua m-a plesnit din nou, și de data aceasta am strigat. Trupul îmi era inert. Nu mai eram întinsă artistic peste masă.

Nu am simțit nici un fel de mișcare în spatele meu. Am deschis gura.

– Trei!

Trupul îmi tresălta de suspine, dar nu voiam să renunț.

Alexander a ridicat cureaua, iar eu m-am încordat, pentru că știam exact ce urma. Cureaua a șfichiuit aerul, mi-a trecut pe lângă ureche și a lovit masa.

A îngenuncheat în spatele meu. Catarama a căzut pe podea cu un zgomot metalic. I-am simțit apoi brațele cuprinzându-mi talia și buzele presărând săruturi ușoare.

– Brimstone, a șoptit el cu gura lipită de pielea mea.

Eram prea slăbită să răspund, prea copleșită de emoțiile care îmi curgeau prin vene. Am rămas un lung timp în această poziție. Mă temeam să mă mișc, iar Alexander continua să mă sărute cu blândețe, de parcă încerca să-mi dea curaj.

M-a luat în brațe, m-a strâns la piept și m-a dus la etaj. S-a oprit la marginea patului și m-a lăsat în picioare.

– Întinde-te pe burtă, m-a sfătuit.

Am făcut așa cum îmi spusese. M-am străduit din răsputeri să nu-mi ating fesele ca să-mi dau seama cât eram de rănită. Alexander s-a aplecat deasupra mea, dar nu a scos nici un cuvânt. Nu m-a atins. A traversat dormitorul și s-a oprit la ușă.

– Acum, știi că sunt un monstru.

Capitolul 13

Secundele s-au transformat în minute, iar eu îl aşteptam să se întoarcă, deşi nu eram prea sigură că avea să o facă. De data aceasta, lacrimile din ochii mei nu aveau nici o legătură cu durerea din trup.

Îl împinsesem prea departe.

Îl îndepărtasem de mine.

Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Plângeam pentru trădarea tatei. Pentru felul în care stricasem totul. Pentru că-l rănisem pe bărbatul pe care îl iubeam.

Am auzit paşii lui Alexander şi am simţit când a intrat în dormitor. Nu am întors capul să-l privesc. Nu puteam da ochii cu el după tot ce făcusem. Patul s-a lăsat, şi Alexander s-a aşezat lângă mine. Cu mâini uşoare, mi-a dat părul din ochi, dar a îngheţat când mi-a văzut lacrimile.

A înghiţit în sec şi s-a aplecat să mă sărute pe frunte.

– O să te îngrijesc. Nu vreau să faci răni.

Cuvintele lui erau goale, deşi păreau încărcate de autodispreţ. Aş fi vrut să opresc lacrimile pentru că ştiam că îl distrugeau. Dar nu puteam.

– E rece, m-a avertizat el şi mi-a pus ceva moale pe spate. O clipă mai târziu, am simţit răceala gheţii prin material.

Nu mai conta. Eram deja amorţită, copleşită de experienţa noastră. Nimic nu mai conta. Şi în nici un caz confortul meu fizic. Nu acum, când îl forţasem pe Alexander să facă ceva împotriva voinţei lui. Abia dacă am simţit când el m-a luat în braţe, strecurându-şi mâinile pe sub stomacul meu. M-a tras

aproape de el, a lăsat deoparte pachetul cu gheață și m-a învelit ca într-un cocon cu căldura trupului său. Și-a îngropat fața în curbura gâtului meu și și-a cerut scuze, șoptit. Pleoapele mi s-au îngreunat, și am alunecat în somn, deși știam prea bine că eu eram cea care ar fi trebuit să-și ceară iertare.

M-am trezit cu un sentiment de gol și am descoperit că Alexander lipsea din patul nostru. M-am ridicat, uitând de lovituri, și am gemut ușor. Durerea nu era foarte mare. Camera era cufundată în întuneric – doar o geană de lumină se zărea printre draperii, căzând pe o siluetă așezată la picioarele patului. Lumina lunii mângâia chipul lui Alexander și trupul lui sculptat. Se dezbrăcase, dar nu se întorsese lângă mine. Își ținea capul în mâini, de parcă gândurile erau o povară. M-am târât prin pat și l-am luat în brațe, lipindu-mă de spatele lui puternic. Mâna lui a căutat-o pe a mea, și am rămas așa, în tăcere.

– Nu ești un monstru, i-am șoptit, știind ce gândea.

A oftat adânc și a clătinat din cap.

– Te înșeli. Și eu m-am înșelat. O știam, și totuși am făcut-o.

– Pentru că te-am obligat eu.

Acesta era adevărul, iar el trebuia să-l vadă. Nu-i dădusem de ales, deși nu trecuse mult timp de când fugisem de lângă el și în ciuda fragilității relației noastre.

– Mi-am pierdut controlul. N-ar fi trebuit să se întâmple așa ceva. Și-a sporit strânsoarea pe mâna mea. Îmi pare rău, Clara!

– Mie nu, am murmurat, desprinzându-mă de lângă el. M-am ridicat din pat, am venit în fața lui și i-am ridicat bărbia cu un deget: Simțeam că înnebunesc pentru că nu știam. Acum, știu.

Focul îi dispăruse din privire, stins de vinovăție. A închis ochii, incapabil să-i întâlnească pe ai mei.

– Nu se va mai întâmpla niciodată.

– X...

– Nu este o negociere, m-a întrerupt el. Aceasta este limita mea. Nu-ți pot promite că nu-ți voi mai face niciodată rău, dar nu-ți voi produce suferință fizică. Și te voi refuza, chiar dacă mi-o vei cere din nou. Ne-am înțeles?

Am încuviințat din cap, încercând să înghit nodul care mi se pusese în gât.

– Mă urăști? m-a întrebat el, deschizând ochii ca să mă privească atent.

Cum de nu-și dădea seama că sentimentele mele pentru el erau departe de furie? Inima mă durea pentru că știam că vorbele mele nu aveau să îl poată liniști. Cuvintele puteau răni sau distruge, dar nu aveau să fie niciodată suficiente pentru a reclădi sau vindeca. Prea puține cuvinte puteau face asta, la fel cum existau cuvinte pe care nu le putea rosti sau auzi. Noi trebuia să ne demonstrăm sentimentele, nu să le rostim.

Am făcut un pas înapoi și mi-am desfăcut nasturii bluzei pe care încă o purtam. Am lăsat-o să cadă pe podea, apoi am desfăcut capsele sutienului. Alexander mă privea cu ochi distanți, iar aceștia abia dacă au strălucit când m-am așezat în fața lui, complet goală. M-a luat de mână și m-a tras aproape.

– Întoarce-te, mi-a poruncit șoptit.

Am ezitat, știind ce voia să facă.

– Clara.

Tonul lui îmi spune că nu avea de gând să repete.

M-am întors cu spatele la el. Alexander a scos un geamăt surd care mi-a făcut pielea de găină. Și-a trecut degetele pe carnea sensibilă, scriindu-mi pe ea scuze, cu vârfurile degetelor.

– Nu pot face dragoste cu tine, mi-a mărturisit. Nu după toate astea. Nu ar trebui să-mi fie permis să-ți ating trupul.

Am clătinat din cap.

– Am nevoie de asta. Trupul meu are nevoie de asta. Fără negocieri.

Şi-a lăsat braţele să cadă pe lângă corp. Fie, dacă aşa avea de gând să jucăm. Nu m-a oprit când l-am încălecat şi m-am potrivit în poala lui. M-am prins cu o mână de gâtul lui şi am început să-mi rotesc şoldurile, ştiind că trupul lui avea să îmi răspundă, chiar dacă el insista să se autopedepsească.

– Atinge-mă, i-am şoptit. Ştiu ce nu-mi poţi spune. Ştiu ce crezi că mi-ai făcut. Dar îmi poţi arăta ce simţi. Am nevoie să te simt în mine. Gata cu zidurile dintre noi! Vreau doar să fii cu mine.

Gura lui a căutat-o pe a mea. M-a sărutat ca un om pe punctul de a se îneca, tânjind după aer. Mâna lui mi-a cuprins spatele. Am continuat să mă mişc în poala lui, simţindu-l cum se întărea. M-am pierdut în valul de emoţii care a pus stăpânire pe mine. El era pământul şi aerul. Focul şi apa. Întreaga mea lume, sub forma unui bărbat perfect, dar şi plin de defecte. Mâna lui liberă s-a strecurat între picioarele mele, dar nu m-a atins, ci şi-a eliberat penisul din boxeri. Vârful a ajuns la despicătura sexului meu, iar eu m-am ridicat să-l ajut să-şi găsească sanctuarul. Trupurile noastre s-au unit instinctiv în timp ce ne agăţam unul de celălalt. Alexander mă legăna uşor, iar buzele lui nu m-au părăsit deloc. Ne ţineam în braţe în timp ce înaintam spre orgasm, fără să ne mai împotrivim diluviului de gânduri şi emoţii care ne pătrunseseră în sânge şi ne făcea membrele să tremure.

Nu mai era nevoie de scuze. Sau de cuvinte încă nerostite. Totul era la vedere. Îl cunoşteam – trupul lui, mintea, inima – aşa cum mi le cunoşteam pe ale mele, şi, când am atins orgasmul, el m-a însoţit. Nu ne-am dat drumul din

îmbrățișare, trupurile și sufletele ni s-au îngemănat. Pentru totdeauna.

Capitolul 14

Ospătarul a tras un scaun, iar eu m-am așezat încercând să schițez un zâmbet. Scaunul din biroul meu era capitonat, dar nu aveam același noroc și aici, la Greene's Tavern. Disconfortul era însă minor, și eram sigură că nici nu aveam să îl mai iau în seamă la sfârșitul mesei. Ci avea să fie depășit de conversația stranie, incomodă. Restaurantul era destul de gol pentru o după-amiază de marți, dar Madeline insistase în privința orei. Nu mi-am dat seama dacă a observat grija cu care m-am așezat, pentru că nu a comentat nimic.

– Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să ne vedem, mi-a spus mama în timp ce închidea meniul. Era îmbrăcată într-un taior gri, cu un șirag de perle la gât. În ciuda ținutei sobre, am fi putut trece drept surori, grație pieptănăturii ei fluide și tenului fără cusur. Mi se pare că nu ne-am văzut de secole.

De câteva săptămâni, mai exact, dar care nu sunau suficient de dramatic pentru gustul ei.

– Îmi cer scuze. Am fost foarte ocupată la noua mea slujbă.

– Printre altele.

Nu a continuat, nici nu era nevoie. Știam exact la ce se referea.

I-aș fi putut spune mii de minciuni care să-i mângâie egoul rănit, dar nu mă interesa să intru în acest joc.

– Da, printre altele.

– Nu se cade să te muți cu un bărbat și să nu-ți anunți părinții, m-a dojenit ea.

Măcar ajungeam la subiect.

– S-a întâmplat destul de brusc, i-am amintit eu. Știam că nu conta pentru ea. O preocupa doar faptul că fusese lăsată pe dinafară. Nu conta că nu aveam nimic să-i spun sau că se număra printre primii oameni care aflaseră. Ea și câteva mii de telespectatori care asistaseră la stratagema lui Alexander.

Și-a țuguiat buzele și a ridicat din umeri.

– E viața ta.

Nu părea un fapt pe care să-l accepte cu ușurință. Ospătarul ne-a scutit pentru moment de conversație, dar știam că era doar un respiro.

– Mă bucur să văd că ai din nou poftă de mâncare, mi-a spus când ospătarul a dispărut cu meniurile și comenzile noastre.

– Am alergat mai mult.

Nu am adăugat că și viața sexuală activă juca un rol important în senzația mea de foame.

Mama a mijit ochii și m-a studiat, apoi s-a aplecat spre mine, peste masă.

– Ești gravidă?

– Mamă!

Exclamația mea a atras atenția celor din jur, care și-au ferit mai apoi privirile.

– Este o întrebare rezonabilă. A sorbit din băutură. Te-ai mutat cu el cam repede.

– Nu, nu este, am spus printre dinți. Suntem în secolul XXI. Te rog, încetează să-mi planifici nunta. Nu sunt însărcinată.

– Mă simt ușurată să aud asta. Și-a abandonat paharul și și-a ațintit asupra mea cea mai fermă privire maternă. Ar fi declanșat un scandal.

– Scandaluri sunt la orice pas. Nimănui nu i-ar păsa dacă aș fi însărcinată, am spus, dar stomacul mi s-a strâns. Existau

multe persoane cărora le-ar fi păsat. Și uneia în mod special. Un copil nu intră în planurile noastre.

– Încă.

Am deschis gura să protestez, dar ea a ridicat o mână. O parte din mine ar fi vrut să mă sprijin de spătar și să-mi încrucișez brațele, defensiv. Ceva din situația de acum îmi amintea de felul în care mă simțisem adolescentă fiind și locuind sub acoperișul ei.

– Lumea va avea așteptări de la tine, Clara. Nu te poți muta pur și simplu cu moștenitorul tronului. Presa, rudele și prietenii tăi așteaptă să vă anunțați intențiile.

– Ți-am spus cumva că suntem în secolul XXI? am mormăit, întinzând mâna după paharul cu vin.

– Poate că majoritatea lumii este, dar nu și familia regală. Există etichete, protocol, așteptări.

– Știu toate astea, am răbufnit eu, conștientă că resentimentele mele izvorau din ceva ce aș fi preferat să uit. E prea curând ca să ne gândim la căsătorie.

Vorbeam serios. Abia absolvisem. Aveam o slujbă bună, care-mi plăcea. Existau mii de motive pentru care să nu adaug în ecuație presiunea căsătoriei. Unde mai puneai că ne cunoscuserăm cu numai câteva luni în urmă.

– Lumea se așteaptă ca Alexander să-și asume curând mai multe responsabilități. Una dintre datoriile lui ar fi să-și găsească o soție și să aibă un moștenitor, m-a informat mama.

– N-aveam idee că monarhia te interesează atât de mult.

– Mă interesezi tu.

Tonul ei era ușor amenințător.

– Relația noastră este foarte nouă. Nu cred că se așteaptă cineva să ne plănuim deja nunta.

– Nu contează, trebuie să fii conștientă de toate astea. Viața ta este acum sub microscop, Clara, iar atenția va crește.

Am înghițit restul de vin din pahar. Avea dreptate. Fusesem deja expusă atenției publicului, și, făcând acel anunț, Alexander parcă îi invitase pe toți în viața noastră. Aveau să fie speculații. Poate chiar o repliere a regelui Albert, pe care Alexander îl evitase cu grijă din toate discuțiile noastre. Viața dincolo de Notting Hill urma să devină tot mai complicată.

Ospătarul și-a făcut apariția și ne-a pus fiecăreia în față câte o salată. Pofta de mâncare îmi dispăruse. M-am forțat să ridic furculița. Îmi era mult prea ușor să-mi reiau vechile obiceiuri, mai ales acum, când simțeam că, în orice moment, viața îmi putea scăpa de sub control. Eram hotărâtă să nu las ca așa ceva să se întâmple.

De cealaltă parte a mesei, mama pescuia o frunză de salată cu furculița, zâmbind.

– Povestește-mi despre petrecerea de casă nouă. Sunt teribil de încântată pentru sâmbătă.

Era singura.

– Mă ajuți, te rog? i-am spus lui Alexander, făcându-i semn spre fermoarul rochiei negre din dantelă.

El era doar pe jumătate îmbrăcat, cămașa îi era descheiată la gât, nu-și pusese nici butonii. S-a întors și a ridicat cheița fermoarului, apoi m-a sărutat pe gât. Era același gen de afecțiune precaută pe care mi-o arătase de luni seară.

– Mi se pare ciudat să te rog să mă îmbraci.

Gluma nu a destins însă atmosfera. Mi-a zâmbit ușor forțat și a reînceput să-și încheie nasturii cămășii. A întins mâna după cravată, dar i-am prins-o din zbor. În seara asta, casa avea să fie plină de rude și prieteni. Destul încât să-mi facă stomacul să se strângă. Nu puteam face față acestei seri dacă lucrurile între noi nu stăteau bine.

– Nu poți evita la nesfârșit să mă atingi.

– Nu te-am evitat, a spus cu glas aspru.

S-a tras de lângă mine și a întins mâna după cravată.

Tehnic, era adevărat. Ne petrecuserăm toate nopțile din acea săptămână împreună, în pat, oblojind ce stricaserăm cu atingeri tandre și cu ore întregi de făcut dragoste. Dar nu fusese de ajuns.

– Atunci, trage-mi-o!

– Acum? A ridicat dintr-o sprânceană. Invitații sosesc în douăzeci de minute.

– Și când te-a oprit asta? Sau nu faci față provocării? Mi-am trecut palma peste șlițul pantalonilor lui și am constatat cu plăcere că penisul lui s-a trezit la viață la atingerea mea. Nu sunt distrusă, X. Și nici tu.

– Avem lucruri de făcut, mi-a amintit el.

Numai că mie nu-mi păsa dacă firma de catering terminase de aranjat mâncarea și nici dacă vazele erau pline de flori. Voiam doar să mă simt aproape de el. Și știam cum puteam face asta.

I-am cuprins sexul în palmă, apoi l-am eliberat și am întins mâna după cravată. Aceasta i-a alunecat din jurul gâtului și s-a înfășurat larg pe încheieturile mele.

– Diseară îmi legi mâinile cu cravata și mi-o tragi până când nici unul din noi nu-și mai amintește de ce naiba am irosit atâta vreme mergând pe vârfuri unul în preajma celuilalt.

A făcut ochii mari, imaginându-și ce-i sugerasem.

– Așa să fie, păpușă?

Am încuviințat din cap, simțind că mă încuraja, și am adăugat:

– Dar acum, îngenunchezi și mă posezi cu limba.

Nu a avut nevoie de alte încurajări. Lumina sălbatică i-a revenit în ochi. S-a lăsat în jos și mi-a ridicat rochia până în talie. A gemut surd când a văzut că eram goală pe dedesubt.

– Ești obraznică, păpușă. Ți-ai uitat bikinii.

– Mi s-a părut o prostie să-i port, de vreme ce oricum mi-i rupi. Nu că mă deranja că o făcea. Mi-ai spus cândva că trebuie să fiu pregătită să mi-o tragi oriunde, iar eu vreau să-ți fac pe plac.

– Sentimentul este reciproc.

S-a aplecat, iar răsuflarea lui fierbinte mi-a înfierbântat sexul. Și-a trecut degetul de-a lungul despicăturii, și un val de dorință mi-a pătruns până în inimă.

– Sexul tău are nevoie de atenție.

– Da, am șoptit eu în timp ce buzele lui îmi alunecau pe șold.

Alexander și-a strecurat un deget în mine și m-a masat cu mișcări aţâţătoare, lente.

– De asta are nevoie?

Am clătinat din cap. Nu era de ajuns. Nu pentru mine și nici pentru el. Îl văzusem prefăcându-se săptămâna asta și nu puteam permite ca asta să continue.

– Trebuie să mi-o tragi atât de tare, încât să nu mă mai pot ține pe picioare după. Trebuie ca sexul meu să nu uite că îți aparține. Pentru că este al tău, nu-i așa, X? Tonul jucăuș din glasul meu s-a stins. Un gând îngrozitor îmi trecuse prin minte. Vocea mi-a tremurat când l-am întrebat: Sau poate nu-l mai vrei?

Mâna i s-a oprit în loc, iar ochii i-au aruncat scântei. A trecut o eternitate, apoi și-a pus cealaltă mână pe abdomenul meu. Fără să mă prevină, m-a lipit cu duritate de ușă. Mi-am desfăcut picioarele fără să mă las rugată, iar limba lui a început să mă umple – să mă posede – cu o furie posesivă. S-a dat puțin înapoi, dar numai cât să-mi prindă clitorisul între dinți. Am scos un strigăt; trupul meu tremura deja, eliberat. Aveam nevoie de asta, de dominația lui. Trebuia să-i aparțin, așa cum el trebuia să știe că eram a lui. Degetele lui își croiau

cu duritate drum în mine, el mă sugea şi mă atingea cu limba până ce trupul meu s-a cutremurat, iar picioarele ameninţau să mă lase. Coapsele mele încercau să ajungă şi mai aproape de el, disperate să primească mai mult. Gura lui mi-a învăluit clitorisul, şi am explodat într-o mare de stele şi lumini.

Alexander m-a susţinut, văzând că mă clătinam, dar a continuat să-mi lingă sexul, care pulsa.

– Voi avea toată seara gustul tău pe limbă. Ştii ce-mi faci? Când te gust?

S-a ridicat şi şi-a lipit trupul de al meu, trecându-şi penisul întărit pe deasupra abdomenului meu. Am gemut uşor, pregătită să-l simt în mine, şi am dat să-l cuprind în palmă.

– Nu, m-a oprit el. Nu încă. La noapte. Şi atunci, o să ţi-o trag atât de tare şi de mult, că o să uiţi şi cum te cheamă. Şi în nici un caz n-o să mai poţi merge.

O bătaie puternică în uşă ne-a făcut să ne îndepărtăm imediat unul de celălalt. Timpul nostru se încheiase, iar eu nu-l mai dorisem niciodată atât de tare. Alexander şi-a pus cravata la gât, arborând zâmbetul superior care-mi devenise atât de familiar. M-am chinuit să-mi las rochia în jos şi să-mi prind la loc capsele portjartierului.

– Mi-a lipsit zâmbetul tău infatuat, i-am spus în timp ce încălţam pantofii cu toc.

– Îţi promit că vei avea parte de mult mai mult, mai târziu. Mă prinsese la colţ şi mă apăsa cu trupul lui. Penisul lui tare ca piatra mă îmboldea în timp ce-şi lăsa buzele să alunece pe gâtul meu. Mai vrei să ţi-o trag?

– Da, abia am reuşit eu să-i răspund.

Bătaia în uşă dispăruse, asemenea lumii întregi. Nu mai existau decât el şi foamea aproape dureroasă care mi se aduna între picioare.

– În noaptea asta, ţi-o trag lipită de perete până ce nu mai poţi sta în picioare, apoi te iau în pat şi te călăresc. Trupul tău nu-şi va mai aminti cum e să nu mă simtă înăuntrul lui.

S-a dat un pas înapoi. Zâmbetul infatuat dispăruse, dar ochii lui aruncau flăcări. Şi-a îndreptat cravata şi a făcut un semn spre uşa dormitorului. Trebuia să luăm parte la petrecere, şi am făcut apel la tot autocontrolul să nu cad în genunchi şi să-l implor să mă posede chiar acolo, chiar atunci. X se întorsese – şi era mai rău ca oricând. O seară de conversaţii politicoase urmată de o noapte de dezmăţ?

„Da, te rog!“

Capitolul 15

Edward aştepta cu mâinile în şolduri să-i deschid uşa. I-am aruncat un zâmbet vinovat, iar el a clătinat din cap. A trecut furtunos pe lângă mine, încărcat de sacoşe, şi s-a îndreptat spre bucătărie. Spre plăcuta mea surpriză, era urmat de David. Nu-l cunoşteam prea bine pe David, dar nu m-am putut abţine şi l-am îmbrăţişat. Nimeni pe lumea asta nu înţelegea ce însemna să fii îndrăgostită de un bărbat ca Alexander. Venise vremea ca eu şi David să ne cunoaştem ceva mai bine.

– Mă bucur să te văd, i-am spus cu sinceritate când i-am dat drumul din îmbrăţişare.

– Edward a insistat să vin.

David şi-a trecut mâna prin păr. Trăsăturile întunecate îi erau adumbrite de nervozitate.

Alexander a venit în spatele meu şi m-a prins pe după talie în vreme ce închideam uşa.

– Eşti mereu bine-venit în casa noastră.

Am simţit că-mi creştea inima. Crezusem că nu aveam să mai reacţionez aşa auzindu-l spunând lucruri precum „a noastră", dar se părea că mă înşelasem. Cumva, mi se părea că vorbele astea însemnau mult mai mult când le spunea altora, de parcă mă revendica – îmi revendica inima, oferindu-i o casă.

– Terminaţi cu prosteala şi veniţi să mă ajutaţi! a strigat Edward.

– Mă duc eu, m-am oferit. Arată-i tu casa lui David! Nu strica să încurajez relaţia dintre Alexander şi iubitul fratelui

său, mai ales că David se considera un intrus. Mulţumită lui Edward, îşi câştigase locul în cercul de tineri din jurul familiei regale, dar acesta avea să-i fie sigur revocat dacă se afla adevărata natură a relaţiei dintre ei. Era complet nedrept, însă nu mi se părea deloc surprinzător. Nimeni din Gaşca Regală nu păruse să se dea în vânt după mine.

În bucătărie, Edward rearanja tăvile aduse de firma de catering. Mi-am încrucişat mâinile la piept şi am aşteptat să mă pună la treabă.

– Eşti în stare să deschizi câteva sticle de vin sau te-a secat Alexander de toată energia? m-a întrebat întinzându-mi un tirbuşon.

– Cum îndrăzneşti? M-am prefăcut oripilată. Chiar par genul acesta de fată?

– Nu te-ai uitat în oglindă, nu-i aşa? Şi-a depărtat ochelarii şi m-a studiat. Aş numi-o ţinută de după sex.

Mi-am netezit părul. Destul de multe şuviţe mi se desprinseseră din cocul pe care mi-l făcusem mai devreme. Am ridicat din umeri, vinovată, dar nu ruşinată, şi am luat tirbuşonul.

– Orice fată are nevoile ei.

– Iar de ale tale pari că tocmai te-ai ocupat. Dacă nu mă înşel, mama ta va ajunge în câteva minute, împreună cu alţi treizeci de oameni.

Ne-am apucat de treabă, să aranjăm tăvile din living şi bucătărie. Se părea că supraestimasem cantitatea de vin de care aveam nevoie în seara asta. Poate că eşuam la alte capitole, dar nu şi la „lubrifierea" invitaţilor.

Câteva minute mai târziu, şi-au făcut apariţia primii oaspeţi, care ne-au oferit flori şi alte sticle cu vin. Pe mulţi dintre ei îi cunoşteam, cu alţii mi-a făcut Alexander cunoştinţă. Edward era cel care îi adăugase pe listă. A sosit şi

Belle, trăgându-l pe Philip după ea. Părul ei de culoarea mierii i se revărsa pe umeri în valuri delicate. M-a îmbrățișat cu putere, iar eu m-am dat un pas înapoi să-i admir bluza neagră pe gât și tutuul alb, până la genunchi. Doar Belle putea să facă o asemenea combinație. Și nu numai că pe ea ținuta arăta bine, dar avea și un aer clasic.

– Ceva de băut? am întrebat-o în timp ce o trăgeam spre bucătărie.

– Poți să-i dai lui Philip, a mormăit ea. Se poartă de parcă petrecerea aceasta îl va omorî.

Am râs. Logodnicul lui Belle avea mereu un băț în fund, iar mie nimic nu mi-ar fi făcut mai mare plăcere decât să-l îmbăt mangă. Dar să-i dau lui Belle un pahar cu vin părea o alegere mai înțeleaptă. Am turnat niște Chardonnay în două pahare și i-am întins ei unul.

– Pentru cuibul dragostei tale! a ciocnit Belle cu mine.

– Pe cine avem noi aici? Edward își făcuse apariția lângă mine și o admira fățiș pe Belle. Nu-l puteam condamna. Oricine ar fi fost impresionat de stilul prietenei mele, indiferent de preferințele lui sexuale.

Le-am făcut cunoștință și am fost încântată de legătura care s-a creat imediat între ei.

– Tu ești cea care îi cumpără Clarei haine, a ghicit Edward.

Belle a ridicat o mână cu manichiura perfectă.

– Cineva trebuia s-o facă. Nu are idee cât e de frumoasă. Dacă n-aș fi eu, ar umbla numai în blugi și tenișI.

– Nu e drept, m-am îmbufnat eu în glumă și am făcut o piruetă ca să-mi evidențiez rochia. Pe aceasta eu am ales-o.

– Iar învățăcelul devine profesor, a spus Edward aprobator în timp ce-mi studia rochia din dantelă. Bineînțeles că toți designerii vor dori acum să te îmbrace.

– Pe mine? am întrebat uimită.

Ca urmare a alergatului zilnic, aveam o siluetă plăcută, dar eram departe de a fi un model.

– Uneori, eşti delicios de inocentă. M-a luat de mână şi m-a mai învârtit o dată. Adoră să-i îmbrace pe membrii familiei regale. Probabil din cauza faptului că apărem mereu pe copertele revistelor.

Am clătinat din cap. Obrajii îmi luaseră foc.

– Eu nu fac parte din familia regală.

– Te-ai mutat cu viitorul rege al Angliei. Pentru ei, este suficient. Vorbea nonşalant, dar eu am avut un déjà-vu. Şi mama vedea la fel lucrurile, dar, din câte ştiam, căsătoria nu exista în vocabularul lui Alexander. Nici nu voiam să mă gândesc la o asemenea posibilitate. Să ne mutăm împreună era un pas important pentru amândoi, iar eu nu eram pregătită să complic şi mai mult lucrurile.

– Oricum, eşti foarte cunoscută deja, m-a salvat Belle zâmbindu-mi plină de înţelegere. Sunt convinsă că există destule *boutique*-uri care ar aprecia dacă le-ai da o şansă.

– Îmbrac ce haine am la îndemână.

Era mai uşor să par neinteresată decât să recunosc că era posibil să aibă dreptate. Nu-mi plăcea deloc să mă văd pe copertele revistelor. Nici un număr de rochii frumoase nu avea să schimbe acest lucru.

– Hai să mergem la cumpărături săptămâna asta, mi-a propus Edward. Ştiu câţiva oameni cărora le-ar face mare plăcere să te cunoască. A trecut prea mult timp de când nu au mai îmbrăcat o femeie frumoasă. Ultima a fost mama. Sarah era mult prea tânără.

Vorbea despre mama şi sora lui cu mai multă uşurinţă decât Alexander. Era mai tânăr, bineînţeles. Şi poate că mergând cu el la cumpărături aveam să pot umple anumite goluri pe care încă le aveam în ceea ce privea familia lor. Era un subiect pe

care îl evitam pentru că nu voiam să-i produc mai multă durere sau vinovăție. Și totuși, erau lucruri pe care voiam să le înțeleg.

– Am tot vrut să ajung din nou la Tamara's.

De fapt, nu fusesem niciodată acolo, dar îmi jurasem să-i cumpăr toate rochiile după schimbul neplăcut de replici cu Pepper.

– Aranjez eu totul. Edward și-a scos telefonul din buzunar.

N-ar fi trebuit să mă mire, doar era cel mai stilat membru al familiei regale.

– Transmite-i salutările mele, s-a auzit o voce sarcastică venind de pe hol.

Vocea mi-a zgâriat timpanele. Am luat o înghițitură din pahar înainte să mă întorc cu fața spre ea. Silueta lui Pepper se zărea în cadrul ușii. Ne privea cu un dezinteres studiat. Rochia albastră din satin îi îmbrățișa șoldurile subțiri și abdomenul plat, oprindu-se însă mult prea sus. Era de mirare că putea să meargă fără să i se vadă fundul. Nu că s-ar fi plâns cineva – pulpele ferme, tonifiate erau un semn al felului în care arăta posteriorul ei. A ieșit în lumină și s-a apropiat de noi, fâlfâind artistic din gene.

– Nu ai de gând să-mi oferi ceva de băut? a întrebat și și-a țuguiat buzele.

Era o adevărată operă de artă. Aproape că m-aș fi simțit vinovată dacă n-aș fi știut exact cu cine aveam de-a face.

Alexander a intrat în bucătărie și ne-a privit.

– Nu-mi amintesc să fi fost pe lista de invitați, Pepper.

Nici măcar nu se obosise să se uite pe listă. Alesese să lase pregătirile pe seama mea și a lui Edward. Mi-a plăcut că a știut că eu n-aș fi invitat-o niciodată.

– Nu-i nici o problemă. Cu cât mai mulți, cu atât mai mare veselia, am spus eu, știind prea bine că vorbele mele o

enervau.

Ochii i-au aruncat scântei, ca o răsplată a atitudinii mele neașteptate. Alexander s-a apropiat de noi și m-a luat posesiv pe după talie. Judecând după scârba din privirea ei, mi-am dat seama că înțelesese mesajul.

– Bănuiesc că aici s-a mutat petrecerea, a spus jovial Jonathan Thompson, prietenul de vreme bună al lui Alexander, intrând în bucătărie. Sper că nu te deranjează că am luat-o și pe Pepper cu mine. Voia să vă vadă casa.

Aflată lângă mine, Belle se zbârlise, incapabilă să mascheze lupta care se dădea în ea. Jonathan era mult prea frumos și fermecător pentru binele lui, și de aceea Belle îi căzuse victimă în anul doi de facultate. Scurta lor legătură nu se sfârșise bine, iar acesta era ultimul loc în care ea și-ar fi dorit să se afle, cu el în preajmă. Înainte să apuc să o salvez, Philip a venit să-și caute logodnica. S-a oprit când a dat cu ochii de Pepper și de Jonathan în mijlocul oamenilor înghesuiți în bucătărie.

A înghițit în sec, iar mărul lui Adam i-a devenit proeminent când i-a salutat pe nou-veniți. A întins mâna spre Belle și a tras-o în afara grupului. Ea mi-a cerut scuze din priviri, deși nu era nevoie. Îl înțelegeam pe iubitul gelos. Aveam și eu parte de unul. Evident, eu îl văzusem pe Philip mai degrabă distant, nu posesiv. Dar nu încăpea îndoială, după felul în care o ducea în camera de zi, că voia să o ia de acolo. Eram și mai surprinsă că Belle îi spusese despre Jonathan. Nu era o cucerire cu care să se fi lăudat – nu după ce el își arătase adevărata față.

Nu mai avusesem niciodată ocazia să fiu gazda unei petreceri și am descoperit cu plăcere că, în calitate de amfitrioană, era pe deplin acceptabil să mă fac dispărută sub pretextul că aduceam mai mult vin sau îndrumam un invitat spre toaletă. O oră mai târziu, perfectasem arta de a găsi singurul loc liber din casă. Iar acum, acel loc era micul salon

de dincolo de holul principal. Invitații se adunaseră în bucătărie și în sufragerie, câțiva erau în living. Dat fiind exclusivismul listei de invitați, dar și apetitul pentru lux al lui Alexander, era mai mult decât suficient spațiu pentru ca fiecare să se simtă confortabil. Chiar și cei care nu fuseseră invitați.

Pepper și-a făcut apariția în cameră ca și cum ar fi știut că-mi doream în secret să nu o mai văd. Și-a trecut vârful degetelor pe spătarul unui fotoliu din piele neagră. A strâmbat din nas și și-a scuturat niște praf imaginar de pe mână.

– Ce loc fermecător, Clara!

Se părea că încercam să ne purtăm civilizat în seara aceasta. Probabil nu avea să dureze prea mult.

– E meritul lui Alexander.

– Aveam impresia că locuiești aici de ceva vreme. Arbora un aer nevinovat. Cel puțin, asta a declarat presei Alexander. Mi s-a părut ciudat să nu te văd la nici un eveniment, toată vara.

– M-ai văzut destul atunci, la țară.

– Oh? Spectacolul acela?

A mijit ochii, fără să-și poată ascunde nemulțumirea cauzată de acea amintire.

Ne surprinsese pe mine și pe Alexander într-un moment intim, dar eu îmi ținusem gura, iar ea continuase să privească. Alexander nu avea nici cea mai mică idee că îl văzuse când mi-o trăgea pe terasa conacului tatălui său, dar eu mă bucuram că fusese martoră la asta. Doar așa o puteai trata pe una ca Pepper.

– Din nefericire, nu era nici un fotograf prin preajmă. Poate, dacă Alexander ar fi văzut că ești doar o târfă fără clasă, și-ar fi venit în simțiri, a spus printre dinți.

Nările îi fremătau. Probabil nu fusese niciodată mai lipsită de farmec.

Acum, îmi doream eu să fi avut un fotograf prin preajmă.

– Cuvintele tale nu mă pot răni, Pepper, i-am spus cu blândețe.

– Crezi că ai câștigat... a început ea, dar am întrerupt-o.

– Chiar am câștigat. Uită-te în jurul tău, dragă! Este al meu. Cu totul.

Pepper a făcut o grimasă, de parcă-i mirosea ceva a stricat.

– Sunt lucruri pe care nu le știi despre el. Nu este al nimănui pe deplin. Ești o proastă dacă crezi asta.

– Nu este o competiție, i-am amintit eu. Nu *mai* este, în orice caz.

– Abia aștept să-ți șterg zâmbetul ăsta îngâmfat. Sper să fiu de față când îl vei vedea așa cum este cu adevărat.

– Pentru cineva care pretinde că-l iubește...

– Eu sunt singura care îl poate iubi, a mârâit ea. Pentru că sunt singura care îl poate ierta.

– Nu este nimic de iertat.

Mi-era de ajuns atâta nebunie. Am trecut pe lângă ea și am dat să mă întorc la petrecere. Chiar și într-un grup mare de oameni îmi era mai bine decât cu ea.

– Când vei afla, nu vei mai avea aceeași părere. A făcut o pauză, pregătindu-se pentru atacul final: Nici măcar tu nu ești într-atât de patetică încât să-l ierți.

*

Răutățile lui Pepper m-au urmărit, deși încercam să nu le iau în seamă. Din nefericire, era petrecerea mea, ceea ce însemna că nu puteam spera să mă pierd neobservată prin mulțime. Oriunde mă întorceam eram atrasă într-o discuție. Deja nu mai știam cine era fiecare. Peste câteva zile, Edward avea să fie nevoit să-mi spună exact cine venise în seara aceasta.

Am privit în jur şi am constatat cu groază că membrii familiei mele îşi făcuseră în sfârşit apariţia. Belle îi atrăsese lângă şemineu, dar nici măcar ea nu-i putea ţine piept mamei mele. Am străbătut camera spre ei, oprindu-mă să mai schimb câteva cuvinte cu invitaţii. Nu mai avea rost să amân. Madeline Bishop dorea ca prezenţa să-i fie remarcată. Îmi dădeam seama după rochia mulată, argintie pe care o alesese pentru o simplă petrecere. Mai multe persoane aruncau priviri pline de interes în direcţia ei. Era, fără îndoială, încântată.

Aproape că ajunsesem la ei, când am văzut o figură radioasă zâmbindu-mi din mulţime. Părul cârlionţat al lui Bennett fusese potolit în cinstea evenimentului şi, pentru prima oară, cravata era dreaptă, la locul ei. Din cealaltă parte a camerei, Alexander mi-a surprins privirea. I-am făcut semn, nerăbdătoare să-i fac cunoştinţă cu şeful meu.

– Ai venit, am spus fără să-mi ascund bucuria.

Casa era plină de oameni pe care abia dacă îi cunoşteam, aşa că eram fericită să văd şi pe cineva pe care îl plăceam cu adevărat.

– Am decis că merită să-i plătesc o mică avere bonei pentru seara asta.

S-a apropiat şi m-a îmbrăţişat. Când ne-am desprins, Alexander era deja acolo, studiindu-l pe Bennett cu o expresie impenetrabilă.

Mi-am îndreptat umerii. Chiar trebuia să se comporte aşa cu orice bărbat care îmi acorda atenţie?

– Nu ne-am cunoscut. Bennett i-a întins mâna, iar Alexander i-a strâns-o, fără să pară prea încântat. Clara este colegă cu mine.

– Bennett este şeful meu, am intervenit eu, accentuând cuvântul *şef.*

Acesta a avut efectul scontat asupra lui Alexander, care s-a îmblânzit și i-a zâmbit.

– Este o plăcere să-i cunosc pe colegii Clarei. Îi place slujba ei, a spus Alexander, stăpân pe sine.

– Sper. Nici unul din noi nu am funcționa fără ea. A făcut semn cuiva din mulțime, iar eu am privit peste umăr, șocată s-o văd pe Tori apropiindu-se.

– Bună, Clara! Roșcata minionă vibra de energie, privind uimită în jur. Casa ta este minunată și...

Cuvintele i s-au stins pe buze când l-a văzut pe Alexander.

Nu eram deloc surprinsă. El avea acest efect asupra oamenilor, mai ales asupra reprezentantelor sexului opus. În seara aceasta, era îmbrăcat într-un costum din trei piese. Avea o mână în buzunar, lăsând să se vadă vesta pe sub sacoul descheiat. Croiala costumului îi punea în valoare statura atletică, dar numai eu știam ce se ascundea în spatele acelor nasturi.

– Ea este Tori, am intervenit eu, neștiind când avea să își recapete Tori glasul. L-am privit întrebător pe Bennett. Făcuse un gest drăguț invitând-o, dar... Abia atunci am înțeles. Stați așa! Voi doi...

Șeful meu mi-a răspuns ducând la buze mâna lui Tori. Ea a chicotit ca o copiliță la gestul lui fățiș de afecțiune.

– Nu am spus nimănui, mi-a mărturisit el.

– Secretul tău este în siguranță, l-am asigurat eu.

Tori mi-a zâmbit complice. Acum, înțelegeam. Nu era de mirare că săptămâna trecută Bennett fusese atât de atent la felul în care arăta. Nu numai că avea o iubită nouă, dar ea lucra la doi pași de el. Nu era greu de văzut ce anume îi adusese împreună. Bennett merita o persoană plină de viață, iar Tori se încadra perfect în tipar.

Alexander s-a aplecat să-mi șoptească la ureche:

– Mama ta are nevoie de atenție.

Buna mea dispoziție s-a evaporat imediat. Când nu avea ea nevoie? Le-am arătat colegilor mei de unde să-și ia ceva de băut și m-am îndreptat spre părinții mei și spre sora mea mai mică. Din afară, Madeline și Harold Bishop arătau exact ca orice alt cuplu, dar am observat imediat că stăteau la distanță unul de celălalt, fără să se atingă. Aflase, oare, mama despre aventura tatei? Nu mi-o imaginam suportând așa ceva, și totuși fusese mereu capabilă să proiecteze imaginea familiei perfecte.

– Ne cerem scuze pentru întârziere.

În voce i se citea o anume tensiune. Tata a venit spre mine și m-a îmbrățișat.

– Am fost reținut la birou, mi-a explicat el, închizându-și nasturii sacoului. Splendidă petrecere!

M-a durut fizic să-l îmbrățișez acum și nu eram prea sigură că am reușit să ascund acest lucru. Am înghițit cu greu și m-am forțat să zâmbesc.

– Mă bucur că ați reușit să veniți.

– De parcă ne-ai fi simțit lipsa, a intervenit Lola. Sora mea mai mică se integra perfect între londonezii cu stare adunați aici în seara asta. Spre deosebire de mine, nu ar fi ratat ocazia să interacționeze cu diverși oameni importanți. Semănam mult, aveam același păr castaniu, dar Lola era minionă și subțire. Avea un aer sofisticat, pentru care o invidiam. În multe privințe, Lola ar fi fost o parteneră mai potrivită pentru Alexander. Pe Lola nu o impresionau nici atenția publicului, nici așteptările altora.

– Acela este Edward?

I-am urmărit privirea și am încuviințat din cap. Edward se întreținea cu un grup numeros, dar David nu se vedea

nicăieri. Mi-am notat în minte să-l caut imediat ce scăpam din ghearele mamei.

– Alexander, a gângurit mama când el s-a apropiat de noi.

L-a îmbrățișat un pic prea familiar. Alexander părea însă netulburat.

– Mă bucur să vă revăd. A venit lângă mine și mi-a pus mâna pe spate. Atingerea lui îmi dădea încredere, dar mă și excita în același timp. Petrecurăm mult timp orbitând prin încăpere, uneori aproape că ne atinseserăm, dar fuseserăm imediat despărțiți. Prezența lui mă relaxa. Mi-am dorit să nu mai fim despărțiți niciodată.

Însă trebuia să vorbesc cu tata despre ceea ce văzusem pe stradă, la începutul săptămânii.

– Ne scuzați o clipă? a întrebat Alexander, parcă citindu-mi gândurile. Am ceva urgent de rezolvat cu Clara.

Mama a deschis gura să protesteze, dar s-a răzgândit.

Știa deja că nu avea sens să discute în contradictoriu cu el. Alexander m-a condus în grădina din spate, care era goală, din fericire. Eu și Edward căzuserăm de acord că nu avea sens să deschidem acest spațiu pentru musafiri, dat fiind că era o zi de toamnă târzie. Decizia noastră dădea acum roade, oferindu-ne un rar moment de intimitate în zarva petrecerii. Am păşit dincolo de geana de lumină a ferestrelor, iar Alexander era deja pe mine. Mi-a ridicat fusta și mi-a prins între degete jarteaua din dantelă.

– De ce sunt toți oamenii aceștia aici? m-a întrebat, cu buzele aproape lipite de ale mele. Vreau să mă joc cu tine.

„Da, te rog." Oamenii erau la câțiva pași de noi, despărțiți doar prin ușile franțuzești, care *sigur* nu izolau fonic. Nu aveam timp, însă toate gândurile raționale potrivit cărora nu puteam face asta au dispărut în clipa în care gura lui a zdrobit-o pe a mea. M-am lipit de el, furată de moment. Mi-a cuprins

o fesă în palmă şi a strâns-o cu putere. Nu mă mai atinsese acolo de zile întregi, iar trupul meu i-a răspuns instantaneu cu un val de dorinţă. Uitasem de spaima de a fi prinşi în fapt. Mă gândeam doar cum să-mi astâmpăr foamea care mi se cuibărise între picioare. Alexander îşi rotea şoldurile lipite de ale mele, stârnind un foc în stomacul meu. Îi simţeam erecţia prin pantaloni. Mi-am strecurat mâna şi i-am prins prin materialul pantalonilor bărbăţia întărită.

– Nu te poţi întoarce aşa, i-am şoptit în timp ce-l atingeam.

– La ce te gândeşti, păpuşă?

I-am zâmbit cu subînţeles.

– Îţi sunt datoare o tură.

Am îngenuncheat în faţa lui, fără să-mi pese că în orice moment cineva ar fi putut ieşi la o ţigară sau să ia puţin aer. Nu mă puteam gândi decât la un singur lucru. Nu a obiectat când i-am desfăcut fermoarul şliţului şi i-am eliberat penisul. În lumina lunii, el se ridica vizibil şi foarte masculin spre abdomenul lui. Sexul meu a pulsat când mi-am trecut limba peste vârful lui. A scos un geamăt surd când i-am cuprins erecţia cu gura. Îmi răsuceam limba în jurul lui, savurând senzaţia catifelată pe buzele mele. Alexander m-a prins de ceafă şi mi-a împins capul mai adânc, până ce s-a îngropat cu totul în gura mea.

– Îmi place să te văd sugându-mi penisul, a spus cu voce joasă. Îmi place să văd că nu te poţi controla. Sunt o grămadă de oameni înăuntru, iar tu ai nevoie să-mi simţi penisul în gură.

Am gemut şi am continuat să sug, excitată de vorbele lui murdare.

– O să ţi-o trag curând, păpuşă. Eşti pregătită pentru mine? Îţi place să mă sugi până la ultima picătură?

Am încuviințat din cap, mi-am tras gura spre vârful penisului, apoi l-am cuprins din nou cu totul. Alexander mi-a răspuns cu împunsături furioase ale șoldurilor. Făcea sex cu gura mea, fără rețineri. Dorința dinăuntrul meu a ajuns de nesuportat când el a ejaculat în gâtul meu. Nu i-am dat drumul, deși el se abandonase plăcerii. Îmi plăcea să simt că aveam o asemenea putere asupra lui, să știu că-l puteam face să-și piardă controlul, fie și doar pentru un moment.

Alexander s-a oprit și și-a descleștat în sfârșit mâna din părul meu. M-a ajutat să mă ridic și s-a încheiat la pantaloni. M-a studiat o clipă, apoi a întins brațul.

– După tine!

– Ești un adevărat gentleman, i-am răspuns sec.

– Pot fi, păpușă, mi-a spus cu o voce joasă care m-a înfiorat. Mai târziu, îți voi arăta cât de gentleman pot fi.

– Încă o partidă de sex în grădină? am întrebat plină de speranță.

– Nu. Am nevoie de o suprafață mai mare ca să-mi duc planurile la îndeplinire. Un pat, podeaua.

– Avem iarbă, am insistat eu.

– Și să-ți distrug rochia? A pus mâna pe clanță. Nu te-am adus aici ca să te seduc.

– Nu ai încotro, X, l-am ironizat eu când am pășit în casă. L-am zărit pe David răsfoind o carte și l-am sărutat pe Alexander pe obraz. Ne vedem într-un minut.

M-am apropiat temătoare de David, pentru că nu voiam să-l sperii. Noi doi aveam multe în comun, dar abia dacă ne cunoșteam. Nu-l învinovățeam că era atât de retras. Trebuia să se prefacă, să pretindă că el și Edward erau doar prieteni apropiați.

– Ai citit-o? l-am întrebat.

A închis cartea și a clătinat din cap.

– Recunosc cu ruşine că n-am prea mai citit după terminarea facultăţii.

– Nici eu, am recunoscut.

– L-ai văzut cumva pe Edward?

David a vorbit în şoaptă, să nu poată fi auzit de ceilalţi.

Nu-l văzusem de dinainte de a ieşi cu Alexander, şi am simţit că David era neliniştit. Ştiam cum era să nu fii băgat deloc în seamă la un eveniment. Edward îl rugase pe David să vină. Îl implorase, probabil, iar acum era de negăsit.

– Este probabil la etaj, i-am spus, încercând să par nonşalantă. Ştiam că trebuia să-i distrag atenţia de la absenţa iubitului său. Ai văzut biblioteca?

– Nu, dar mi-ar face plăcere.

Părea să fi înţeles că-i oferisem o ocazie să scape de mulţime. Şi de a discuta între patru ochi.

L-am condus la etaj, arătându-i camerele şi încercând din răsputeri să fiu o gazdă bună. David s-a relaxat vizibil în timp ce străbăteam holul.

– Ar fi trebuit să mă aştept că se va purta astfel, mi-a mărturisit el pe când mă pregăteam să deschid uşa bibliotecii.

– Nu vreau să-mi cer scuze în numele lui, dar să ştii că i-ai lipsit.

– Are un fel tare straniu de a-mi arăta asta.

– Nici Alexander nu e tocmai afectuos, l-am asigurat eu.

– Nu-şi poate lua mâinile de pe tine.

Am roşit, stânjenită că observase.

– Cred că încearcă să compenseze.

– Trebuie să fie drăguţ.

Am întredeschis uşa.

– Ţi-am spus că nu încerc să-l scuz, deci sper să nu pară că fac asta. Edward te protejează. Alexander tinde să facă acelaşi lucru. Dacă ar înţelege că ne scot din minţi, poate că ar înceta.

Mi-a zâmbit sincer, după care a clătinat din cap.

– Ai dreptate, bineînțeles. Dar asta nu înseamnă că-mi este mai ușor.

– Bineînțeles că nu. Am deschis ușa și am aprins lumina. Încă nu am terminat de amenajat, așa că te rog să scuzi...

Cuvintele mi-au înghețat pe buze când am dat peste Edward.

Și Lola.

Edward și Lola *se sărutau*.

Capitolul 16

Edward ridicase mâinile de parcă s-ar fi ferit să o atingă, dar nu încăpea îndoială că buzele lor erau unite. Rămăsesem cu gura căscată. M-am întors imediat spre David. Maxilarul îi era încleştat şi mijise ochii, dar nu a scos nici un cuvânt. Lui Edward i-a luat extrem de puţin timp să înţeleagă ce se întâmplase. A împins-o imediat pe Lola cât colo.

– David... a început el, dar iubitul lui ieşise deja.

– Ce naiba se întâmplă aici? am răbufnit eu.

Edward a dat să spună ceva, după care s-a răzgândit şi a plecat după David.

– Ce naiba faci, Lola?

Mi-am aruncat mâinile în aer. Poate că David nu apucase să vadă ce se întâmpla, deşi mă cam îndoiam.

Lola şi-a aranjat rochia şi mi-a zâmbit superior.

– Edward îmi arăta biblioteca.

– Nu-mi aduc aminte ca amigdalele tale să facă parte din turul oficial. Eram furioasă. Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l vadă David. Nu acum, când Edward încerca să-l recucerească. La ce ţi-a fost gândul? Sau nu te-ai obosit să gândeşti deloc?

– Nu e cazul să-mi faci morală, mi-a spus ea printre dinţi. Nu mai sunt un copil, iar dacă vreau să mă sărut...

– Te-ai gândit vreo clipă că el nu a vrut să te sărute? am întrebat-o.

Lola arăta de parcă aş fi pălmuit-o. Trăsăturile ei elegante exprimau mâhnire.

– Este atât de greu de imaginat că unul ca el ar fi atras de mine? Știu că ești atât de obsedată de Alexander că nu mai vezi clar lucrurile, dar zău așa!

– Nu ți s-a părut ciudat că a ieșit în fugă după David? Am coborât conspirativ vocea. Nu era treaba Lolei, dar era sora mea, și nu voiam ca sentimentele să-i fie rănite. Știam, de asemenea, că secretul lui Edward era în siguranță cu ea. Lola putea fi nechibzuită, dar nu era crudă.

– Eu... Vocea i s-a stins. M-a privit cu ochi mari. Oh!

– Oh, într-adevăr. Am oftat și am luat-o în brațe. Acum, înțelegi de ce am fost surprinsă?

A încuviințat din cap.

– Și înțelegi de ce eram supărată?

– Nu, de fapt.

– David și Edward au o relație complicată. Este un secret, din motivele evidente. În ultima vreme, nu le-a mers prea bine.

– Iar acum am pus și eu paie pe foc. Și-a întors spre mine ochii triști. Mă poți condamna că am încercat? E frumos, iar reputația lui...

– Nu, nu te pot condamna, am întrerupt-o eu. Dar poate data viitoare vei fi mai prudentă.

– Spuse sora mea care și-a sărutat iubitul în ziua în care s-au cunoscut și s-a mutat cu el câteva luni mai târziu. A oftat adânc și a privit spre ușă. Poate ar trebui să mă duc după ei și să le explic.

– Lasă-i să-și rezolve singuri problemele, am sfătuit-o. Dar fă-mi o favoare și nu mai trage un alt invitat în vreun colț întunecat.

Am coborât amândouă și am descoperit că invitații se îmbulziseră la ușa de la intrare și asistau fără pic de rușine la cearta care avea loc pe alee.

Vocea lui David s-a ridicat deasupra șoaptelor celorlalți.

– Ce-ar trebui să cred, mai exact? Mi-ai cerut să vin aici și te găsesc sărutând o fată oarecare.

Lângă mine, Lola s-a crispat. Nimeni nu știa despre cine vorbise David, dar asta n-o împiedica să se simtă vinovată.

– Nu o sărutam eu! Ea mă săruta pe mine!

Edward a făcut un pas spre David. Nu știam dacă își dădeau seama că erau priviți, dar nu părea să le pese.

Am dat să ies din mulțime, dar Alexander m-a oprit la ușă.

– Lasă-i în pace!

– Sigur nu ar vrea...

Alexander m-a întrerupt cu o privire încruntată. Poate că el nu era îngrijorat, dar nu puteam spune același lucru despre mine.

– De ce mă aflu aici, Edward? l-a întrebat David. Ca să te fac să te simți mai bine? Pentru că simți nevoia să mă revendici într-un fel? Mi se pare evident că nu sunt aici pentru motivul corect.

În spatele meu, șoaptele se întețiseră. Oamenii începeau să înțeleagă. Ar fi trebuit să mă bucure faptul că familia lor avea un secret sordid mai puțin, dar nu simțeam decât un gol în stomac.

– Pentru că te iubesc, i-a strigat Edward. Pentru că vreau să fiu mereu cu tine.

– Ai un fel foarte ciudat de a... David nu a mai putut continua, pentru că Edward a acoperit distanța dintre ei și l-a sărutat sălbatic. Nu era o etalare timidă a afecțiunii, ci o revelație – pentru ei doi, dar și pentru cei care-i priveau.

Spre surprinderea mea, cineva a început să aplaude. Alții i s-au alăturat. Cei doi s-au îndepărtat unul de celălalt și i-au privit uimiți pe cei care îi aclamau.

Când s-au întors în casă, mână în mână, Alexander i-a întâmpinat în prag şi i-a îmbrăţişat.

– Era şi timpul, le-a spus, răvăşind afectuos părul fratelui său.

David părea prea şocat să poată vorbi. Nu-mi dădeam seama dacă din cauza gestului neobişnuit de cald al lui Alexander. Inima îmi era plină. Am profitat de ocazie să le şoptesc felicitările mele.

– Am avut un exemplu excelent, a spus Edward cu subînţeles.

A pus mâna pe umărul fratelui său mai mare şi l-a privit lung în ochi. În jurul nostru, toată lumea se înghesuia să-i felicite şi să-şi ofere sprijinul. Singura persoană care se ţinea deoparte era Pepper, care părea de-a dreptul înspăimântată. Oare de ce nu aveam un aparat foto la îndemână?

Am alungat acest gând din minte pentru că mi-am zărit părinţii în mulţime.

Alexander şi Edward aveau un secret în minus, dar şi eu aveam un secret al meu. Care mă ardea. Îmi fusese groază de seara aceasta, pentru că ştiam că nu puteam evita la nesfârşit o confruntare. Mi-am făcut loc printre oamenii adunaţi în holul de la intrare şi am ajuns aproape de tata.

– Putem vorbi puţin? am strigat încercând să acopăr zgomotul. Între patru ochi?

A ridicat dintr-o sprânceană, dar nu m-am obosit să-i dau explicaţii. L-am condus spre bucătărie, pregătindu-mă pentru confruntare. M-am întors cu faţa spre el, încercând să-mi păstrez calmul.

– Te-am văzut, i-am spus.

Tata părea nedumerit.

– Unde?

– Pe stradă, te urcai într-un taxi. Încercam să-mi stăpânesc emoţiile, dar acestea îmi răzbăteau în voce. Am văzut-o şi pe ea.

– Nu-mi dau seama de ce anume mă acuzi, Clara, mi-a spus el, dar eu am citit adevărul în ochii lui.

Am clătinat din cap, dar nu mai reuşeam să-mi stăvilesc lacrimile.

– Mama ştie?

– Petrec mult timp cu colegii. Şi cu colegele mele.

Tonul lui devenise condescendent. Nici când eram mică nu-mi vorbise aşa.

– Şi te săruţi cu toate?

– De ajuns! a intervenit mama. A traversat încăperea şi l-a luat pe tata de mână. Nu este treaba ta, Clara.

– Dar este a ta. Nu-mi puteam ascunde dezamăgirea. Ştia. Cum de putea trăi aşa? De cât timp accepta această trădare fragila mea mamă?

– N-am nevoie să fiu tratată ca un copil de propria fiică, a ripostat ea.

– Nu fac asta, mamă. Te tratez ca pe un adult. Ceva ce nici unul dintre noi nu a mai făcut de mult.

– Nu admit să-mi vorbeşti aşa!

– Clara, a intervenit tata, este o neînţelegere.

Indiferent de ce credea despre amestecul meu, mama nu avea de gând să renunţe.

– Poate că nu este treaba ei, Harold, dar nici nu este cazul să o minţi. Ştiu ce faci de luni bune. Ai putea să-ţi respecţi familia şi să nu mai minţi.

– Eu... eu...

Se bâlbâia, incapabil să găsească un răspuns.

– Suntem la o petrecere, a spus mama printre dinţi, întorcându-şi asaltul spre mine. Cum ai putut să crezi că este

locul potrivit pentru a discuta o chestiune atât de personală? Ne eviți de luni întregi, iar acum ne ataci...

– Sunt de partea ta, am întrerupt-o eu.

– Chiar ești? m-a întrebat.

Frustrarea și durerea mă copleșeau. Cum de putea să creadă că n-aș fi fost? Și cum de putuse alege să trăiască așa?

– Nu mă aștept să înțelegi cât de complexă este o căsnicie, mai ales când tratezi subiectul cu atâta ușurință.

Lola a făcut un pas înainte și a luat-o pe mama de braț.

– Ar trebui să plecăm.

– Este o idee excelentă.

Mi-am încrucișat brațele la piept, de parcă încercam să mă protejez împotriva durerii.

Mama a lăsat-o pe Lola să o conducă spre ușă.

– Te sun! mi-a promis Lola peste umăr.

Am încuviințat din cap. Nu-mi păsa dacă o făcea sau nu. După seara aceasta, aveam să mă închid în casă și să evit lumea. Totul era mult prea murdar. Tata s-a întors nesigur spre mine:

– Clara...

L-am oprit ridicând o mână. În clipa aceasta, nu mă interesa nimic din ce-mi putea spune. Îl admirasem toată viața mea, dar acum nu putea ascunde totul sub preș. Cineva trebuia să-i arate asta. A plecat cu umerii căzuți, resemnat.

I-am urmărit cum se îndepărtau și m-am întrebat de ce e întotdeauna mai ușor să te agăți de o minciună decât să faci față adevărului.

Minciunile erau spuse din necesitate. Ca să protejeze. Să liniștească. Minciunile erau, pur și simplu, mai ușor de rostit.

Capitolul 17

Petrecerea părea să fie pe sfârşite, dar eu nu mai suportam să mă prefac că totul era în regulă. Aveam nevoie de o secundă să-mi revin, să las în urmă ameninţarea lui Pepper şi explozia din familia mea. Aveam nevoie de o secundă de răgaz, să mă adun. La etaj era linişte, acolo puteam să respir, departe de mulţimea care întârzia să-şi ia rămas-bun. Am intrat în dormitor, m-am descălţat şi m-am lipit de perete. În cameră domneau întunericul şi liniştea, două lucruri după care tânjeam după haosul din seara aceea. Curând aveau să plece toţi, iar eu urma să îl am pe Alexander doar pentru mine. Trupul meu tânjea după siguranţa pe care mi-o dădeau atingerile lui. Indiferent de cât de complicate fuseseră lucrurile între noi în ultima vreme, îmbrăţişarea lui mă reconforta. Şi aşa avea să fie mereu.

Am auzit uşa deschizându-se şi m-am speriat. Poate că nu eram singură totuşi.

– E cineva aici? am strigat.

N-am primit nici un răspuns.

M-am cuibărit în pat, mi-am desfăcut părul şi l-am lăsat să cadă liber. Ar fi trebuit să mă întorc la petrecere, dar nu mai simţeam deloc nevoia să fiu perfect prezentabilă. Cei câţiva invitaţi care rămăseseră nici nu aveau să-mi observe lipsa. O mână mi s-a aşezat pe umăr, şi prin trup mi-a trecut un fior rece. Am îngheţat pe loc.

Eram în propria casă, cu vreo zece oameni pe care-i cunoşteam şi în care aveam încredere – şi câţiva, foarte puţini,

pe care îi cunoșteam și în care nu aveam încredere –, dar am recunoscut imediat atingerea. Era la fel de nedorită ca teama care mă paralizase.

– Bună, Clara! Reușită petrecere!

Vocea lui Daniel era joasă, asemenea întunericului din încăpere.

Am luat o decizie fără să stau pe gânduri. Am sărit din pat și am alergat spre ușă. Daniel a ajuns înaintea mea, a trântit ușa și a răsucit cheia în broască. După care s-a postat în dreptul ușii. Inima îmi bătea nebunește, dar mi-am impus să nu-mi pierd calmul.

– N-ai fost invitat, i-am spus cu răceală.

Nu îndrăzneam să fac vreun pas spre el. Daniel nu fusese niciodată violent fizic, dar nici nu mai intrase pe furiș în casa mea.

– Ai dreptate, din păcate. S-a apropiat, forțându-mă să mă trag înapoi. A fost doar o scăpare, sunt sigur.

Mi-am îndreptat umerii și mi-am regăsit vocea.

– Nu a fost.

– Nu e deloc un compliment. Am fost atât de apropiați... Ai uitat? A înaintat spre mine, și am descoperit cu groază că mă adusese cu spatele la un perete.

– Trebuie să pleci înainte să se întâmple ceva rău.

Știam că-l avertizam degeaba. Râzând, Daniel mi-a confirmat acest lucru.

– Ce cauți aici? am întrebat.

– Poate că am venit să vă felicit.

Și-a trecut degetul de-a lungul gâtului meu, arătându-mi cât de false îi erau cuvintele.

Mușchii mi s-au tensionat; simțeam doar repulsie. Nimeni în afară de Alexander nu mă atinsese atât de intim în anul care trecuse, iar trupul mi se revolta în fața avansurilor lui.

– Nu mă atinge!

Reacţia lui Daniel a fost instantanee. Mi-a dus mâna la gât şi m-a strâns cu putere.

– Asta-i spui şi lui?

Îmi şuiera cuvintele în faţă, stropindu-mă cu salivă.

Am dat să scap, dar şi-a sporit strânsoarea. Mă ţinea în loc, mă lăsa fără aer.

– Nu-i spui, nu-i aşa? Am văzut mesajele pe care ţi le-a trimis. Trebuie să recunosc că am fost surprins. Cu mine nu te-ai purtat ca o târfă, Clara. Abia acum mi-am dat seama. Eşti doar o târfă.

Ce mesaje? Am înţeles într-o clipă adevărul. Biletele care-mi lipseau din sertar. Străinul care îl sunase pe Bennett şi-l întrebase de mine. Toate acestea aveau legătură cu bărbatul care mă strângea acum de gât. M-am înecat. Încercam să respir, dar furia şi teama mi se adunaseră în capul pieptului. Daniel a strâns din ochi, dar şi-a mai slăbit strânsoarea.

– Dă-mi drumul, am spus.

Încercam să-l zgârii, dar lăsase suficientă distanţă între noi ca să nu-l pot atinge. Am încercat să-l lovesc cu picioarele, dar nu am reuşit. Ochii mi se umpluseră de lacrimi. N-ar fi trebuit să mă descalţ. Ar fi trebuit să-l ascult pe Alexander, care sugerase să avem pază şi la etaj.

– Încetează, te faci de râs! O să-ţi dau drumul când vreau eu, a mârâit el sporind strânsoarea în jurul gâtului meu. Nu am venit să-ţi fac rău, Clara. Vreau doar să-ţi pun câteva întrebări. Să văd ce mai faci.

Am rămas inertă, fără să mă încred cu adevărat în promisiunile lui.

– Eşti o fată bună. Şi-a slăbit strânsoarea, dar nu mi-a dat drumul de tot. Am sperat să te întâlnesc prin Londra. Mă aşteptam să-ţi vii în fire, dar se pare că m-am înşelat.

Cât avea să mai dureze până să își dea cineva seama că lipseam de prea mult timp? Invitații aveau să plece curând. În nici un caz Belle nu avea să plece acasă fără să-și ia rămas-bun. Unde era? Unde era Alexander? Nu îndrăzneam să țip. Daniel îmi demonstrase că era în stare să ducă lucrurile mult prea departe.

– Ți-o tragi cu el? m-a întrebat.

În lumina lunii, ochii lui erau un hău negru care părea să-i reflecte ura.

Nu aveam de gând să-i răspund. Mă acuzase cândva că-l înșelam cu cineva de la facultate și probabil își imagina că avea un drept asupra mea chiar și acum.

– V-o trageți? a strigat el.

Am clătinat din cap, știind că adevărul nu avea cum să mă elibereze în seara asta.

– Ești o târfă mincinoasă.

M-a lovit peste obraz cu cealaltă mână. Am văzut stele verzi și am dat să țip, dar el m-a strâns de gât, înăbușindu-mi strigătul.

De cealaltă parte a ușii s-a auzit zgomot de pași. Am strigat din nou, fericită că auzeam pași din ce în ce mai grăbiți. Clanța s-a mișcat, și am auzit o bătaie în ușă.

– Clara?

Vocea lui Belle răzbătea dincolo de ușă.

Am profitat de ocazie și m-am smucit de lângă Daniel. Am apucat să strig din toate puterile înainte ca el să mă placheze.

– Clara!

Toată lumea din casă auzise strigătul. Dar, când Daniel m-a rostogolit pe spate și s-a așezat peste mine, am știut că era prea târziu. Mâinile i s-au încleștat din nou pe gâtul meu. Am încercat să-l lovesc în rinichi, așa cum învățasem la cursurile de autoapărare, dar el era prea puternic. Mai puternic decât

fusese în vremurile în care eram împreună. Am înțeles, îngrozită, că se antrenase pentru asta.

– I-ai spus? m-a întrebat în timp ce mă sugruma. Despre noi? Despre copil?

Am clătinat din cap. Eram confuză, mă chinuiam să respir. Nu exista nici un copil. Daniel știa acest lucru. Trebuia să-mi dea o șansă – șansa să-i explic. Gândurile mi se prelingeau din minte, precum nisipul dintr-o clepsidră.

Ce trebuia să-i spun?

De ce eram întinsă pe spate?

Vederea mi se înceţoşa. Camera devenise şi mai întunecată. Undeva, în depărtare, auzeam lovituri de tobă. Nu, erau prea lipsite de ritm ca să fie un instrument. Părea mai degrabă o furtună – un amestec de țipete și de lovituri.

O siluetă s-a repezit asupra lui Daniel, aruncându-l de pe mine. Plămânii mei au primit din nou aer, şi l-am inspirat cu nesaţ. Am tuşit şi mi-am dus mâinile la gât. Două mâini blânde m-au ajutat să mă ridic. Era Belle, pe care am îmbrățișat-o și am ținut-o strâns. Un amestec straniu de teamă şi uşurare făcea ca lacrimile să mi se rostogolească pe obraji.

– Şşştttt, mi-a şoptit ea, dar eforturile ei de a mă liniști s-au risipit când i-am auzit pe Alexander și pe Daniel izbindu-se de dulap.

Cu fiecare gură de aer pe care o luam, încăperea revenea la viață. Am reuşit să mă concentrez asupra încăierării care avea loc la câțiva pași de mine. Pumnul lui Alexander i-a spart nasul lui Daniel. Sângele i-a țâșnit pe față, dar Alexander nu s-a oprit, ci i-a mai tras una în falcă.

– Opreşte-l, am implorat-o pe Belle. Alexander îl va omorî. Norris. Avem nevoie de Norris.

– Philip s-a dus după el. A plecat mai devreme să-i ducă acasă pe părinții tăi.

Vocea ei căpătase inflexiuni isterice, şi am înţeles că totul era departe de a se sfârşi.

M-am desprins de lângă ea şi am încercat să mă interpun între cei doi, dar Alexander m-a împins din calea lui. Momentul de neatenţie i-a dat lui Daniel şansa de care avea nevoie, şi l-a lovit cu pumnul pe Alexander în rinichiul stâng.

– Opriţi-vă! am strigat când au căzut unul peste altul, luptându-se periculos de aproape de fereastră.

Strigătul mi-a iritat gâtul, dar nu a avut nici un efect asupra lor.

Norris a dat buzna în cameră, l-a prins pe Daniel de braţ şi i l-a răsucit violent până când acesta a trosnit. Daniel s-a clătinat, iar Norris a profitat de ocazie. Câteva secunde mai târziu, atacatorul meu era imobilizat la podea. Alexander se învârtea ca un leu în cuşcă, radiind furie. Poate că Daniel fusese imobilizat, dar nu era deloc în siguranţă. M-am luptat să înfrâng un val de greaţă şi m-am dus spre Alexander. L-am înlănţuit cu braţele şi m-am lipit de spatele lui. Trebuia să-l calmez. Alexander nu s-a mişcat, dar îi simţeam muşchii tensionaţi. Era în alertă, pândind cea mai mică mişcare.

– Poliţia este pe drum, a anunţat Philip din prag.

A privit înăuntru, dar a decis să nu intre.

– Cum naiba te cheamă? a întrebat Alexander.

Daniel a râs, dar râsul lui s-a transformat în tuse. Sângele îi gâlgâia în gât. Norris l-a întors pe o parte, să nu se înece.

– Este Daniel, a spus încet Belle.

Alexander s-a încordat în îmbrăţişarea mea. Abia acum înţelegea.

– Ai intrat în casa mea, fapt care îmi dă motiv să te omor. Vocea îi era nefiresc de calmă. În plus, ai îndrăznit să o atingi, ceea ce înseamnă că eşti ca şi mort.

– X! L-am ţinut şi mai strâns. Nu!

Alexander s-a smucit, prea agitat ca să-l pot opri.

– Te-a atacat. Ne-a pângărit casa.

– Şi va plăti pentru asta, pentru că voi depune plângere.

Acum, mă adresam lui Daniel. Era timpul să înţeleagă că nu mai eram fata pe care obişnuia să o înjosească şi căreia să-i dea ordine. Lucrurile se schimbaseră. Eu mă schimbasem.

– Nu merită să iasă viu de aici, a spus Alexander printre dinţi.

Norris şi-a privit şeful şi a clătinat din cap.

– Am totul sub control. Alexander, du-o pe Clara într-un loc sigur, te rog.

M-am agăţat de braţul lui Alexander, nerăbdătoare să-l smulg din acea situaţie. Dar şi pe mine. El nu s-a clintit.

Daniel a privit în jur ca un animal prins în cuşcă, apoi s-a uitat la Alexander.

– Ţi-a spus? a şuierat. Ţi-a spus că nu era o virgină nevinovată atunci când ai cunoscut-o? Am avut eu grijă de asta.

– Taci! i-a poruncit Alexander. Nu mă interesează nimic din ce ai de spus.

– Dar am lucruri interesante să-ţi povestesc, a insistat Daniel. Despre chestiile pe care i le făceam. Despre cum mă implora. Despre copilul nostru.

– Scoate-l naibii de aici! i-a poruncit Alexander lui Norris, care a reacţionat imediat, trăgându-l pe Daniel în picioare.

Acesta nu terminase însă.

– Spune-i cum l-ai omorât pe copilul nostru, Clara. Eu nu eram destul de bun pentru ea. Nu m-a lăsat nici măcar s-o văd după ce a făcut-o.

În încăpere se lăsase tăcerea, dar el continua să bolborosească, părând tot mai nebun cu fiecare secundă.

Norris l-a îmbrâncit afară pe uşă şi în jos pe scări. Alexander l-a urmat, iar eu am încercat să-l opresc. A ridicat însă o mână.

– Trebuie să mă ocup de asta. Belle va rămâne cu tine.

M-a mângâiat uşor pe obraz, dar muşchii feţei i s-au încordat, de parcă mă vedea pentru prima oară.

După care a dispărut.

– Du-te cu el, l-am implorat pe Philip. Ai grijă... ai grijă să nu facă nimic necugetat.

Philip a încuviinţat şi a dispărut pe hol. Nu aveam prea mare încredere în capacităţile lui, dată fiind pasivitatea de mai devreme, dar nici nu puteam avea încredere că loialitatea lui Norris nu avea să ia o direcţie greşită. Nu aveam idee de ce era capabil Alexander, dar bănuiam că ameninţările la adresa lui Daniel fuseseră foarte serioase.

Am privit spre Belle şi m-am prăbuşit la podea. Mi-a venit alături într-o clipă şi m-a învăluit într-o caldă îmbrăţişare. Nu mai aveam lacrimi. Eram ca amorţită, exact ca în ziua aceea pe Portobello Road. Mi-am ţinut răsuflarea: *îl văzusem într-adevăr* pe Daniel în ziua aceea.

– Ce este, Clara? Ce s-a întâmplat?

Belle s-a tras puţin înapoi, să vadă dacă nu cumva eram mai rănită decât crezuse.

– Ştie unde locuiesc. Gândurile mi se rostogoleau. Vorbeam ca o isterică. Probabil chiar eram isterică. Nu mai conta. Aveam doar nevoie de cineva care să mă asculte. M-a urmărit. E nebun.

– E un lucru stabilit deja.

Belle mi-a pus palma pe frunte, de parcă se aştepta să am febră.

– L-am văzut, i-am mărturisit eu şoptit. Am crezut că e doar imaginaţia mea sau o coincidenţă.

– Și nu i-ai spus lui Alexander?

– M-a tulburat, dar am alungat gândul din minte. Lucrurile erau terminate între noi. Nu aveam nici un motiv să cred...

Cuvintele mi s-au stins pe buze când am citit vinovăție pe chipul frumos al lui Belle.

– Și eu l-am văzut. Aproape de apartament, cu câteva săptămâni în urmă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că e ceva necurat.

– Nu, am oprit-o eu. Daniel este un nemernic, dar nu aveam nici un motiv să credem că avea să meargă atât de departe.

– Nici unul? a insistat ea.

Am dat să clatin din cap, dar am ezitat.

– A mai sunat de câteva ori după ce am rupt-o cu el. I-am închis telefonul în nas.

– A venit și la spital, a recunoscut ea. Și l-am gonit.

Mi-am dus mâna la gură și am închis ochii pentru o clipă. Fusesem internată în spital pentru subnutriție, dar la vremea aceea mă temeam că era ceva mult mai grav. Comportamentul obsesiv al lui Daniel mă determinase ca, inconștient, să nu mai mănânc. Pe atunci, eram pur și simplu disperată să controlez tot ce se întâmpla în viața mea.

– Mi-a spus că a venit la spital. I-a zis și lui Alexander. Oh, Dumnezeule... a crezut că eram însărcinată.

– Nu mai contează ce-a crezut, mi-a spus ferm Belle. Nu erai însărcinată, iar Daniel este cu siguranță instabil.

– Eu... eu...

O imploram pe Belle din priviri. Oare avea să înțeleagă? Ce credea despre mine?

– Nu erai însărcinată, Clara. De data aceasta, a accentuat cuvântul *însărcinată*.

– Nu știu, i-am mărturisit șoptit.

– Cum să nu știi?

Belle se holba la mine de parcă mi-ar fi crescut un al doilea cap. Sau chiar mai rău. Se uita la mine de parcă nu mă cunoştea deloc.

– Mi-au făcut teste. Trebuia să-i mărturisesc cuiva adevărul. Nu-l mai puteam ţine în mine prea mult timp. A venit doctorul, mi-a explicat că eram foarte bolnavă şi că era necesar să mă monitorizeze. L-am întrebat... l-am întrebat dacă mi-au făcut şi un test de sarcină şi a ezitat.

– Asta nu înseamnă nimic, mi-a răspuns ea, dar ochii ei spuneau altceva.

– L-am întrebat dacă voi avea un copil şi mi-a răspuns că nu. Nu am insistat cu întrebările. Nu-mi doream să fiu însărcinată, aşa că am abandonat subiectul. Nu înţelegi? Poate că Daniel a aflat ceva – ceva ce nici eu nu am ştiut – şi de aceea a cedat.

– O să înnebuneşti încercând să ghiceşti de ce a făcut Daniel asta, a spus Belle. E clar că nu mai gândeşte raţional.

Şi dacă era adevărat? Chiar nu înţelegea că asta schimba totul? Dacă Daniel aflase ceea ce eu refuzasem să ştiu, nimic nu-l putea opri pe Alexander să obţină această informaţie.

– Şi dacă eram însărcinată? Şi dacă află Alexander? Va crede că l-am minţit.

– Atunci, spune-i adevărul. Belle a ezitat înainte să-mi strângă încurajator mâna. Cred că ar fi bine să afli, Clara. N-ar trebui să-ţi petreci întreaga viaţă întrebându-te.

Avea dreptate. Trebuia să aflu. Stomacul mi s-a strâns la gândul de a mă reîntâlni cu fantome ale trecutului. Avea să se schimbe, oare, ceva dacă spusele lui Daniel se adevereau? Aveau să se schimbe sentimentele lui Alexander? Aveam să mă schimb eu, oare?

– Fantomele îi bântuie doar pe cei care se sperie de ele, a spus şoptit Belle.

Un bărbat şi-a dres glasul, şi am tresărit amândouă. Philip aştepta tăcut la uşă.

– Clara ar trebui să se odihnească, a spus.

– Nu o pot lăsa singură.

Tonul aspru m-a luat pe nepregătite. Era posibil ca mai devreme să nu-mi fi imaginat tensiunea dintre ei?

– Alexander a terminat. Daniel a fost ridicat de poliţie, şi mă îndoiesc că Norris se va mişca din faţa casei în noaptea aceasta.

Cuvintele lui ar fi trebuit să-mi dea curaj, dar, în loc de asta, mi-au părut uşor dezaprobatoare.

M-am străduit să-i zâmbesc. Situaţia era deja destul de încordată.

– Sunt bine.

– Eşti sigură? m-a întrebat Belle, şi am înţeles că pe ea nu o puteam păcăli.

– Va fi, a spus Alexander intrând în cameră. I-a întins mâna lui Belle şi a ajutat-o să se ridice, apoi m-a ajutat şi pe mine. După o baie fierbinte şi un pahar cu vin. Norris a plecat după un medicament care să te ajute să dormi.

– Nu vreau să dorm. Mă tânguiam ca un copil, dar acum înţelegeam de ce copiilor nu le plăcea noaptea. Când închideau ochii, apăreau coşmarurile.

– Eşti în siguranţă, păpuşă, mi-a şoptit el. M-a sărutat pe frunte, alungându-mi toate temerile.

Philip a pufnit nerăbdător şi a întins mâna spre Belle. Belle s-a oprit la uşă.

– Să mă suni mâine!

– Îţi promit! De data aceasta, aveam de gând să-mi ţin promisiunea. Nici nu voiam să-mi imaginez cât de greu mi-ar fi fost să plec de aici dacă aş fi fost în locul ei. Philip nu era în stare să aibă grijă de ea, acum ştiam acest lucru. Şi mai mult ca

sigur ea nu avea încredere în Alexander. Nici nu o condamnam, dat fiind trecutul nostru.

Alexander nu i-a urmat la parter. M-a cuibărit la pieptul lui, cu șoapte liniștitoare. Din hol s-a auzit vocea baritonală a lui Norris, care îi conducea.

– Norris a verificat casa, mi-a spus Alexander. Nu știm pe unde a intrat, nu a găsit nici un semn.

– Ceea ce înseamnă că a intrat pe ușa din față. Simțeam iar că mi se făcea greață. De aceea urăsc eu petrecerile.

Nu am râs nici eu și nici el la încercarea mea de a glumi. Intimitatea noastă mai fusese invadată și în trecut de hackeri și paparazzi, dar de data asta era diferit. Îmi pătrunsese prin piele, îmi contaminase întreaga ființă. Nu știam cât de departe fusese hotărât Daniel să meargă. Drept urmare, de data asta, era mai ușor să-mi înghit minciuna decât să fac față adevărului.

Alexander m-a dus în brațe până la baie. M-a lăsat jos și a așteptat, să fie sigur că mă puteam ține pe picioare. Câteva minute mai târziu, cada era pe jumătate plină cu apă cu bule. Mi-a dat părul deoparte și mi-a găsit fermoarul. L-a deschis încet și m-a sărutat pe gât în timp ce-mi lăsa bretelele să alunece pe umeri. Rochia mi-a căzut la picioare. Mi-a desfăcut sutienul și m-a dezbrăcat și de el. A continuat cu jartierele, mi-a rulat ciorapii. Eram acum complet goală în fața lui și mă simțeam vulnerabilă. M-am lipit de el și i-am căutat frenetic nasturii. Nu voiam să fiu singură. Nici măcar o clipă. El nu a opus rezistență cât l-am dezbrăcat. Stăteam unul în fața celuilalt, expuși, naturali. Alexander mi-a dus mâna la buze, mi-a sărutat vârful fiecărui deget și apoi mi-a făcut semn să intru în cadă.

M-am cufundat în apă, iar el m-a urmat. M-am relaxat, lipită de trupul lui. Am închis ochii cât timp el mi-a săpunit

brațele și spatele. N-am scos nici unul vreun cuvânt, multă vreme. Ne găseam alinare unul în compania celuilalt.

– Clara. Pe buzele lui, numele meu suna ca o rugăciune. Îmi pare rău!

M-am străduit să-mi opresc lacrimile.

– N-ai făcut nimic rău.

– Nu te-am protejat, a spus cu glas sugrumat.

– M-ai protejat, X. Sunt chiar aici.

– Când am intrat și te-am văzut...

Tonul lui transmitea și ce nu putea rosti.

Nici nu-mi puteam imagina. Oare cum arătasem?

– Lucrul pe care l-a spus, a continuat Alexander. Despre copil. A presupus că nu mi-ai spus. De ce?

În adâncul sufletului, am găsit o ultimă urmă de curaj.

– Ți-am povestit că am fost internată, dar nu am fost complet sinceră cu tine. Sau cu mine.

Mă așteptam să se tragă de lângă mine sau să se încordeze. Dar el m-a strâns și mai tare în brațe, dându-mi curajul de care aveam nevoie.

– Nu știu dacă am fost sau nu însărcinată, am recunoscut. De data aceasta, îmi era ușor să mărturisesc. Doctorul mi-a spus că nu era vorba despre nici un copil.

– Înseamnă că nu erai însărcinată.

Ușurarea din glasul lui m-a rănit puțin.

– Nu știu. Belle avea dreptate. Trebuia să fiu cinstită cu el. L-am întrebat despre copil și doctorul mi-a spus că nu, apoi l-am întrebat dacă fusesem însărcinată și nu mi-a mai răspuns. Nici eu nu am insistat. Eram prea speriată ca să aflu adevărul.

– Lucrurile ar fi stat altfel dacă ai fi fost? m-a întrebat el.

Era o întrebare simplă, dar plină de semnificații.

– Ar schimba ceva între noi?

Nu mi-a răspuns, și inima mi s-a frânt.

– În momentul acesta, nu există nici un copil. Era cel mai bun – și singurul – răspuns pe care îl aveam. Atâția de „dar dacă" mă aduseseră în trecut pe punctul de a-mi pierde mințile. Nu mai voiam să merg pe acel drum. Trecutul rămâne trecut.

– Nu vrei să știi?

– Nu, i-am răspuns, sigură pe mine. Și nu vreau să încerci să afli. Vreau ca tot ce ține de Daniel să rămână de domeniul trecutului.

– Respect acest lucru.

Putea să facă asta? Chiar avea de gând să facă asta?

– Ce-ai simți dacă ai ști că am fost însărcinată cândva?

– Sunt ultima persoană care să te poată judeca, mi-a amintit el cu voce blândă.

– Nu e vorba despre a judeca pe cineva. Cum te-ai simți?

Nu eram sigură de ce era atât de important pentru mine să aflu. Poate că aveam nevoie de ceva concret după ce fusesem prinsă în acea pânză de păianjen invizibilă.

– M-ar îngrijora, dar nu din motivele pe care le crezi tu, a adăugat el repede.

– Care ar fi motivele?

– Dacă ai pierdut un copil, m-aș îngrijora că ai putea regreta asta. Că ai dori să ai un copil într-o bună zi, lucru pe care eu nu ți-l pot oferi.

– Oh! Era o noutate pentru mine. Nu mă gândisem să am copii. Nu încă. Dar aceasta era o informație greu de digerat. Nu știam că nu poți să...

– *Pot*, Clara, dar nu-mi doresc.

Emoțiile au pus stăpânire pe mine când l-am auzit. Eram prea tânără să mă gândesc la copii. Subiectul mi se păruse dintotdeauna mult prea îndepărtat. Discuția legată de această posibilitate avusese ciudatul efect de a-l aduce foarte aproape.

– Ar fi trebuit să-ți spun mai de mult, a zis el văzând că nu mai scoteam o vorbă.

– Este în regulă, înțeleg, i-am răspuns sec.

Mă simțeam deodată lipsită de viață, asemenea viitorului nostru.

– Nu, nu înțelegi. Copiii mei ar fi nevoiți să trăiască o viață a datoriei. Nu ar avea posibilitatea să aleagă. Ar trăi într-o cușcă.

– X. Un val de îngrijorare mă străbătea acum. Asta simțea și el? Jelea constant viața pe care nu o putuse trăi? Situația ar fi fost complet diferită dacă ar fi fost un om obișnuit?

– Nu e cazul să mă compătimești. Trebuie să privim și altfel lucrurile: nu va trebui să te împart cu nimeni.

Mi s-a pus un nod în gât, așa cum mi se întâmpla ori de câte ori se referea la un viitor pe care eu puteam doar să sper că aveam să îl împărtășim. Cum putea să spună că nu mă iubea și totuși să vorbească despre viitorul nostru? Contradicțiile îmi dădeau putere în loc să mă sperie. Chiar și acum, când discutam despre o familie ipotetică pe care nu urma să o avem, totul părea mai real decât un viitor fără el. Știu că nu avea sens ce gândeam, dar iubirea are, oare, sens?

Alexander m-a mângâiat pe gât, lăsându-mi răgaz pentru gândurile mele. M-a atins cu blândețe și, când a terminat, era încordat ca un arc. Reacția lui m-a readus în prezent – eram aici, acum, conștientă de cele întâmplate cu ceva timp în urmă. Am încercat să alung teama care mă cuprinsese brusc. Deși nu-l vedeam, îmi imaginam cum arăta acum gâtul meu.

– Nu mă doare, i-am spus eu, sperând să fiu convingătoare.

Alexander văzuse însă cât rău îmi făcuse, nu-l putea ignora.

– Ți-a lăsat urme pe piele. Asta nu înseamnă *nimic*. Trebuie să te vadă un doctor.

– Sunt bine.

Poate că avea dreptate, dar nu voiam să risc ca povestea să ajungă în paginile ziarelor de scandal. Era ultimul lucru de care aveam nevoie. În clipa în care un paparazzo ambiţios afla despre Daniel, avea unde să-şi facă publice aberaţiile. Alexander nu trebuia să sufere din cauza unor noi scandaluri.

– Nu mai fi martiră! mi-a poruncit el. Trupul acesta este al meu. Sau ai uitat? Mâine mergi la control. Doctorul nostru de familie este foarte discret, dacă asta te îngrijorează.

Era motivul meu principal de îngrijorare. Dar era mai mult de atât. Voiam – aveam nevoie – să las toate astea în urmă, cât mai curând posibil. După câte avusese Alexander de îndurat în ultima săptămână, eram de acord cu orice.

– Bineînţeles.

– Aproape că speram să te împotriveşti, păpuşă, mi-a şoptit el la ureche. Ca să-i pot aminti trupului tău cui îi aparţine.

– Aminteşte-i, în cazul acesta.

Mi-am ţinut răsuflarea când mâinile lui mi-au cuprins sânii. I-a strâns în joacă, iar degetele lui mari mi-au încercuit sfârcurile până ce s-au întărit de dorinţă.

– Ţi-am promis că ţi-o trag în seara asta. Cuvintele lui îmi ardeau gâtul. Una din mâini i-a alunecat în jos, pe trupul meu. Dar planurile mele s-au schimbat.

M-am lipit de el, pierdută în atingerile degetului său peste sexul meu care pulsa. Nu-mi păsa care erau planurile lui, atâta vreme cât nu se oprea.

– Hmm.

– Te voi duce în pat şi vom face dragoste până vei uita de acest coşmar. Dar mai întâi trebuie să te venerez. Mi-a abandonat sânul şi a dus mâna la gâtul meu. Mi-a aplecat uşor capul, ca gurile noastre să se întâlnească. Sărutul lui era ca o arsură uşoară, plină de promisiuni. Buzele noastre se mişcau lent. Ne redescopeream unul pe celălalt, şi am ştiut că nu

aveam să putem uita cele întâmplate. Puteam doar să trecem peste. Iar acesta era primul pas.

M-am întors instinctiv spre el, fără să-mi mai pese de mâna dintre picioarele mele. Aveam nevoie de el – de trupul lui lipit de al meu. Pielea mea a cântat când a întâlnit-o pe a lui, amintindu-mi că eram vie. În îmbrățișarea lui, frica nu-și avea locul. Nici pericolele. Simțeam doar că-i aparțin. Și că mă întorc acasă.

Mi-a ridicat fesele și m-a așezat pe marginea căzii. M-am cocoțat acolo, resimțind imediat lipsa contactului dintre trupurile noastre. Alexander s-a așezat în genunchi. Apa caldă îmi băltea la picioare, pe piele aveam perle de umezeală.

– Ți-e frig? m-a întrebat el, sărutându-mă pe genunchi.

Am clătinat din cap. Cum să-mi fie frig când el era atât de aproape? Eram în flăcări datorită lui, conștientă numai de deliciul dintre picioarele mele.

– Te voi face să te simți mai bine, mi-a promis el trecându-și mâinile de-a lungul coapselor mele și făcându-mă să-mi desfac picioarele. Te voi duce acolo unde suntem numai eu și cu tine. Și-a plecat capul și a început să mă sărute mai jos de buric, dar s-a oprit când a ajuns la despicătura sexului. M-a mai mângâiat o dată cu privirea, iar eu am gemut încet când și-a plecat capul și m-a atins cu limba, încet la început, apoi din ce în ce mai nerăbdător. Mi-am proptit capul de faianță și m-am prins bine de marginile din porțelan ale căzii. Știam că acesta era un dar pe care mi-l făcea. Gura lui s-a închis în jurul clitorisului – l-a prins ușor între dinți și a început să sugă cu lăcomie. Dar eu aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie să trec dincolo de limită.

Să mă las în voia lui.

Alexander mi-a cuprins coapsa cu brațul, susținându-mă. Mi-am trecut degetele prin părul lui și l-am tras mai aproape.

Voiam mai mult. Mai mult din limba lui. Mai mult din gura lui. Mai multe promisiuni fără cuvinte. Noaptea s-a topit într-o melodie rugătoare care a cântat în jurul meu. M-am prăbuşit odată cu ea într-o simfonie de gemete şi tremurături.

Mişcările capului său au încetat, dar Alexander a rămas acolo, ţinându-mă aproape şi respirând în mine.

Tremurul nu-mi părăsise trupul, deşi pacea se instala în mine. Dar tot nu eram mulţumită. Şi nu aveam să fiu până ce nu ajungeam nedespărţiţi. Până când nu-l simţeam înăuntrul meu.

– Ai grijă, păpuşă, m-a prevenit el când am dat să mă ridic. Dă-mi voie!

S-a ridicat şi a păşit afară din cadă, ca un zeu născut din apă. Aceasta i se scurgea pe trupul suplu, aluneca pe protuberanţele sculptate ale abdomenului şi pe tăria muşchilor pelvieni. A desfăcut un prosop în semn de invitaţie, fără să se obosească să se şteargă el mai întâi. M-am lăsat înfăşurată de el şi am întins mâna, de parcă aş fi vrut să mă asigur că era real. Mi-am lăsat degetele să alunece pe pieptul lui, oprindu-mă ori de câte ori dădeam de una dintre cicatricile despre care, cândva, crezusem că-i mutilau trupul. Acum, le iubeam, aşa cum iubeam totul la acest bărbat, chiar şi fantomele trecutului care continuau să-l marcheze.

Şi eu aveam cicatrici interioare, în locuri unde nimeni nu putuse pătrunde. Nimeni până acum, până la el.

Daniel îmi provocase multe dintre aceste cicatrici şi încercase să-mi facă altele în seara aceasta, dar Alexander era un balsam pentru sufletul meu, mă vindeca prin atingerile lui.

Alexander mi-a îndepărtat mâna de la gât. Nici nu-mi dădusem seama de ceea ce făcea.

– Eu sunt singurul bărbat care te va mai atinge, mi-a jurat el.

Erau vremuri când m-aş fi împotrivit acestei demonstraţii de dominaţie. Azi, ea îmi făcea plăcere, o vedeam exact aşa cum era.

– Du-mă în pat şi fă dragoste cu mine, am murmurat.

Până acum, nu înţelesesem adevărata semnificaţie a acestor cuvinte, distrasă fiind de dorinţele pline de nesaţ ale trupului meu. Acum, că i le repetam, înţelegeam forţa semnificaţiei lor. Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui, iar între ei nu mai exista nici un zid. Îl demolaserăm, cărămidă cu cărămidă. Îl puseserăm la pământ.

Alexander mi-a întins mâna. Un gest la care asistasem de sute de ori până în seara asta – şi totuşi, acum îl înţelegeam pentru prima oară. Am lăsat prosopul să cadă şi i-am acceptat-o. Momentul în care ne-am atins a fost cel mai intim din câte trăisem. M-a tras mai aproape şi m-a sărutat adânc, după care m-a luat în braţe şi m-a purtat spre dormitor. M-a lăsat pe pat şi s-a întins încet peste mine. Inima îmi bătea de să-mi sară din piept – era ca o tobă care chema la luptă. Am încercat să nu mă las pradă emoţiilor. Ochii lui îmi reflectau efortul, fiind, la rândul lor, sfâşiaţi între certitudine şi teamă. Dar mai era ceva care strălucea în ei – ceva mai presus de orice îndoială. Mi-am ţinut răsuflarea şi m-am arcuit spre el.

– Clara, eu... eu...

– Nu este nevoie, am încercat să-l liniştesc.

– M-am străduit... Cuvintele îi ţâşneau pe buze, necontrolate. Îmi căuta privirea ca să-şi ceară iertare. Numai că eu nu aveam ce anume să scuz. Am încercat să te protejez de mine, dar nu reuşesc. Te iubesc! Dumnezeu să-mi ajute, te iubesc atât de mult!

M-am arcuit şi mai tare, iar buzele ni s-au unit cu ardoarea unor proaspăt îndrăgostiţi. Iubirea noastră era născută din flăcări, botezată în focul spaimei şi al dorului, iar noi eram

acum ca renăscuți. Două suflete unite în ceva interzis și inexorabil. Trupurile ni s-au unit, și ne-am topit unul în celălalt, descoperindu-ne unul pe altul. Am ajuns amândoi la orgasm și ne-am prăbușit într-un torent de strigăte și de promisiuni șoptite. Ne-am agățat unul de celălalt, înlănțuiți și de nedespărțit, liniștiți și tăcuți în mirarea noastră, până ce dorința noii noastre iubiri ne-a adus din nou trupurile împreună.

Capitolul 18

Părea să nici nu conteze că Daniel era în închisoare, de vreme ce, cu excepţia mersului la birou, eram neoficial în arest la domiciliu. Norris mă însoţea la birou şi înapoi acasă. Alexander se închidea în câte o cameră şi purta conversaţii în şoaptă. Belle mă suna neîncetat. Şi totuşi, cumva, povestea nu ajunsese în presă. Purtam doar bluze pe gât sau eşarfe, ca să ascund urmele atacului. Viaţa mea se rezuma la a mă preface că totul era în regulă. Nu aflaseră despre atac prea mulţi dintre cei în care aveam încredere şi voiam ca lucrurile să rămână aşa, deşi era obositor. Viaţa de dincolo de zidurile casei noastre continua normal, în timp ce, în cercul meu, ne luptam pentru normalitate.

– Mi-am luat o zi liberă, l-am anunţat pe Alexander într-o miercuri dimineaţă.

A lăsat jos ibricul şi m-a luat protector în braţe, prin spate.

– Te simţi bine? Îmi pot anula întâlnirile.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, doar chiulesc. Edward a aranjat să mergem la cumpărături împreună cu Belle.

Am pus o capsulă în aparatul de cafea şi am apăsat pe buton. M-am lipit de el, savurându-i căldura trupului în dimineaţa rece de toamnă.

– Cumpărături, a repetat el, de parcă i-ar fi fost străin cuvântul.

– Tot Norris îţi cumpără şi hainele? am întrebat râzând.

– Nu. A clătinat din cap. Nu cred, cel puţin. Hainele par să-mi apară singure în dulap.

– Ai probabil o zână bună, am murmurat. Ar trebui să-i mulțumești. Datorită ei arăți atât de bine.

Alexander s-a rotit și m-a prins între el și bufet. Părul de culoarea tușului era răvășit artistic, așa că am rezistat imboldului de a-mi trece mâna prin el. Judecând după costumul bleumarin la trei piese, azi avea întâlniri importante.

– Tu mă faci să arăt bine, mi-a spus.

Inima a început să-mi bată cu putere. Oare sentimentele acestea aveau să se estompeze vreodată? Sau aveam să fiu într-atât de binecuvântată încât să mă simt la fel de nebunește îndrăgostită pentru tot restul vieții? Nu-mi mai puteam imagina un singur moment fără el. Și nici nu voiam.

Mi-am impus să mă liniștesc.

– Ce întâlniri ai azi?

– Plictisitoare, a zis și mi-a zâmbit. Cu cineva din Parlament. Cu tata, la prânz. Apoi, cu Batman.

– Batman?

– Voiam doar să mă asigur că ești atentă, păpușă.

– Sunt întotdeauna atentă la tine, X.

I-am îndreptat cravata și am mângâiat mai apoi mătasea roșie. Am ridicat sugestiv dintr-o sprânceană.

Alexander a făcut un pas înainte și s-a lipit de mine.

– Îmi dai idei?

– Asta intenționam.

Degetele lui s-au îngropat în șoldurile mele și le țineau strâns.

– Ai vrea să-mi scot cravata, nu-i așa? A așteptat să încuviințez. Și apoi, ce-am mai face? Vrei să-ți acopăr ochii ca să nu mai știi unde îmi sunt mâinile și dinții? Unde-mi este penisul?

I-am răspuns cu un geamăt.

– Sau poate să te dezbrac complet și să te leg de scaun? Aș putea să te sun în timpul unei întâlniri și să te fac să gemi de plăcere în timp ce bărbați plicticoși discută chestii plictisitoare.

„Da, te rog."

– Decizii, decizii... Și-a trecut degetul peste buza mea, iar gura mi s-a întredeschis ca să-l guste. Sau poate să te duc în pat și să-ți leg gleznele delicate și încheieturile, ca să-ți las sexul în seama degetelor și a limbii mele – și apoi a penisului meu. Aș putea să ți-o trag ore în șir, intrând și ieșind din tine.

Trupul meu reacționa la promisiunile din cuvintele lui, dorindu-și să se lase în voia lui.

– Le aleg pe toate, am șoptit.

– Din nefericire, nu-mi pot anula întâlnirile.

– Ar trebui să ne grăbim, atunci, i-am spus și am înclinat capul, pentru ca buzele mele să se apropie de ale lui.

Gura lui Alexander a acaparat-o pe a mea. M-a sărutat până când am uitat că-mi aranjasem cu multă grijă coafura. Și de necazurile care ne așteptau dincolo de ușă.

Norris m-a predat lui Belle la intrarea în Tamara's Boutique. Deși știam că Daniel era la închisoare, eram mai liniștită să am un bodyguard de încredere care mă însoțea peste tot. Și mai știam că Norris era doar un leucoplast peste rană. Într-o zi, aveam să fiu nevoită să-l smulg de pe piele și să fac față durerii de după. Nu puteam lăsa ca trecutul să distrugă fericirea fragilă pe care eu și Alexander o găsiserăm în sfârșit. Prietena mea cea mai bună m-a îmbrățișat cu foc.

– Am eu grijă de ea de-aici încolo, i-a promis lui Norris.

– Nu voi fi departe.

S-a bătut ușurel peste buzunarul hainei.

Mai devreme sau mai târziu, aveam să vreau să mă bucur de libertate, să plec și să vin când doream. Pentru moment însă,

frica mea era prea proaspătă ca să poată fi lăsată fără pansament.

Magazinul ocupa un spațiu mic în Kensington, dar nu încăpea îndoială că avea o clientelă sofisticată. Draperii grele din mătase acopereau ferestrele de la stradă, lăsând lumina să pătrundă înăuntru și oferind în același timp intimitate. Covoare din catifea acopereau treptele din lemn, tipice pentru un magazin de vârsta acestuia. Erau etalate doar câteva rochii, magazinul părea să se centreze în jurul unui amalgam de fotolii și divane. Edward se instalase deja pe cel din mijloc și s-a ridicat să ne întâmpine pe mine și pe Belle.

Eram într-un magazin de rochii, dar Edward părea foarte în elementul lui. Era îmbrăcat într-un sacou albastru țipător și pantaloni gri, arătând exact ca un geniu al modei, așa cum îl știam. Edward și-a aranjat ochelarii ca să ne studieze. Eu alesesem o ținută confortabilă, blugi și un tricou, neștiind prea bine câte ținute aveam să fiu nevoită să probez. Belle însă avea o ținută la fel de stilată ca a lui: un pulover din cașmir, pantaloni strâmți din piele și ghete la nivelul gleznei.

– Doamnelor.

Și-a desfăcut brațele în semn de bun venit.

Belle l-a sărutat pe ambii obraji de parcă erau vechi prieteni. S-au întors amândoi spre mine.

– Cum ești? m-a întrebat Edward, foarte serios.

Ochii lui albaștri erau plini de îngrijorare, făcându-l să semene și mai mult cu fratele lui.

M-am uitat spre Belle, căutând confirmarea a ceea ce știam deja. Îi povestise despre atac.

– Și-a dat seama că s-a întâmplat ceva, mi-a spus ea, încrucișându-și brațele subțiri la piept.

– Când Norris a sunat să aranjeze un transfer de custodie – iar aici îl citez –, ar fi fost greu să nu-ți dai seama că s-a

întâmplat ceva, a intervenit Edward. Să nu fii supărată pe ea. Eu am insistat să-mi spună.

– Nu sunt supărată. E greu de explicat. Nu mă supăr că ai aflat, dar nu vreau să-ți faci griji, i-am zis eu. Sunt bine. Alexander este doar foarte protector.

M-am prăbușit oftând pe un divan. Se părea că nu puteam scăpa de dramele din viața personală. Îmi era de ajutor să știu că erau doar îngrijorați, dar aveam cu adevărat nevoie doar să iau o pauză de la evenimentele din weekendul trecut.

Edward a ridicat dintr-o sprânceană, sugerând că nu mă credea, dar nu a mai comentat.

– Cam puține exponate pentru un magazin de rochii, am spus eu, încercând să schimb subiectul.

– Suntem aici pentru o prezentare privată, m-a informat Edward. A așteptat ca Belle să se așeze înainte să-și tragă un scaun pentru el. Tamara are măsurile tale și a pregătit o avanpremieră exclusivă a colecției sale de iarnă.

– Ohhh! Belle făcuse ochii mari. Sper că ai adus un cec în alb.

Edward a respins comentariul ei cu un gest.

– Alexander a făcut aranjamentele necesare. Am primit instrucțiuni clare să-ți cumperi tot ce-ți place.

Nu mă mira deloc că iubitul meu cel dominator se îngrijise de asta. Fusese exagerat de protector în ultimele zile, uneori aproape fanatic.

Tamara era o femeie energică de vreo 40 de ani, cu mai multă agerime a minții decât multe dintre femeile care aveau jumătate din vârsta ei. Părul platinat era tuns bob, la nivelul bărbiei. Purta o rochie șic petrecută și cizme până la genunchi și ar fi putut trece cu ușurință drept unul dintre modele.

– Ea trebuie să fie Clara. M-a cântărit din ochi, apoi a zâmbit aprobator. Vei arăta divin în rochia mea de seară de

culoarea platinei.

Nu eram prea sigură că urma să am numeroase ocazii să port aşa ceva, dar am încuviinţat din cap, dornică să-i fac pe plac.

– Modelele vor ieşi imediat. Vă pot oferi ceva de băut? Apă minerală? Şampanie?

– Cafea? am întrebat plină de speranţă.

Eram americancă, mai presus de dorinţa de a părea şic.

Tamara a dispărut în camera din spate, lăsându-ne să stăm de vorbă.

– Ce face David? l-am întrebat pe Edward, care s-a luminat la faţă auzind numele iubitului său.

– Nimeni n-a fost mai fericit să fie terfelit pe prima pagină a unui tabloid, a recunoscut zâmbind amar. Din nefericire, nu este un sentiment împărtăşit de tatăl meu.

– Un nătărău! a spus Belle, stârnindu-i râsul lui Edward.

– Aşa este. Este incredibil cât mă simt de uşor, mi-a mărturisit el. Ar fi trebuit să recunosc adevărul cu ani în urmă.

– Anglia este plină de inimi frânte, l-am informat eu. Cel mai râvnit burlac din Anglia a fost prins în fapt.

– Cred că ţie îţi revine onoarea de a-l fi prins în mreje pe cel mai râvnit burlac. Sunt doar trişti că şi premiul de consolare a fost revendicat.

În ultimele zile, mă surprinsesem citind titlurile ziarelor de scandal şi descoperisem că majoritatea ne susţineau.

Conversam cu uşurinţă cu Edward, de parcă ne cunoşteam de ani buni. Pentru prima oară de când mă împăcasem cu Alexander, simţeam că mi se ridica o povară de pe umeri. Telefonul mi-a sunat în geantă, şi l-am scos. M-am încruntat când am văzut pe ecran numele Lolei.

Nu că n-aș fi vrut să discut cu sora mea, dar Lola suna doar atunci când avea un motiv serios. Nu era genul care să-ți dea telefon doar ca să mai stea de vorbă.

– Alo, am răspuns eu, lăsându-i pe Belle și pe Edward să se contrazică în privința celei mai reușite fotografii apărute cu el și David într-o revistă.

– Mă bucur că am reușit să te prind, Clara. Ai un minut? Vorbea grăbit și a continuat înainte să apuc să-i răspund: Mama vrea să avem o reuniune de familie.

Era reconfortant să nu fiu bombardată cu alte întrebări despre cum mă simțeam după întâmplarea de sâmbătă. Alexander reușise să țină presa departe prin modalități pe care nu le cunoșteam, dar insistase să-i sune pe părinții mei. Lipsa de răspuns din partea lor îmi dăduse de înțeles că propriile probleme erau departe de a fi rezolvate.

– Mama insistă să angajăm un consultant PR care să se ocupe de situația cu Daniel și de...

– Problema lor? i-am terminat eu fraza.

– O știi pe mama. Nu o spune limpede, dar da. Este îngrijorată pentru tine, fiindcă un scandal te-ar putea afecta, mi-a mărturisit Lola.

– A fost ideea ta? am întrebat-o direct.

Lola era încă la universitate, dar era ca și cum își dăduse deja propria licență în PR. Nimeni nu-i putea pune la îndoială ambiția, dar eu știam la fel de bine că ea nu vedea o chestiune de familie drept ceva privat. Ci ca pe un motiv bun de a învolbura lucrurile.

– A fost ideea ei.

Vocea i s-a frânt, așa că am dat înapoi.

– Sper ca tata să înceteze să o mai înșele, dar eu, una, nu văd cum m-ar afecta pe mine aventura lui.

– Urmează să te căsătorești cu cel mai puternic om din Anglia.

– Este o diferență între a te vedea cu un bărbat și a te căsători cu el.

– Nu împușca mesagerul, mi-a spus ea. Vii dacă ne convoacă?

– Presupun că da. Nu eram deloc de acord cu felul în care mama privea aventura tatei. Pe amândoi ar fi trebuit să-i preocupe căsnicia lor. În loc de asta, se concentrau asupra aparențelor. În plus, lui Alexander nu i-ar fi convenit deloc ca eu să discut cu un agent de presă.

– Trebuie să dau niște telefoane. Te sun de îndată ce știu ceva. A închis fără să-și ia rămas-bun, iar eu am pus telefonul la loc în geantă. După care l-am scos din nou și l-am dat pe silențios.

– Să înțeleg că nu era Alexander, a spus Edward.

– Mama vrea să-și angajeze un agent de presă, am spus scurt și am acceptat recunoscătoare ceașca de cafea din mâinile Tamarei.

Belle a început să râdă, iar eu m-am alăturat ei, câteva secunde mai târziu.

– Alexander avea dreptate, a spus gânditor Edward. Te vei potrivi de minune în familia noastră.

– Toată lumea îmi plănuiește nunta? am întrebat neîncrezătoare.

– Absolut toată lumea, m-a asigurat el.

– Eu i-am spus deja asta, a zis Belle și zâmbit cu îngâmfare.

– Șterge-ți rânjetul de pe față, Annabelle Stuart.

Însă ea a zâmbit și mai larg auzindu-mi tonul amenințător.

– Nu te bosumfla. Nimeni nu are voie să stea bosumflat la cumpărături, mi-a spus Edward pe când o blondă statuară intra în încăpere îmbrăcată cu o rochie bleumarin mulată care

cădea grațios până mai jos de genunchi. S-a întors să ne arate gulerul bărcuță și spatele gol. Rochia nu părea să aibă nimic deosebit în partea de jos – până când i-am văzut crăpătura din spate, care lăsa să i se întrevadă picioarele tonifiate.

– Trebuie să ți-o iei, mi-a șoptit Belle.

– Este atât de...

Îmi căutam cuvintele potrivite.

– Clasică? Sexy? s-a oferit Edward, iar eu nu am putut decât să încuviințez.

Era exact genul de rochie pe care se așteptau cu toții să o port. Eu nu aș fi ales-o niciodată de pe umeraș, dar văzând-o îmbrăcată... am comandat-o pe loc. Ora care a urmat a fost doar o furtună de tafta, pânză de in și crep. Am pierdut șirul obiectelor de îmbrăcăminte pe care Edward și Belle insistaseră că *trebuia* să le am, iar eu m-am lăsat antrenată în toată acea extravaganță. În timp ce așteptam să facă socotelile de final, Belle și Edward au plecat să găsească o masă pentru prânz.

Când Tamara a început să-mi aducă pantofi, m-am aplecat și i-am șoptit la ureche:

– Cât am cheltuit?

– Nota este deja achitată. Domnul Alexander a insistat să nu afli suma. M-a bătut ușurel pe mână și mi-a întins apoi o pereche Louboutin. Nici aceștia nu aveau etichetă cu prețul, bineînțeles. Trăiești un basm, Clara. Încearcă să te bucuri de el.

Problema cu basmele era că lumea își amintea numai povestea de dragoste și uita de zmei sau de vrăjitoarele rele care pândeau din întuneric. Nu era deloc ușor să trăiești fericit până la adânci bătrâneți, trebuia să lupți pentru asta, iar majoritatea acestor basme ale trecutului nu se sfârșiseră deloc bine.

Mi-am pus pantoful în picior şi am admirat aerul sexy pe care mi-l dădeau tocurile înalte până la cer.

– Ai nevoie de ei, am auzit o voce severă venind de peste umăr.

Inima mi s-a strâns, lumea mea a fost parcă luminată de un fulger. Brusc. Puternic. De netăgăduit.

M-am întors în scaun şi am întins piciorul ca să poată admira pantoful scump.

A făcut semn din cap spre Tamara.

– Împachetează-i!

– Mă tem că mi-am cumpărat prea multe rochii, i-am spus când Tamara s-a îndepărtat de noi.

El s-a aplecat şi şi-a sprijinit braţele puternice de ale fotoliului.

– Înţeleg că aici se fac şi vizionări private. Ce-ar fi să-mi oferi una?

– Sunt aşteptată la masă, i-am amintit eu, dar în voce mi se citea dorul de el.

– Alege o rochie!

Nu era o rugăminte.

Am mers în spatele magazinului şi am văzut-o pe Tamara supraveghind ambalarea rochiilor şi a pantofilor. Cândva, m-aş fi simţit stânjenită să-i cer aşa ceva unei străine, dar Alexander îmi trimitea foc prin vene, şi mă gândeam doar la cum să-l sting cât mai degrabă... cu atingerile lui.

– Alexander cere să vadă una dintre achiziţiile mele, i-am explicat Tamarei. Ar dori o vizionare privată.

Era o femeie mult prea sofisticată să nu prindă sensul cuvintelor mele. Dar abia ce-i cumpărasem jumătate din colecţia de iarnă, aşa că a înclinat aprobator capul.

– Bineînţeles. Ne ocupăm imediat de orice dorinţă a Alteţei Sale.

„Mă ocup eu de orice dorință a Alteței Sale", am corectat-o în gând.

– Te las să alegi ținuta pe care vrei să i-o prezinți. Tamara s-a îndepărtat de stativul cu rochiile care așteptau să fie ambalate și livrate la mine acasă. Mi-a luat doar o clipă să o găsesc pe cea care știam că avea să îi placă cel mai mult.

– Ți-am spus că aceasta ți se potrivește cel mai bine.

M-a condus spre o cabină de probă aflată în spate, a tras draperia din damasc și a atârnat rochia, să mă pot schimba.

– Sunt după colț, dacă ai nevoie de ajutor. Mă fac imediat nevăzută.

Cuvintele ei erau pline de subînțeles. Exact asta avea să presupună de aici încolo viața mea cu Alexander. Privilegii speciale. Sesiuni private de cumpărături. Și – m-am uitat la rochia din mătase de culoarea platinei – obiecte frumoase. Nu aveam nevoie de nimic din toate astea, și totuși pielea îmi ardea doar la gândul că putea aduce lumea întreagă în genunchi, la picioarele lui. Așa cum mă adusese și pe mine.

Rochia se încrețea deasupra coccisului, susținută de două bretele subțiri care se curbau grațios pe umeri, lăsându-mi spatele descoperit. Dar cea mai senzațională era crăpătura care îmi lăsa să se vadă coapsa până la punctul indecenței. Era genul de rochie care necesita o anume lenjerie intimă – sau deloc, și mai bine.

– Clara, m-a strigat Tamara de dincolo de draperie. Ți-am adus dresuri și pantofi. Nu se face să fii doar pe jumătate îmbrăcată.

Mă îndoiam serios că Alexander s-ar fi plâns, dar i le-am luat din mână. Portjartierul pe care mi-l întinsese era imposibil de delicat, o șoaptă de dantelă care mi-a alunecat fin pe piele. Ciorapii aveau o dungă ce pornea exact din călcâiul negru al pantofilor Louboutin aduși de ea. Cândva, nici nu aș

fi visat să port o asemenea rochie, asemenea tocuri şi lenjerie intimă aproape lipsă. Numai că acum îmi vedeam corpul prin ochii lui Alexander. El mă făcuse să mă simt bine în pielea mea.

Dincolo de cabina de probă, magazinul părea părăsit. Tamara şi modelele nu se vedeau nicăieri. Dar, deşi mă simţeam sexy, nu eram tocmai vreun model de podium. Gândul de a defila în showroom mă făcea să mă simt ridicolă, dar, în clipa în care am păşit în faţa lui X, orice îndoială a dispărut. Mă sorbea din priviri, mă poseda din ochi. Mi-a zâmbit păcătos, promiţându-mi păcate fără scuze. Alexander fusese cea mai mare tentaţie a mea din clipa în care-l văzusem prima oară, dar acum rolurile se inversaseră. Acum, eu eram mărul, iar el clar voia o muşcătură.

Coapsa mi se ivea prin crăpătura rochiei în timp ce păşeam, iar panglica jartierei lansa o invitaţie. M-am apropiat şi m-am oprit în faţa lui, apoi m-am răsucit încet. Alexander se aşezase confortabil pe divan, cu un braţ întins pe spătar, iar cu celălalt îşi mângâia linia maxilarului. Îşi deschisese nasturii sacoului şi îşi lărgise cravata, dar, chiar şi aşa, în acea postură relaxată, trupul lui emana putere. Cu câteva ore în urmă, discutase cu lideri ai lumii chestiuni de politică, pregătindu-se să preia rolul de conducător al unei ţări. Cu câteva minute în urmă, închisese un magazin doar pentru că putea face asta. Acum, îşi lovea încetişor buza de jos cu degetul, atrăgându-mi atenţia spre gura lui. Aceasta era adevărata natură a autorităţii lui: abilitatea de a-şi exercita pur şi simplu voinţa asupra lumii.

A întins mâna şi mi-a făcut semn cu degetul, ca o poruncă tăcută. Am făcut un pas spre el. Eram în sfârşit suficient de aproape ca să-l pot atinge, dar m-am înfrânat, aşteptând semnul lui. Dorinţa de a domina revenise. Îi strălucea în ochi, în timp ce restul chipului rămânea impasibil, controlat.

Mă întrebam ce tortură delicioasă plănuise pentru mine, știind că niciodată nu avea să îmi fie de ajuns.

Mi-a mângâiat cu dosul palmei pielea goală de deasupra ciorapului, iar eu am tremurat. Pielea mi se făcuse de găină, trupul reacționa la atingerea lui.

– Mă întreb dacă să ți-l rulez în jos – a prins între degete jarteaua care îmi încercuia coapsa – și să te leg cu el de scaunul ăsta.

– Și de ce n-o faci? am șoptit așezându-mă astfel încât mâna să-i poată aluneca mai sus pe coapsa mea.

Alexander a zâmbit încrezător și s-a retras, lăsându-mă nesatisfăcută.

– Îți smulg mereu hainele de pe tine, Clara. Cred că de data aceasta le voi cruța.

– Și cum mă mai atingi?

– Oh, te ating, păpușă. Te temi că nu te vei excita dacă nu ești goală? Dacă nu-mi trec degetele peste sfârcurile tale, dacă nu-ți văd sexul frumos? S-a aplecat spre mine și mi-a cuprins sânul prin materialul rochiei. Crezi că ar fi o provocare pentru mine să-ți fac trupul să-mi răspundă? Pentru că nu va fi așa. Trupul tău înțelege ce vreau de la el – *ce aștept* de la el. Nu-i așa?

Degetul lui mare continua să orbiteze în jurul sfârcurilor mele, până ce ele au devenit evidente prin materialul rochiei. Sânii mi se umflaseră.

– Nu mă pot decide, a spus el pe un ton măsurat, dacă să te las să îmbraci rochia asta și în afara casei noastre. Oricine te va privi îți va vedea curbele, iar trupul tău este extrem de sensibil, în special sânii. Nu vei putea să-i ascunzi. Ei cer atenție, nu-i așa?

Un geamăt mi-a scăpat printre buze. Mă ciupea ușor de sfârcuri. Un fior de plăcere mi-a străbătut trupul.

– Şi totuşi, a continuat el, o altă parte din mine vrea ca oricine să-mi poată vedea premiul. Să-ţi admire corpul graţios. Să tânjească după tine. De ce oare, păpuşă?

– Pentru că sunt a ta, am şoptit, cuprinsă de un tremur.

– Eşti o fată bună, a spus el pe un ton aprobator. Mi-a abandonat sânii şi şi-a strecurat mâna între picioarele mele, curbând-o posesiv deasupra sexului meu. Şi-a trecut degetele de-a lungul despicăturii sexului meu şi le-a scăldat în umezeala lui. Te voi răsplăti pentru că ştii asta şi-ţi voi răsplăti şi trupul pentru că o ştie. Îmi place când te umezeşti sub atingerea mea – eşti atât de umedă şi de pregătită să ţi-o trag.

Capul mi se învârtea, pentru că sângele care mă ajuta de obicei să funcţionez alergase acum spre sexul meu. Agonia şi extazul se amestecau într-un cocktail care mă îmbăta.

– Vreau să mă călăreşti, Clara, mi-a poruncit el. Şi-a desfăcut cureaua şi şi-a eliberat penisul din strânsoarea pantalonilor. Vreau să-ţi văd sexul deasupra mea şi vreau ca *tu* să mi-o tragi mie.

M-a prins de şolduri şi m-a tras cu sălbăticie în poala lui, dând deoparte mătasea delicată a rochiei şi lăsându-mă complet expusă. M-am lăsat pe erecţia lui, potrivindu-mă uşor în timp ce el îmi forţa intrarea delicată.

– Îmi place, păpuşă, a murmurat el. Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui, dar şi-a coborât apoi privirea când mi-am ridicat şoldurile, dând şansa erecţiei lui ca aproape să alunece în afară. Pleoapele i se îngreunaseră, pline de dorinţă, iar eu coboram puţin câte puţin. Îmi roteam posteriorul şi savuram felul în care mă umplea.

– Te iubesc, a gemut el când m-am apăsat şi mai tare pe el.

Cuvintele lui erau un afrodiziac, după ele tânjisem dintotdeauna. Mă cufundam şi mă ridicam, rotindu-mi şoldurile. Voiam mai mult. Voiam să mă contopesc cu el. Să-

mi lipesc trupul de al lui, atât de puternic, încât nimeni să nu ne mai poată despărți.

– Te iubesc, mi-a spus încă o dată, iar eu am înteţit ritmul. Mușchii mi se încordau, membrele mi se contractau. Mi-am trecut mâna prin părul lui negru și m-am agățat de el. Respirația lui Alexander devenise neregulată, și curând a pierdut controlul. Penisul lui s-a cufundat în mine și s-a potrivit ritmului meu, forțându-mă să-l înteţesc apoi. Mai repede. Mai repede. Căutam amândoi eliberarea, cu frenezie. M-a mușcat de sfârcul sensibil, și am explodat. Trupul mi se cutremura, iar el continua să urce.

– Îmi place când mi-o tragi, a șoptit el, împingându-se și mai tare în mine și readucându-mă în cursă. Trupul îmi ardea, sexul mi se inflamase. Era prea mult, dar așa era întotdeauna – prea mult și niciodată de ajuns.

Ne mișcam dintr-un instinct primar, ne conduceam unul pe celălalt spre orgasm.

– Termină, mi-a poruncit el, iar eu am explodat în mii de bucăți. Alexander ajunsese și el la orgasm, cu un geamăt care mi-a răsunat prin oase.

M-am prăbușit peste el, tremurând. Am rămas îmbrățișați până ce m-am simțit în stare să mă mișc. Alexander mi-a dat deoparte o șuviță de pe gât și m-a sărutat.

– S-ar putea să doresc să continui acasă parada modei.

– Se poate aranja, i-am promis în timp ce mă ridicam cu grijă din poala lui. Și-a trecut vârful degetelor peste sexul meu, luând cu ele umezeala eliberării lui.

– Îmi place să te știu plină de mine.

O foame care-mi era deja familiară i se citea pe chip în timp ce-mi spunea asta.

L-am amenințat în joacă cu degetul și m-am ridicat. Picioarele îmi tremurau încă.

– Am o întâlnire.

– Sunt al naibii de norocoşi. Mi-a zâmbit. Pe diseară!

Iar seara nu venea destul de repede.

Capitolul 19

În dimineaţa următoare, biroul zumzăia, plin de energie. După o noapte petrecută cu Alexander, şi eu eram la fel. Am băgat capul în biroul lui Bennett şi am văzut-o pe Tori aplecată peste masă. Strângea un dosar la piept, dar, judecând după expresia lui plină de adoraţie, nu prea lucrau.

– Vă întrerup?

– Nu, mi-a răspuns Bennett.

Păreau amândoi stânjeniţi. Erau adorabili.

– Am uitat să-ţi las marţi acest raport. Am străbătut biroul şi i-am întins un dosar.

Tori mi-a zâmbit larg. Obrajii îi erau la fel de roşii ca părul. S-a ridicat.

– Vă las să staţi de vorbă. S-a uitat spre Bennett cu o afecţiune evidentă. Nu avea să mai treacă mult până ce colegii de la Peters & Clarkwell aveau să îşi dea seama că era ceva între ei. Continuăm mai târziu.

Bennett a urmărit-o cu privirea, apoi s-a relaxat în scaun, oftând.

Nu mă puteam abţine să nu fiu puţin geloasă. Erau clar în etapa de lună de miere a relaţiei, dar era chiar mai mult de atât. Era o idilă pe care încercau să o ascundă la birou, dar altfel lucrurile erau simple. Puteau ieşi la întâlnire fără să se teamă că paparazzii aveau să le urmărească fiecare mişcare. Nimeni nu le planifica nunta. Nu încă. Chiar dacă nu mă puteam abţine să nu-mi doresc ca relaţia lor să devină serioasă. Pe de altă parte, Bennett era un văduv cu doi copii

mici. Poate că eu vedeam doar partea romantică a situației, nu și complicațiile. La urma urmei, orice relație pare mai ușoară din afară.

– Cum a fost ziua ta liberă? m-a întrebat.

Nu mă obosisem să-l mint pe Bennett în legătură cu motivul pentru care mă învoisem. De când începusem lucrul la firmă, nu-mi luasem nici o zi de concediu. Și nici liber.

– Fabuloasă.

Era un răspuns cinstit. Ziua de ieri îmi păruse cea mai apropiată de normalitate de când eu și Alexander ne rezolvaserăm problemele. Îmi doream chiar ca acesta să fi fost un nou început pentru noi.

– Pari obosită, a zis Bennett studiindu-mi chipul.

Mi-am înăbușit râsul. Pentru moment, în viața mea era mult stres, dar nu de aceea arătam obosită. Asta i se datora întru totul nesătulului meu iubit.

– Am verificat și ai toate zilele de concediu intacte, a continuat el. Ele expiră la sfârșitul anului calendaristic.

– Sunt sigură că le voi folosi de sărbători. Agenda lui Alexander era plină cu întâlniri, vizite ale demnitarilor străini și evenimente de caritate. Îmi sugerase să-l însoțesc la întâlnirile de peste zi, dar îi amintisem cu încântare că aveam un job.

– O să-ți aduc aminte, mi-a răspuns el. A aruncat o privire spre ușă. Am nevoie de ajutorul tău.

– Orice, șefule.

Am coborât tonul, cum făcuse și el, curioasă să aflu de ce vorbeam în șoaptă.

– Vreau s-o scot pe Tori în oraș vineri seară, mi-a mărturisit. De obicei, ne vedem la mine acasă. Se poartă minunat cu fetele, dar... aș vrea să fiu romantic.

Era un scump. I-am făcut semn să continue.

– Bărbaţii mai cumpără flori? m-a întrebat. Mi-am cam ieşit din mână, dar aş vrea să o fac fericită. Pentru că şi ea mă face fericit.

– Da, mai cumpără. Vocea mi se îngroşase puţin, copleşită de emoţie. Chiar aveam nevoie ca un om la care ţineam să fie fericit. Tori pare genul de fată căreia să-i placă lalelele. Ceva diferit.

Bennett şi-a notat în carneţel ce-i sugerasem.

– Îţi mulţumesc, Clara! Mă cam aştept să fac un pas greşit, cât de curând.

– Nu vei face, i-am promis eu.

– Am făcut-o constant pe când trăia soţia mea, a recunoscut el. Îţi dai seama câte lucruri nu ai spus abia după ce pierzi pe cineva. Nu vreau să repet această greşeală.

Nu mai puteam vorbi. Să-l pierd pe Alexander părea acum o posibilitate foarte îndepărtată, dar mereu prezentă în mintea mea. Iar cicatricile de pe trupul lui dovedeau cât de aproape fusesem cândva.

– Sper ca Alexander să-şi arate sentimentele, mi-a spus cu blândeţe Bennett.

I-am zâmbit larg. Doar gândul la Alexander – şi la cât de departe ajunseserăm împreună – spulberase tristeţea care mă cuprinsese pentru o clipă.

– Ce-o să mă fac fără tine? s-a întrebat gânditor Bennett.

Am tresărit şi am râs nervos.

– Nu plec nicăieri. Asta dacă nu mă concediezi.

– Era doar o presupunere.

Să facă presupuneri părea să fie problema familiei mele şi a prietenilor, în ultima vreme.

– Nu plec nicăieri.

– Bine, a zis şi mi-a zâmbit, nu foarte convins.

Zâmbetul lui precaut mi-a rămas întipărit în minte și după ce m-am întors la biroul meu. Toată lumea vedea cum viața mi se schimba, cu excepția mea. Da, mă mutasem cu Alexander. Da, eram îndrăgostiți nebunește. Dar nu urmasem cursurile unei universități de top doar ca să-mi găsesc un soț. Îmi plăcea jobul meu, lucru pe care nu-l puteau spune mulți. Relația mea cu Alexander atrăgea după sine responsabilități. Începuse să-mi pomenească despre diverse cine festive și strângeri caritabile de fonduri. Calendarul meu avea să fie plin cât de curând, eram convinsă. Dar asta nu însemna să renunț la carieră.

Grijile mi s-au risipit când am văzut biletul care mă aștepta pe birou. Am recunoscut imediat scrisul elegant. L-am luat, am rupt cu grijă sigiliul și am scos din el un al doilea plic. Era ceva nou. Degetele mi-au tremurat când am descoperit o rezervare pentru un bilet de avion.

Telefonul de pe birou a început să sune. Am ridicat receptorul.

– Alo?

– Doar bagaj ușor. Nu ai nevoie de multe haine.

M-am sprijinit de spătar, pierdută în ușoara răgușeală din vocea lui.

– Nu știam că mai folosești telefonul fix.

– Îmi era dor de vocea ta. Am asistat la negocieri toată dimineața.

Mărturisirea m-a luat pe nepregătite. Alexander mă suna extrem de rar. Prefera să-și exprime dorința în scris.

– Fugim, deci?

– Trebuie să scăpăm de aici. A făcut o pauză, apoi a continuat: Am vorbit deja cu Bennett.

– Ai vorbit? Nu mă mai mira că șeful îmi pomenise despre zilele de concediu. Nu mă puteam abține să nu-mi spun că era

doar un plan de a mări distanța dintre mine și Daniel. Un plan inutil, extravagant. Aș prefera să mă ocup personal de programul meu. Sunt o profesionistă, X.

– Dar nu ai fi fost de acord să vii.

– Încă nu am fost de acord, oricum. Nu este un moment bun să plec.

Aveam o mie de motive să-l refuz.

– Păpușă! Tonul lui era vag amenințător. Totul este aranjat. Iar Bennett a fost de acord.

Am lăsat rezervarea să cadă pe birou.

– Unde mă duci?

– Surpriză! a spus el. Aproape că-i vedeam zâmbetul satisfăcut de pe chip.

– Nu-mi dai nici un indiciu? Am nevoie de pardesiu sau de costum de baie?

– Credeam că m-am făcut înțeles. Nu ai nevoie de haine. Nu de prea multe, oricum. Îmi imaginez că vrei să vii îmbrăcată la aeroport totuși. A făcut o pauză, după care a adăugat: Deși nu m-ar deranja să vii doar în bikini. De restul mă ocup eu.

– Am înțeles. Bikini și periuța de dinți, am spus. Dar să știi că și reciproca este valabilă. Dacă eu îmi petrec weekendul aproape goală, la fel va trebui să faci și tu.

– Tu vii cu singura chestie de care am eu nevoie, mi-a răspuns simplu.

Am înghițit în sec la gândul unui weekend întreg cu trupul lui Alexander etalat în toată splendoarea.

– Trebuie să mă ocup de câteva lucruri în seara asta, destul de târziu. Norris va sta acasă cu tine.

– Ești crud, m-am îmbufnat eu. Îmi stârnești gânduri obraznice și apoi nu vii acasă.

– Îți dau speranțe, mi-a spus el.

Am închis şi m-am foit în scaun. Un telefon de la Alexander în miezul zilei îmi afecta munca.

Poate că Alexander nu accepta să fie refuzat, dar tot puteam să-i scot ochii lui Bennett. Am intrat în biroul lui fără să bat la uşă.

– Da? m-a întrebat zâmbind.

– Aveam de gând să-i spun lui Tori că eşti o partidă pe cinste, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

– Ai nevoie de o vacanţă, înainte de a ajunge la epuizare, mi-a spus Bennett, redevenind serios. Îţi aminteşti ce ţi-am spus mai devreme? Nu vei regreta că ai lipsit o zi de la serviciu, dar vei regreta fericirea pe lângă care treci.

– Pot fi fericită şi la Londra.

– Va ploua tot weekendul. Du-te undeva la soare! Consider-o sarcină de serviciu, dacă te simţi vinovată.

– Nu mă simt vinovată, am protestat. Pur şi simplu, nu am nevoie de o vacanţă.

Bennett a ridicat dintr-o sprânceană, şi atunci mi-am dat seama că ridicasem tonul.

– Bine, poate că am nevoie. De una foarte scurtă.

– Ne vedem săptămâna viitoare, mi-a strigat el pe când ieşeam pe uşă, destul de stânjenită.

Tori m-a întâlnit pe hol. Aducea mâncarea.

– Distracţie plăcută!

– Nu începe... am avertizat-o.

– Îţi dai seama că orice fată şi-ar dori să găsească un prinţ, nu?

Avea dreptate.

– Poate. Aud că şi tu ai planuri vineri.

– Am. Faţa i s-a luminat, semn că nu doar Bennett era îndrăgostit. Era să uit. Te aşteaptă o femeie la intrare.

– Pe mine?

– Blondă. Cam de vârsta ta.

Belle nu avea motiv să mă caute la muncă. Doar dacă voia să luăm masa împreună. M-am oprit la birou, mi-am luat geanta şi am coborât. Ştiam că ar fi trebuit să-l sun pe Norris şi să-l previn că părăseam clădirea, dar am decis să n-o fac. Nu ieşeam singură. De îndată ce uşile liftului s-au deschis, am înţeles ce greşeală făcusem.

Blondă? Da.

Belle? Nu.

Pepper s-a întors, şi privirile ni s-au întâlnit. Probabil avea un motiv serios de venise la biroul meu. Abia aşteptam să aud de ce-şi arăta aici chipul încrezut.

Se sprijinea de recepţie, bătând neobosit cu unghiile lăcuite. Doar Pepper ar fi purtat o fustă mini din piele şi platforme cu barete într-o clădire de birouri. M-am gândit la rochia mea petrecută, cuminte, care acum mi se părea excesiv de lungă. Fiecare bărbat care intra în hol se uita lung la ea. Era aproape comic să vezi cum îşi răsuceau capetele după blonda cu picioare lungi.

Mi-am făcut curaj şi m-am apropiat. Vizita ei nu prevestea nimic bun.

– Clara. Mi-a zâmbit cald. I-am rugat să te sune în birou.

– Eram într-o întâlnire, i-am răspuns, făcându-i jocul şi dându-i voie să mă sărute fugar pe obraji.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să ne fotografieze cineva cum ne încăieram.

– Putem vorbi undeva? m-a întrebat ea.

I-am arătat geanta.

– Tocmai ieşeam să-mi iau ceva de mâncare. Mergi cu mine?

Din afară, nimeni n-ar fi bănuit că ne uram de moarte. Dar eu simţeam asta. Furia îmi curgea prin vene. M-am străduit să

continui să zâmbesc și după ce am ieșit pe trotuar.

Norris a coborât din Rollsul care fusese parcat, probabil, în fața clădirii. El fusese cel care mă adusese la birou dimineață.

– Vreți să vă duc undeva, domnișoară Bishop? m-a întrebat pe un ton neobișnuit de formal.

Poate că nu eram singura care o disprețuia pe Pepper.

– Sunt bine, l-am asigurat. Mergem după colț să mâncăm ceva.

A încuviințat din cap și a așteptat să pornim. Mergea la câțiva pași în urma noastră, lucru mai important pentru siguranța lui Pepper decât pentru a mea. Nu puteam să garantez că nu aveam să o strâng de gât în următoarele douăzeci de minute.

– Alexander te ține din scurt, a remarcat ea.

Tonul fals prietenos dispăruse, deși arbora același zâmbet prefăcut.

Nu i-am băgat în seamă comentariul, preferând să nu intrăm în prea multe detalii.

– Ce dorești?

– Abia așteptam să mai stăm și noi de vorbă. Chiar vrei să intru în subiect?

– Discuțiile plăcute sunt între prietene sau vecini, nu și pentru noi. Nu voiam să-mi pierd prea mult timp cu ea. Pepper era un șarpe care aștepta să atace.

– Am vrut să-ți ofer o șansă.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Ce șansă?

– Șansa să o iei la fugă, mi-a spus în șoaptă. Știm amândouă prea bine că Alexander are îndatoriri de o altă natură. Într-un final, te va arunca la gunoi. De ce să aștepți să fii rănită?

– Ești foarte grijulie cu mine. M-am oprit în fața unui stand cu sendvișuri. N-ar trebui să te preocupe nici Alexander și nici

îndatoririle sale.

– Ce pot să spun? Sunt loială monarhiei. A zâmbit răutăcios. Te-am avertizat deja că am informații care l-ar putea distruge. Și te vor distruge și pe tine, crede-mă!

– Stai să văd dacă am înțeles bine: dacă mă despart de el, informațiile dispar?

– Exact.

Am studiat-o preț de o clipă. Oricât de urâtă era pe dinăuntru, nu-i puteam nega frumusețea fizică. Majoritatea femeilor s-ar fi simțit intimidate doar să se afle în preajma ei. Totul la ea striga sex, dar o văzusem și domolindu-și șarmul senzual atunci când voia să se integreze în grupul aristocraților. Era mult prea dispusă să joace rolul consoartei perfecte pentru Alexander. Din păcate pentru ea, eu nu aveam de gând să renunț. Prezența ei mă copleșise atunci când o văzusem prima oară, dar acum, că o vedeam atât de disperată, nu puteam decât să o compătimesc.

– Crezi că dacă-l părăsesc va alerga în brațele tale?

Pepper a clipit des și a ridicat în aer nasul cârn.

– Nu-l cunoști deloc pe Alexander. Nu știi de ce este în stare, nu-i cunoști nevoile.

– Știu că, oricât de mult te-ai strădui, indiferent de cât de des te vei arunca la picioarele lui, nu te va dori niciodată.

S-a dat un pas înapoi. Cuvintele mele o răniseră vizibil, dar Pepper nu era genul plângăcios. S-a îndepărtat pur și simplu, dar s-a oprit după câțiva pași să-mi lanseze o ultimă amenințare:

– Să nu uiți clipa asta, Clara! Să nu uiți clipa în care l-ai distrus!

Capitolul 20

Clara a fluturat uşor din gene, şi m-am întrebat ce visa. Vibraţia lină a avionului o îmbiase la somn aproape imediat ce am decolat de pe aeroportul privat din Londra. Obrajii i se îmbujoraseră în somn, părul îi era răvăşit pe faţă. Nu-mi păruse nicicând mai delicată. Inima mi s-a strâns când mi-am amintit cât era de fragilă. Clara era puternică emoţional, psihic, dar nu şi fizic. În cele câteva secunde înainte să reuşesc să-l îndepărtez pe Daniel de pe ea, îi surprinsesem singura slăbiciune, iar aceasta mă marcase până în adâncul inimii. Îmi fusese teamă s-o iubesc, să-mi îngădui să-i revendic drept ale mele trupul şi sufletul. Fiecare femeie pe care o iubisem îmi scăpase printre degete. Nu apucasem să mai văd o dată zâmbetul mamei. Mâinile îmi erau acoperite de sângele lui Sarah, care îmi murise în braţe. Încercasem să mă conving că ea era în siguranţă dacă o ţineam la distanţă. Aşa nu riscam să o pierd. Dar, în clipa în care văzusem mâinile lui Daniel încleştate în jurul gâtului ei, zidul pe care îl ridicasem între noi se năruise. Îmi era imposibil să o pierd. În clipa aceasta, eram mult prea egoist ca să nu o iubesc. De aceea nu o puteam lăsa nicăieri fără protecţie.

Mi-am amintit schimbul de replici pe care îl avusesem cu tatăl meu, nu mai de mult de ieri. Coroana nu era dispusă să-i acorde aceleaşi servicii de protecţie ca unui membru al monarhiei care primise ameninţări. Nu fusesem surprins, ci doar dezgustat. Poate că Daniel aparţinea trecutului ei, dar numai din cauza mediatizării relaţiei noastre reuşise să o

găsească. Iar acum, era liber, mulțumită unui avocat ambițios care-i obținuse ieșirea pe cauțiune. Avocații mei mă asiguraseră că avea să fie judecat și condamnat, dar chiar nu mai conta, de vreme ce i se permisese ca între timp să umble liber pe străzi.

Paharul pe care-l țineam în mână s-a spart. Am coborât privirea și am descoperit cu surprindere că-mi curgea sânge dintr-o tăietură din palmă. Nici nu-mi dădusem seama că-l strângeam cu atâta putere. Când am slăbit strânsoarea, cioburile au căzut pe măsuța din plastic. Clara s-a trezit speriată din cauza zgomotului.

– Ce... Somnul i-a dispărut cât ai clipi atunci când m-a văzut. Dumnezeule, ce-ai pățit?

– Un accident, am spus detașat.

– Ar trebui să găsim un bandaj. Unde este stewardesa?

– Am trimis-o în cabina pilotului, i-am spus înălțând capul. Știam deja cât era de important să-mi controlez reacțiile în preajma Clarei. Starea mea de spirit o influența imediat pe a ei. N-am vrut să te deranjeze.

Clara a început să caute în locul pentru bagaje de mână aflat lângă ușă. Mi-am înfășurat rana într-un șervețel și m-am alăturat ei.

– Am găsit. A scos o trusă de prim ajutor. Și uite ce-am mai găsit.

Lângă trusă era o cutie cu prezervative.

– Pentru clubul clienților mai speciali, bănuiesc, a râs ea.

Era cel mai sexy sunet pe care-l auzisem vreodată. Clara râsese mult prea rar în ultimele zile. Mă gândisem că avea să se apropie din nou de mine, cu cât ne îndepărtam mai mult de Londra. Și aveam nevoie s-o știu departe de Londra – și de el. Să-i aud râsul, să-i privesc chipul în timp ce o posedam. Poate că aici aveam să reușesc în sfârșit să-i arăt cât de mult o

iubeam. Teama mă ținuse la distanță prea mult timp, iar acum întina timpul pe care-l împărțeam cu ea. Acest weekend ne va elibera, fie și doar pentru scurt timp.

– Ai vrea să faci și tu parte din club? am întrebat-o în timp ce o lipeam cu spatele de peretele cabinei.

– Da, mi-a răspuns. Dar după ce oprim sângerarea.

M-am tras un pas înapoi și am lăsat-o să caute în trusă. Clara mi-a luat mâna și a curățat cu blândețe rana. Am privit-o în tăcere cum m-a bandajat, apoi și-a lipit buzele de palma mea.

– Un pupic să te faci bine, mi-a șoptit.

– Mă pot gândi și la alte moduri în care să mă simt bine.

Mi-am strecurat mâna zdravănă în blugii ei și i-am atins sexul, descoperind cu plăcere că era pregătită pentru mine.

– Cât durează zborul? m-a întrebat și a gemut încet când i-am găsit clitorisul.

– Nu suficient de mult. Mi-am retras repede mâna, i-am desfăcut blugii și i-am lăsat să alunece în jos dintr-o singură mișcare. Dorința mă consuma – nu doar pentru trupul ei minunat, ci pentru ea pe de-a-ntregul. Cu cât îi acceptam dragostea și-mi îngăduiam să simt la fel, cu atât mai posesiv deveneam. O dorisem din clipa în care soarta ne adusese împreună, dar acum știam că, deși eu îi revendicam trupul, ea devenise stăpâna inimii mele.

Nu a opus deloc rezistență când m-am lăsat pradă dorinței. Și-a lipit fesele de mine cu o dorință delicioasă, care a făcut ca penisul să-mi zvâcnească în pantaloni. Mi-am încleștat degetele pe lenjeria ei intimă și i-am rupt materialul delicat, lăsând-o expusă de la brâu în jos. Am prins-o de șolduri și am răsucit-o cu fața spre mine. Am lipit-o de perete și mi-am desfăcut șlițul. Nici nu mai simțeam durerea din palmă, dorința pentru ea creștea, dar m-am înfrânat, lăsând-o să

crească și mai mult. Iubirea ei se revărsa asupra mea. M-am potrivit între faldurile sexului ei, care s-au desfăcut să mă primească, dar m-am oprit imediat. Oricât și-ar fi dorit-o trupul meu, voiam să-i ofer plăcere prin dominația după care tânjea. Dominația de care avea nevoie ca să fie liberă.

– În acest weekend nu vei purta nici un fel de haine. Vreau ca sexul tău să fie descoperit și să mă aștepte, tot timpul.

– Să înțeleg că nu vom admira priveliștile. Și-a zdruncinat ațâțător fesele, semn că era pregătită să mă primească.

I-am tras una peste fesa stângă, iar palma mi-a vibrat. Usturimea m-a excitat și mai mult, îmi era tot mai greu să nu mă afund în ea.

– Te dezbraci imediat ce se închide ușa în urma noastră, am continuat eu instrucțiunile, în vreme ce ea își mula trupul după al meu. Iar eu voi fi tot weekendul în slujba ta. Ai vreo obiecție?

A clătinat din cap, iar eu m-am împins încă un centimetru în sexul ei umed. Clara a gemut ușor.

– De ce ai nevoie, păpușă?

– Am nevoie să mi-o tragi.

Vocea îi era stinsă și rugătoare.

– Iar eu sunt aici să-ți ofer ce ai nevoie. M-am împins în ea, savurând strigătul care i-a scăpat printre buze în clipa în care am umplut-o. Îmi împingeam penisul tot mai repede și mai adânc în carnea caldă, catifelată. Mă primea dornică, pulsând și contractându-se în timp ce eu i-o trăgeam cu mișcări lungi, tot mai puternice. Voiam mai mult. Mai mult din ea. Să o văd pe Clara goală, în genunchi în fața mea. Buzele Clarei învăluindu-mi calde penisul. Săptămâna fusese un iad continuu; îmi făcusem griji pentru ea în fiecare secundă în care fuseserăm despărțiți. În zilele care urmau plănuiam să fim împreună cât de mult posibil. Voiam să o devorez și să o

umplu, să-i alung spaimele în singurul mod pe care-l știam. Fiind una cu ea, trup și suflet.

– Termină, iubirea mea, i-am poruncit când respirația i s-a accelerat. Strigătele și gâfâielile ușoare erau ca o simfonie care a crescut până când trupul ei s-a tensionat, frângându-se lipit de al meu. Tremurul ei mi-a anihilat orice urmă de control asupra dorinței, și am explodat înăuntrul ei, eliberându-mă.

Am ținut-o strâns până ce tremurul a încetat și abia apoi mi-am retras penisul. S-a sprijinit de perete când i-am ridicat pantalonii. Am condus-o apoi înapoi la scaunele noastre. Am așezat-o în poala mea, și am rămas îmbrățișați tot zborul, până ce am ajuns la destinație. Mă simțeam împlinit. Îmi arătase că eram pierdut și mă condusese spre casă, îmi vindecase toate rănile. Acum, venise timpul să le vindec eu pe ale ei.

*

Mașina ne-a lăsat în fața cabanei care îmi fusese pusă la dispoziție pentru weekend. Casa era ascunsă pe un munte înzăpezit, cu o priveliște splendidă asupra unei stațiuni de schi. St. Moritz era destul de liber în această perioadă a anului. Vacanța de vară se încheiase, iar turiștii de iarnă nu ajunseseră încă. Clara și-a strâns mai bine canadiana pe care i-o dădusem la aterizare. Mâna ei se odihnea în mâna mea bandajată în timp ce ea admira frumusețea neatinsă a peisajului de munte.

– Ai fi preferat plaja? am întrebat-o pe când își desfăcea centura de siguranță.

– Singura mea preferință ești tu, mi-a răspuns. Priveliștea este minunată.

– Este, într-adevăr, i-am răspuns fără să-mi dezlipesc ochii de la ea.

Așa eram de când se trezise, în timpul zborului.

– Nu te uiți deloc, m-a acuzat ea, roșind.

– Te asigur că mă uit.

Focul fusese aprins în şemineu înainte de sosirea noastră, aşa cum cerusem.

– Locul acesta este incredibil, a spus Clara când am intrat, dându-se deoparte ca să-i facă loc şoferului cu bagajele.

Alesesem locaţia pentru intimitatea sa, dar mă bucuram că-i era pe plac. Uşa de la intrare se deschidea spre o încăpere imensă cu canapele confortabile şi covoare groase din blană. Deasupra capetelor noastre strălucea un candelabru rustic, rivalizând cu lumina după-amiezii târzii. Ferestrele din podea până în tavan ofereau o vedere vastă asupra oraşului de la poale. Nu plănuiam să fim mai aproape de civilizaţie de atât, în următoarele trei zile. Temperaturile în Alpi erau în scădere, vârfurile munţilor erau acoperite cu zăpadă. Prognozele spuneau că aveau să fie furtuni tot weekendul, ceea ce însemna că urma să stăm doar înăuntru.

– Bucătăria a fost aprovizionată complet, i-am spus. Nu avem nevoie să ieşim deloc.

– Ei bine, X, m-ai adus aici, într-o cabană izolată de munte. Ce ai de gând să faci cu mine?

I-am răspuns încuind uşa. Yala a răsunat în spaţiul liniştit. Clara s-a întors nerăbdătoare cu faţa spre mine. I-am întins mâna, iar ea a acceptat-o fără urmă de ezitare. În acest weekend aveam să începem procesul de vindecare a rănilor care ne fuseseră provocate. Trebuia să-i arăt că aveam să o protejez şi intenţionam să fac asta preluând controlul asupra trupului ei până ce acesta reţinea că se afla în grija mea. Coroana nu-i putea oferi siguranţă, dar eu puteam. Şi, cândva, numele meu avea să o protejeze şi el.

– Îţi aminteşti înţelegerea noastră? am întrebat-o.

Şi-a plecat seducător capul şi s-a dat un pas înapoi, lăsând haina să cadă. Aceasta a aterizat pe podea cu un zgomot înăbuşit.

– Nu-mi amintesc să fi ajuns la vreo înțelegere. Ci doar că mi s-a comunicat.

– Și ai vreo obiecție? Parcă-mi amintesc că ai fost mai mult decât dornică să-mi accepți cererile.

– Nu am nici o obiecție, a spus scoțându-și pantofii. Și-a pus mâna pe nasturele blugilor. Dar am o rugăminte.

– Sunt aici ca să-ți îndeplinesc orice dorință, am asigurat-o.

Gâtul mi s-a strâns când a desfăcut nasturele și a lăsat blugii să-i alunece peste șolduri. A trebuit să fac un efort ca să mă abțin, timp în care ea mi se dezvelea puțin câte puțin. Așa cum se întâmpla întotdeauna.

I-o trăgeam din priviri în timp ce se dezbrăca, oprindu-mă pe sânii plini și pe sfârcurile perfecte. Mai târziu, aveam să îi cuprind cu gura și să îi sug până când ea avea să ajungă la orgasm. Mi-am trecut vârful limbii peste buza inferioară, imaginându-mi că o posedam deja.

A făcut un pas înainte, complet goală, și și-a trecut degetul peste buzele mele, ca o chemare.

– Să nu fii blând! Folosește-mi trupul așa cum vrei. Vreau să simt totul, cu tine.

– Uneori, îmi place să fiu blând, i-am amintit eu alegându-mi cu atenție cuvintele.

Îmi era și mai greu acum, când sexul ei se umezise și mă aștepta.

– Vreau dur și lent, și disperat, și blând. Te vreau pe tine. Pe tine pe de-a-ntregul.

Era dominată de pasiune și îmi cerea să preiau controlul. Am rezistat nevoii să o posed chiar atunci și să-i ofer răspunsurile dorite.

Clara mă reclădise și încă avea ce să-mi ofere. Trupul ei. Inima. Nu mă acceptase doar pe mine, ci și întunericul și

secretele care ne puseseră dragostea la încercare. Iar acest dar al ei mă copleșea.

I-am ridicat bărbia cu un deget și i-am căutat privirea.

– Îmi dai încrederea ta, iar eu pun mare preț pe ea. Când ți-o trag – și ți-o voi trage până mă implori să mă opresc –, să știi că nu înseamnă că mă folosesc de tine. Nu voi face niciodată asta. Când ți-o trag, te eliberez. Vrei să te eliberez?

– Da, te rog, a șoptit ea.

Capitolul 21

Am aşteptat întinsă pe pat, cu faţa spre perete, aşa cum îmi ceruse. Flăcările lumânărilor pâlpâiau, învăluind încăperea într-o lumină romantică. Mi-am trecut degetele peste pilota moale şi am încercat să nu mă las pradă somnului ascultându-l cum se pregătea. Sunetul pe care-l făceau hainele aterizând pe podea. Scârţâitul podelei din jurul patului. Mă oferisem cu totul lui fără să întreb ce presupunea asta. Dar, cu fiecare zgomot nou, misterios, pulsul mi se accelera. Ceea ce mă speria cândva acum mă incita, sporindu-mi dorinţa.

Mâinile şi trupul lui îmi puteau oferi alinare în faţa coşmarurilor care mă chinuiseră în ultima săptămână. Aveam încredere în el că avea să mă elibereze şi mă ofeream lui complet, gata să mă supun dominaţiei lui primitive. Declaraţia lui de dragoste mă eliberase atunci şi continua să o facă, dar teama din ochi nu-i dispăruse din seara aceea îngrozitoare. Aici, la mult dorita distanţă de Londra, puteam da cu adevărat frâu sentimentelor.

Salteaua s-a lăsat sub greutatea lui. S-a întins lângă mine. Trupul mi-a fost cuprins de dor de el, şi, când a început să mă mângâie la baza spatelui, am dat să-mi apropii şoldurile de el. Mâna lui fermă m-a oprit însă. Cuvintele lui îmi răsunau în minte. Aveam să termin, întotdeauna, dar numai când spunea el. Şi bănuiam că în seara aceasta aveam să fiu nevoită chiar să-l implor.

– Te voi lega la ochi, mi-a spus el încet, mângâindu-mi fesele. Vei înţelege de ce. Mi-a trecut uşor o eşarfă peste faţă,

lăsându-mi răgaz să refuz, dacă voiam. Am tăcut, iar el mi-a legat-o în jurul capului, a strâns nodul, după care a coborât-o cât să-mi acopere ochii. M-a luat de mână și m-a făcut să mă ridic. Mergea în spatele meu, ghidându-mă cu palma deschisă între omoplați. M-am lovit cu șoldul de stâlpul baldachinului, iar el m-a oprit, lipindu-mă cu stomacul de rama rece din lemn.

– Desfă-ți picioarele!

Am făcut cum îmi spusese, iar el m-a lăudat cu un „Ce fată bună!" Mi-a ridicat brațele deasupra capului și a început să învârtă în jurul lor o funie mătăsoasă. Eram aproape suspendată, vârfurile abia dacă îmi atingeau podeaua și îmi susțineau greutatea. Frânghia mi-a trecut peste sâni și mi-a încercuit trunchiul. A făcut o pauză, după care am simțit un nod între umeri. Mi-a încercuit apoi stomacul, suficient de ferm încât să-mi sape în carne. M-a învăluit cu brațele și a mai făcut un nod deasupra buricului meu, apoi a lăsat restul de funie să cadă liber între picioarele mele desfăcute. Trupul mi se mula sub mâinile de artist; fiecare legătură era o tușă de maestru.

Frânghia mi-a încolăcit strâns glezna stângă. A repetat gestul, obligându-mă să desfac picioarele și să stau și mai mult pe vârfuri. Trupul mă durea, fiind prea întins. Era captivant și însuflețitor – durerea lăsa loc încet-încet excitației. Nu fusesem sigură că aș putea face asta, dar, cu fiecare secundă care trecea, trupul mi se relaxa. Nu ne-am mișcat, nici eu, nici el, preț de câteva clipe. Mă concentram la sunetul respirației lui. Am auzit apoi un clic metalic, ascuțit, urmat de o plesnitură ca de bici. Membrele mi s-au încordat, pregătindu-se, dar am auzit apoi cureaua căzând pe podea. Eliberarea mea era însă asociată cu amintirea durerii. I-am simțit căldura

radiind pe pielea mea sensibilă. Îmi doream să mă lipesc de el, așa că am tras de legături.

– Relaxează-te, mi-a poruncit, trecându-și degetul pe șira spinării mele. Mâinile mele nu-ți vor provoca teamă, Clara. Ci doar plăcere. Nu-ți mai poți folosi nici mâinile și nici picioarele, dar ți-a rămas vocea. Mă înțelegi?

Am încuviințat din cap, dar el m-a prins de păr, oprind mișcarea.

– Folosește-ți vocea! Spune-mi!

– Înțeleg, am șoptit.

– Spune-mi ce gândești!

Și-a slăbit strânsoarea, dar și-a îngropat dinții în umărul meu.

Am gemut, cuprinsă de valuri de plăcere. Sfârcurile mi se întăriseră în aerul rece din încăpere. Nu-mi puteam folosi mâinile, nu vedeam nimic, așa că celelalte simțuri erau în alertă, învăluindu-mă în senzații. Simțeam aerul pe piele, chiar dacă nu era nici o adiere. Nările mi s-au umplut de mirosul de ceară și flori.

– Spune-mi, a repetat el ferm în timp ce îmi prindea sfârcul între degete.

L-a răsucit, copleșindu-mă.

– Vreau să-ți fac p-pe p-plac, m-am bâlbâit eu.

– Atunci, fă-o, păpușă, a murmurat el, lăsându-mi sânul să cadă greu pe frânghia înfășurată sub el. Îți dai seama cum mă simt văzându-te așa, complet la cheremul meu? Ce aș vrea să-ți fac? Vrei să vezi?

Am dat să încuviințez, dar m-am oprit.

– Da.

Legătura mi-a alunecat de pe ochi, și am clipit des. Ochii mi se obișnuiau cu lumina slabă a focului din șemineu și a lumânărilor.

– Păcat că nu poți să vezi întregul tablou!

Alexander s-a tras într-un colț al patului, savurându-mi reacția din clipa în care am ridicat încet privirea. O frânghie roșie atârna din tavan, agățată de o bârnă care străbătea cabana pe lățime. Se răsucea într-un nod complicat și continua până la încheieturile mele, după care îmi străbătea pieptul și se răsucea chiar sub sâni. Îl simțisem făcând toate astea, dar văzând toate acele legături am simțit cum mă străbătea un val de plăcere, în ciuda oboselii pe care începeam să o resimt în picioare. Nodul elegant din dreptul abdomenului meu părea extrem de complicat, așa că nu m-am putut abține să nu mă întreb de câte ori îl mai făcuse până atunci. Cine altcineva mai fusese într-atât de norocoasă încât să se afle sub dominația lui completă? Am alungat gândul neplăcut din minte. Puteam doar zări un fragment din frânghia care îmi lega gleznele de stâlpii patului.

Când l-am privit din nou, ochii lui erau încărcați de dorință. I-am devorat din priviri trupul sculptat, lăsându-mi privirea să poposească pe penisul lui erect. Obrajii mi s-au aprins; acum, conștientizam cât eram de vulnerabilă în fața lui. Nu eram stânjenită. Eram în flăcări.

– Ești atât de drăguță așa îmbujorată. Mă mănâncă palmele să-ți fac și ceilalți obraji la fel de roșii. Voi face tot ce doresc cu trupul tău dacă nu te aud rostind cuvântul de siguranță.

Am strâns buzele, provocându-l fără cuvinte. Îi spusesem cândva că aveam încredere în el. Și așa și era.

S-a așezat în spatele meu, iar eu mi-am dorit să-mi lipesc fundul de el, să-i pot simți penisul întărit. A râs când mi-a văzut încercările stângace de a mă mișca. Mi-a mângâiat în joacă fundul înainte să mă pălmuiască tot în joacă. Mi-a frecat locul, apoi m-a lovit din nou. A repetat gestul, lovindu-mă și mângâindu-mă, până când fundul mi s-a încins.

– Perfecţiune. Gura lui mi se lipise de ureche. Ştii de ce am vrut să te leg? Pentru că vreau să experimentezi eliberarea totală. Te văd pe marginea prăpastiei, aşteptând cu nerăbdare ca şi eu să ajung la orgasm odată cu tine. Nu vei putea să o faci în seara asta. Trupul tău nu va fi în stare să se opună când voi dori să ajungă la orgasm. Îţi voi arăta cât de mult te iubesc – cât de sacru este trupul tău pentru mine. Te voi face să strigi, şi să plângi, şi să te agăţi de frânghia aceea, după care o voi lua de la început.

Un oftat mi-a scăpat printre buze când Alexander s-a aşezat între picioarele mele. Genunchii lui au lovit podeaua, iar eu am gemut, nerăbdătoare. Mi-a cuprins sexul în palmă în timp ce mă muşca în joacă de fese. Apoi, mi le-a desfăcut brusc. Fără să-mi lase timp să mă obişnuiesc cu gândul, limba lui a plonjat în mine. Mi-a tras-o cu gura până m-au lăsat genunchii, dar legăturile mă ţineau strâns. Slăbiciunea din picioare a făcut ca mare parte din greutate să fie susţinută de braţe. Am ţipat, abandonându-mă limbii lui Alexander. A continuat să-mi lingă mugurul inflamat chiar dacă îl imploram să se oprească. Nu-mi puteam găsi centrul de echilibru, pendulam între agonie şi extaz. Brusc, s-a depărtat de mine. Mi-a susţinut posteriorul cu o mână, până am ajuns să mă sprijin din nou doar în degetele picioarelor. Gambele îmi pulsau din cauza efortului de a mă susţine.

– Nu am terminat cu tine, mi-a spus păcătos. S-a ridicat, a străbătut încăperea şi a scos din geantă o sticluţă cu ulei. Nu s-a grăbit să se întoarcă la mine; se vedea că-i făcea plăcere să mă audă cum gemeam în timp ce încercam să-mi desfac legăturile din jurul încheieturilor. Eram absorbită de rolul meu, copleşită de scena care se desfăşura în jurul meu şi în acelaşi timp disperată să mă supun dorinţelor lui. Mă

transformase într-o ființă înnebunită, care scâncea tot timpul. Și-mi plăcea.

De data asta, și-a împins un deget înăuntrul meu. Trupul mi s-a revoltat, iar el și-a domolit mișcările până m-am obișnuit. Și-a retras mâna, și am auzit capacul sticluței deschizându-se. Am simțit uleiul acoperindu-mi intrarea secretă. Degetele lui m-au pătruns din nou, apoi, pe nepregătite, degetul lui mare mi-a alunecat în fund. Alexander își continua asaltul, împiedicându-mă să ajung la orgasm.

– Te deranjează că te ating aici?

Și-a îndesat și mai mult degetul mare în mine.

– Mai mult, am gemut eu.

– Nu sunt prea sigur că vrei asta. Glasul i se îngroșase, și știam că voia să mă revendice și acolo, în ultimul loc pe care îl mai avea de cucerit.

– Trage-mi-o, l-am rugat eu. Trage-mi-o acolo!

Mâna i s-a oprit, dându-mi răgaz să înțeleg ce anume îi ceream să-mi facă. Lipsa de acțiune a făcut ca totul să mi se pară și mai incitant.

– Vrei să ți-o trag?

Îmi încercuia gaura fundului cu degetul mare.

– Da. Oh, Doamne, da! Trage-mi-o și nu mai întreba atât, am răbufnit eu, pierzându-mi răbdarea.

S-a dat însă un pas înapoi, iar mie mi-a venit să țip. Să implor. Îi ofeream trupul meu. De ce nu făcea ce-i ceream?

– Îți voi dezlega picioarele, mi-a spus, iar eu am înghițit în sec, frustrată.

Nervii îmi erau întinși la maximum.

Frânghia s-a desfăcut din jurul gleznelor mele. Am încercat să le îndoi, dar eram în continuare legată de grinda de deasupra capului.

– Nu vreau să-ți fac rău, mi-a explicat el în timp ce a întins mâna după frânghia cu care îmi erau legate mâinile. Spre ușurarea mea, nu a făcut decât să o slăbească încât să mă lase să îndoi genunchii. Alexander mi-a mângâiat fundul. Cere-mi! Trebuie să știu că tu consimți la asta.

– Trage-mi-o acolo, l-am implorat din nou. Ia-mă toată!

– Îndoaie genunchii! Uleiul mi se prelingea printre fese. I-am simțit penisul gros împingându-se în mine. Inelul strâmt parcă a luat foc, și mi-am mușcat buza. Usturimea nu mi-a abătut însă atenția de la agonie. M-a cuprins pe după talie și mi-a susținut trupul suspendat, alinându-mi brațele obosite. Eram sub controlul lui total. Rezistența trupului meu la intruziunea nefamiliară s-a diminuat, și, puțin câte puțin, el a pătruns în mine.

Alexander s-a oprit, dându-mi răgaz să mă obișnuiesc cu noile senzații. Știam că nu avea să continue fără un semn de la mine. Semn că voiam asta. Și chiar voiam. Tremurul trupului meu nu-mi micșora cu nimic dorința de a fi posedată. Mâna care se odihnise pe abdomenul meu s-a strecurat între picioarele mele și mi-a prins clitorisul între degetele pricepute. M-am abandonat lui în totalitate.

– Nu... am gemut eu, luptându-mă să-mi găsesc cuvintele. Nu... te opri!

S-a tras înapoi doar cât să mă pătrundă iar.

– Mai mult, i-am cerut, iar el a cedat instinctelor, împingându-se iar și iar în fundul meu.

Mă ținea strâns și se împungea în mine neobosit, fiecare izbitură arzându-mă ca un fier înroșit. Eram prinsă între plăcere și durere, iar tensiunea se acumula spre un orgasm frenetic. M-am prăbușit în brațele lui, explodând într-o avalanșă de strigăte.

Când mișcările frenetice s-au terminat, nu am simțit nici un fel de disconfort. S-a retras din mine și și-a trecut degetul peste sămânța care se revărsase din mine.

– Acum, ești a mea.

– Da, i-am răspuns.

Am repetat cuvântul iar și iar, până ce a desfăcut frânghia din jurul încheieturilor mele.

Alexander m-a luat în brațe și m-a dus în pat, liniștindu-mă cu șoapte dulci.

– Mă duc să mă spăl puțin, mi-a spus.

Da, igiena părea o idee bună. Lumina din baie s-a aprins, iar eu am rămas așa, nemișcată, pe cearșafuri. Fusese o experiență, o piatră de încercare. Pe care o trecusem. Alexander mă dusese în siguranță dincolo de limitele mele, îmi oferise cea mai intensă plăcere din viața mea. Și, da, încă tânjeam după atingerea lui, de parcă nu mi-ar fi fost de ajuns. Nu aveam să mă satur niciodată de el.

S-a întors în pat, s-a întins lângă mine și m-a acoperit cu pătura. Apoi, a făcut dragoste cu mine și i-a arătat trupului meu că-i aparținea.

Capitolul 22

Locul lui Alexander era gol când m-am trezit. M-am întins în pat, iar mușchii m-au durut puțin. Mă purtase până la orgasm și mă lăsase acolo, necăjindu-mă și torturându-mă, iar trupul meu își amintea totul. În lumina focului de la șemineu, zăream frânghia din mătase strânsă la piciorul patului. M-am strecurat de sub pilotă, m-am apropiat desculță de ea și am atins-o cu vârful degetelor. Era netedă și totodată rugoasă. Mă lega, dar mă și elibera. Am înfășurat-o în jurul încheieturii și am retrăit scena din noaptea trecută. Valurile de plăcere, agonia și în final dulcea eliberare.

Când l-am găsit în final pe Alexander în fața șemineului din camera de zi, trupul îmi vibra de dorință. M-am oprit pe scară să-i admir umerii puternici, parcă sculptați. Bărbatul acesta – zeul acesta – era al meu. Nu înțelegeam cum, din miliarde de oameni de pe lumea asta, ne găsiserăm unul pe celălalt. Am zăbovit acolo un timp, să privesc cum lumina flăcărilor îi dansa în părul negru, până ce simpla lui prezență m-a făcut să pășesc înainte. Atunci, am conștientizat că eram legați unul de altul. Magnetic. Irezistibil. Aveam să îl găsesc întotdeauna, chiar și într-o mare de oameni. În ziua aceea, la club, fuseserăm atrași de o forță invizibilă. Fiecare moment din viața mea, fiecare decizie și fiecare greșeală mă duseseră spre el.

Alexander s-a întors, cu fața ascunsă în întuneric, și a întins mâna spre mine. Am zburat, pur și simplu, spre el. M-am

așezat în poala lui și am ridicat picioarele în timp ce el mă învăluia cu brațele.

– Nu ai putut să dormi? l-am întrebat.

Mi-a trecut o șuviță pe după ureche și m-a sărutat.

– N-am vrut să te trezesc. Iartă-mă că te-am lăsat singură!

– Nu e cazul să-ți ceri scuze. Mi-ai tras-o până am fost pe punctul de a intra în comă, cred.

L-am mângâiat pe obraz.

– Ar fi trebuit să vin să văd ce faci. A clătinat din cap, și aerul atât de familiar de autodispreț i-a întunecat trăsăturile. Noaptea trecută a fost intensă. Nu ar trebui să rămâi singură.

– Sunt bine, i-am răspuns cu convingere. Uram momentele când își punea întrebări. Nu părea să existe nici o cale să-l conving că eram, pur și simplu, fascinată de el. Uită-te la mine, X! Sunt fericită. Cu adevărat. Tu mă faci fericită.

– Încerc.

Durerea care i se citea pe chip mă sfâșia pur și simplu.

– Dacă te mai bosumfli, va trebui să-ți trag câteva la fund, l-am amenințat.

Mi-a cuprins fesele în palmă și mi-a zâmbit, cam fără chef.

– Asta e treaba mea, păpușă.

– Atunci, poate ar fi mai bine să te întorci la treabă, i-am șoptit, dar chiorăiala stomacului mi-a întrerupt orice încercare de a-l seduce.

– Ar fi mai bine să te hrănesc înainte, a râs el.

M-am ridicat și ne-am îndreptat amândoi spre bucătărie. Alexander a deschis frigiderul și a scos o cutie de lapte. Câteva minute mai târziu, ouăle se prăjeau deja în tigaie. Dar atmosfera grea nu se risipise, aruncând o lumină nedorită asupra dimineții.

– Îmi strici toată dispoziția, i-am spus aplecându-mă pe blatul de bucătărie, să-l urmăresc cum gătea.

– Am sărit peste cină. Este inacceptabil.

– Nu cad din picioare, i-am spus încet. Sunt perfect sănătoasă, X. Faptul că am sărit o masă n-o să-mi vină de hac.

– Și totuși...

Nu a terminat fraza, ocupat să mânuiască spatula.

Ne-am lăsat cufundați în liniște până ce el mi-a pus în față o farfurie plină cu vârf. Am constatat abia atunci că-mi era cu adevărat foame. Am înghițit pe nemestecate, bucuroasă să-l văd zâmbind. Simțea nevoia să aibă grijă de mine, iar eu trebuia să fiu ceva mai înțelegătoare. Avea să mai dureze însă până ce mă obișnuiam cu gândul că preocuparea lui nu era un semn al slăbiciunii mele.

– Aș putea să mă obișnuiesc să fiu hrănită în fiecare dimineață.

Am dat deoparte farfuria goală și i-am zâmbit larg.

– Aș putea să mă obișnuiesc să te hrănesc în fiecare dimineață, mi-a răspuns el, iar cuvintele lui aveau o încărcătură care mi-a accelerat pulsul.

– Va trebui să o faci dacă vei continua să mă ții trează toată noaptea.

Gluma nu mi-a liniștit însă bătăile nebunești ale inimii.

– Îmi doresc să te țin trează noapte de noapte. S-a uitat în jur și și-a oprit privirea pe mâna mea stângă. Lumea are însă așteptări în ceea ce mă privește, Clara.

Parcă primisem o lovitură în stomac. Mai avuseserăm această discuție. Și nu se terminase bine.

– Se pare că aceste așteptări te includ și pe tine acum. Alexander a făcut o pauză, apoi și-a dres glasul. Nu mi-am dorit niciodată să mă căsătoresc. Era doar dorința altora.

– Știu, i-am răspuns grăbită, încercând să schimb sensul discuției înainte să stricăm totul. Nici eu nu mă gândesc la căsătorie. E prea curând. Pentru amândoi.

– Nu ai, deci, intenția să te măriți cu mine? Să înțeleg că te folosești doar de trupul meu?

Mi-a zâmbit, dar destul de forțat.

– Suntem amândoi foarte tineri. Știu că există așteptări din partea familiei tale și știu că este un subiect pentru mai târziu, dar acum vreau să ne concentrăm asupra mea și a ta.

Am ignorat vocea din minte care mă avertiza că relația noastră avea un termen-limită. Și am ales să mă prefac că despărțirea noastră nu era inevitabilă.

– Nu sunt prea sigur că m-ai înțeles.

Tonul îi era măsurat, dar în ochi îi ardea flacăra posesiei.

– Înțeleg lumea în care trăiești tu, i-am șoptit. Și înțeleg lumea în care trăiesc eu.

Și-a strecurat mâna sub fesele mele și m-a ridicat în brațe.

– Trebuie să înțelegi un lucru: tu ești lumea mea, Clara.

M-a dus apoi pe sus în dormitor și mi-a dovedit că spusese adevărul.

S-a comportat aproape ca un nebun întreaga zi, alternând constant între senzualitatea pasională și neagra disperare. În clipele în care făceam dragoste, brutal sau tandru, era complet cu mine. Dar, când ne despărțeam, chiar și pentru puțin timp, se cufunda iar în întuneric. Simțeam că în el se dădea o luptă, dar nu înțelegeam. Așa că îl căutam mereu, în dormitor, pe scări, pe blana de urs din fața șemineului. Îl aduceam lângă mine de fiecare dată, pentru ca apoi să fim separați de demoni pe care nu voia să mi-i dezvăluie.

Și totuși, eram fericită. Bătălia care se dădea în el ne aducea și mai aproape. Puteam doar să-i fiu alături și să-l las să încerce să câștige războiul. Iar când epuizam și ultima rezervă, cădeam într-un somn fără vise, pentru a fi trezită iar de mâinile lui tandre.

– Trebuie să te îmbraci, Clara.

Tonul vocii lui nu se potrivea deloc cu blândețea atingerii.

– De ce? am murmurat somnoroasă.

M-am frecat la ochi, constatând cu surprindere că soarele era la asfințit.

– Trebuie să plecăm, mi-a spus el în timp ce strângea câteva lucruri aruncate pe podea.

M-am ridicat ținând cearșaful strâns în dreptul sânilor și am încercat să înțeleg ce-mi spunea. Să plecăm? Ajunseserăm abia de o zi.

– Credeam că stăm până luni.

– Am fost chemat înapoi la Londra. Mașina va ajunge în câteva minute. S-a apropiat de mine și m-a sărutat pe frunte. Să te îmbraci bine. Temperatura a scăzut mult.

Am coborât din pat și am început să caut prin geantă. Mi-am tras pe mine un pulover și am găsit o pereche de blugi. Panica nu mă ajuta la nimic, dar nu-mi puteam împiedica mintea să producă un șir nesfârșit de teorii despre motivul întoarcerii noastre grăbite. M-am gândit la Edward, la Belle, la țara întreagă și, bineînțeles, la Daniel. Ce avea să mă aștepte când aveam să ies pe ușă? Nici nu voiam să știu.

Alexander s-a întors în cameră și mi-a luat bagajul fără să scoată un cuvânt. L-am urmat, înfricoșată. Abia când ne-am urcat în mașină și ne îndreptam spre aeroport am fost în stare să-l întreb:

– Ce s-a întâmplat? Este vorba despre Daniel?

Lucrurile puteau merge îngrozitor de prost în privința condamnării lui. Era mai bine să știu de-acum, ca să pot fi pregătită.

– Nu este vorba despre Daniel. Au intervenit noutăți legate de accident.

– Accident? am repetat prostește. Nu înțelegeam ce voia să spună.

– Accidentul meu, a spus, coborând vocea. Sunt informații noi, care schimbă tot.

Accidentul se petrecuse cu aproape opt ani în urmă, dar încă îl bântuia. Ce alte fantome aveau să îi tortureze pe el și pe familia lui?

– Ce informații? am întrebat.

– Cineva pretinde că a fost vorba despre droguri.

Cuvintele lui erau tăioase precum vârful de cuțit.

– Știam că era vorba despre băutură. Încercam să folosesc un ton liniștitor, să-l împiedic să se închidă din nou în carapace. Dar droguri? Erai drogat?

– Nu eu. A strâns din buze, ca și cum încerca să ignore o amintire dureroasă. Sora mea.

Nu mă așteptam la acest răspuns.

– Sarah?

– Persoana respectivă pretinde că i s-a pus în băutură drogul violului – și ei, și lui Sarah. Spune oricui este dispus să asculte că accidentul de atunci a fost cauzat de Sarah, că ea era cea care conducea.

Nimeni nu știa ce se întâmplase în noaptea aceea. Alexander abia dacă își amintea detaliile. Ziarele susținuseră că el fusese la volan, iar Alexander luase vina asupra lui. Amândoi știam însă un singur lucru: că Sarah conducea. Martori ai accidentului fuseseră doar doi oameni. Nu aveam nevoie să întreb cine era sursa, de vreme ce mă avertizase deja. Nu am fost deloc surprinsă când el a continuat:

– Pepper pretinde că eu aș fi drogat-o și că eu sunt cel care a cauzat moartea lui Sarah, a spus pe un ton măsurat, fără să-și ia privirea de la peisajul ce se zărea prin geamul mașinii.

Pepper nu mă mințise. Avea de gând să-l distrugă.

Avionul ne aștepta pe pistă. Ne-am întors la Londra fără incidente. Eram cufundați în gânduri, chiar dacă mâna lui

Alexander a ținut-o strâns pe a mea tot timpul zborului. Asta presupunea lumea lui. Zboruri urgente și întâlniri strategice. Era prima oară când vedeam cum se integra el în mașinăria complicată a politicii britanice. Nu-mi puteam însă imagina ce ne aștepta la întoarcere.

Am coborât din avion și am constatat că ne așteptau două mașini dincolo de pista aeroportului privat. Norris stătea în fața uneia, iar Alexander mi-a eliberat mâna și s-a dus să discute cu el între patru ochi. Erau la numai câțiva pași de mine, dar vorbeau în șoaptă. Alexander a făcut un semn spre mine, și am avut senzația că-i dădea instrucțiuni în ceea ce mă privea. Doar nu-și imagina că aveam să îl părăsesc fie și doar o clipă. Luptaserăm prea mult ca să doborâm bariera de minciuni și secrete ca să risc ca ea să se ridice din nou între noi.

Când Alexander a terminat discuția cu Norris, un bărbat pe care nu-l cunoșteam a făcut un pas înainte.

– Tatăl tău mi-a spus să te duc direct la el.

Ochii lui Alexander i-a întâlnit pe ai mei, cu o întrebare nerostită. Îmi cunoștea deja răspunsul. A întins mâna, chemându-mă lângă el.

– Tatăl tău ar prefera să vorbiți între patru ochi, i-a spus bărbatul, aruncând o privire rece în direcția mea.

– Între mine și Clara nu există secrete. A venit momentul să înțeleagă asta.

Bărbatul a făcut semn spre mașina care aștepta. Am urcat. În timp ce mergeam spre tatăl lui, mi-am dat seama că nu-i povestisem lui Alexander despre vizita pe care mi-o făcuse Pepper. Aș fi putut evita toate astea, dar n-o făcusem. Fusesem orbită de ura mea pentru Pepper.

Purtam întreaga vină pentru furtuna care urma și, mai rău de atât, lăsasem ca secretele să ne despartă încă o dată.

Capitolul 23

Mai fusesem la palat, dar numai ca turist. Acum, îl urmam pe Alexander în timp ce eram conduşi prin camerele private, care cu siguranţă nu făceau parte din turul oficial. Altă dată m-aş fi minunat de opulenţa din jurul meu, dar acum spaţiile vaste păreau să se fi micşorat, pereţii îmi păreau creaturi vii care se închideau în jurul prăzii. Oare şi Alexander gândea la fel, date fiind aşteptările celorlalţi?

Alexander a deschis cu putere cele două uşi franţuzeşti, iar eu l-am urmat îndeaproape. Camera din spatele acestor uşi părea mai degrabă desprinsă dintr-un film şi mai puţin un birou adevărat. Tapiserii elegante se aliniau pe pereţi, draperii grele din brocart atârnau la ferestrele arcuite. Regele Albert stătea cu spatele la noi, cu mâna sprijinită de poliţa şemineului. Mama lui era aşezată câţiva paşi mai departe, cu mâinile încrucişate în poală. Arăta de parcă i s-ar fi cerut să pozeze pentru un tablou. Nici nu s-a sinchisit să se uite la noi, ci şi-a păstrat ţinuta exersată cu atenţie în toţi anii în care jucase rolul de regină-mamă.

– Bunico! Alexander a salutat-o cu o mişcare a capului. Tată!

Albert nu s-a întors spre fiul lui, să-i răspundă la salut.

– Ţi-am cerut să vii singur.

– Am aflat care îţi era dorinţa, dar nu am secrete faţă de Clara.

Alexander rămăsese în picioare, privind semeţ înainte. În clipa aceea, m-am îndrăgostit din nou de el.

Era un lucru periculos, mai ales că amândoi ne îndreptam spre necunoscut. Îi ascunsesem informații importante și nu aveam nici cea mai mică idee care urma să fie prețul pe care aveam să îl plătesc pentru greșeala mea.

– Dar avem secrete, Alexander.

Albert s-a întors cu fața spre el. Ochii lui vicleni s-au îngustat când și-a privit fiul cel mare.

– Avem cu toții secrete, mai ales noi, cei cu sânge regal, i-a amintit Alexander.

– Nu genul de secrete care fac să se vândă ziarele de scandal! a explodat Albert. M-am străduit din răsputeri să-mi protejez familia de goana asta după senzațional. Așa că te întreb din nou: Este sau nu adevărat?

Inima mi s-a frânt auzind întrebarea. Și familia mea avea secretele și minciunile ei. Tata și mama se prefăceau de prea mult timp, dar nu încăpea îndoială că ne iubeam unii pe alții. Ne protejam de durere și suferință, și, când trebuia să facem față unui lucru pe care-l evitam, dragostea învingea mereu. Părinții mei îmi fuseseră alături când mă îmbolnăvisem. Era prima oară când vedeam ce însemna să te naști într-o familie care punea datoria mai presus de afecțiune, obligațiile mai presus de înțelegere. Tânjeam să-l pot proteja pe Alexander de tatăl lui, să-l eliberez din chingile vieții pentru care se născuse.

– Știi despre noaptea aceea la fel de multe ca mine, i-a răspuns Alexander.

Vocea îi era obosită, după ani în care vorbise și nimeni nu-l ascultase.

– Explică-mi atunci de ce târfa aceea pretinde că poate dovedi că i s-a turnat acid gama-hidroxibutiric în pahar. Albert a străbătut cu pași mari camera și s-a oprit la câțiva centimetri de Alexander. Tatăl și fiul s-au privit lung în ochi fără să clipească.

– Târfă? a repetat dispreţuitor Alexander. Nu tu mi-ai sugerat să mă căsătoresc cu ea?

Camera s-a învârtit cu mine, şi m-am străduit să nu cad din picioare. Alexander mă asigurase că Pepper nu-l interesa câtuşi de puţin, dar mă şi prevenise în privinţa aşteptărilor tatălui său. Gândul că fusese considerată o partidă mai potrivită decât mine a venit ca o palmă peste faţă.

– Nu e momentul pentru jocuri copilăreşti. Să văd dacă mai râzi când va începe ancheta.

– Ancheta? Chiar vei lăsa să se ajungă la asta? Alexander i-a dat ocol tatălui său şi era acum pe o poziţie de superioritate. Ar putea ieşi la iveală şi alte secrete care vând ziarele de scandal.

– Să nu mă ameninţi, a mârâit Albert, împungându-şi fiul în piept cu arătătorul. Sunt regele şi comandantul tău.

– Şi tatăl meu, nu-i aşa? l-a provocat Alexander. Şi-a trecut mâna prin părul deja răvăşit şi şi-a ferit privirea. Pentru că grija ta sunt eu. Fiul tău. Haide să nu ne mai prefacem! Ai fost întotdeauna mult prea ocupat ca să-mi fii tată.

– Nu ai ştiut niciodată să apreciezi complexitatea vieţii mele. Regret de pe acum ziua în care-mi vei lua locul şi plâng ţara căreia nu i-am putut dărui pe cineva mai bun ca tine.

M-am repezit la el înainte să-mi dau seama de ceea ce făceam. Înainte să mă interpun între ei, Alexander m-a oprit. Era bătălia lui. Însă îmi doream să nu fi fost nevoit să se lupte singur.

– Chiar crezi că vreau să-ţi iau locul? Că îmi doresc toate astea? O viaţă de privilegii în schimbul libertăţii mele? l-a întrebat Alexander.

– Şi iată motivele pentru care eşti cea mai mare dezamăgire a mea. Albert s-a apropiat de bar şi a desfăcut o sticlă din cristal. A turnat într-un pahar lichidul de culoarea ambrei şi l-

a învârtit uşor înainte să ia o înghiţitură. Situaţia este sub control. Pentru moment, domnişoara Lockwood pare să fie dispusă să discute doar cu presa. Sunt convins că va face o excepţie pentru tine.

– Şi pentru tine, nu? l-a întrebat fiul lui. Eu fac parte din acest aranjament? Te iartă pentru că i-ai tras-o timp de doi ani, irosindu-i timpul, dacă mă obţine pe mine în loc? O coroană pentru tăcerea ei?

Rămăsesem cu gura căscată din cauza şocului. În spatele nostru, regina-mamă a scos un ţipăt ascuţit.

– Alexander!

El a ignorat-o, alegând să-şi toarne la rândul lui ceva de băut.

– Este o chestiune privată, i-a răspuns Albert, fără să încerce să nege.

Privind în jurul meu, am înţeles că eram singura care nu ştiuse cât de adânci erau legăturile lui Pepper cu familia regală. Ea şi Albert – doar la gândul acesta mi se făcea rău de la stomac. Brusc, am înţeles de ce o trata Alexander cu atâta dispreţ. Dar oare câtă putere avea Albert asupra fiului său? Putea să-l oblige să se căsătorească cu ea doar ca acea neplăcere să dispară?

– Vom face toate aranjamentele, a continuat imperturbabil Alexander. Povestea se va stinge de la sine. De îndată ce ajungem la o înţelegere cu Pepper, ea va fi mai mult decât bucuroasă să nege totul. Nu puteam însă lăsa ca lucrurile să ia amploare. Deocamdată, sunt la stadiul de bârfă. Nu a dat nici un interviu la TV, ceea ce înseamnă că avem timp să o potolim.

– Ai vrea să mă însor cu ea doar ca să-i astup gura? l-a întrebat neîncrezător Alexander. Acesta este planul tău? Să mă

căsătoresc cu ea ca să o ai aproape și să continue să-ți fie amantă?

– Nu-mi place ce insinuezi.

– Nu-mi place ce sugerezi.

– Nu este o sugestie. Albert a lovit cu pumnul în perete, și o bucată de tencuială a căzut pe podea. Îți cer să faci asta. Consideră-l ca fiind primul sacrificiu pe care-l vei face în numele țării tale. E alegerea perfectă. Are vârsta potrivită și legături strânse cu familia noastră. Și o educație impecabilă.

– Nu sunt un cal de prăsilă, l-a avertizat Alexander. Am făcut deja o alegere.

– Nu știu de ce crezi că ai dreptul să faci alegeri, dar, dacă insinuezi că ai ales-o pe târfa aceasta venită din America, s-ar putea să-l consider pe Edward mai potrivit pentru a purta coroana.

– Vei vorbi respectuos despre Clara sau discuția noastră se încheie!

– Ești atât de vrăjit de ea, că nu vezi cât rău ai provocat familiei. A venit vremea să începi să-ți asumi rolul. Sau...

Albert nu a continuat fraza.

– *Sau ce?* Cât de greu trebuie să-ți fie să trebuiască să alegi între cea mai mare dezamăgire a ta și fiul tău care tocmai a recunoscut public că este gay! Ei bine, în caz că nu ai observat, pe nici unul din noi nu-l interesează cererile tale.

Albert s-a întors spre Mary.

– Mamă, du-o, te rog, pe Clara în camera de zi. Vreau să vorbesc deschis cu fiul meu.

M-am înfiorat când l-am auzit mârâind „fiul meu". Dacă până acum nu vorbise deschis, nu eram prea convinsă că voiam să fiu prezentă când avea să dea frâu liber furiei. Nu aveam de gând să plec, cu atât mai puțin cu Mary. Avusesem privilegiul să iau masa cu ea o dată, când Alexander mă luase

cu el la domeniul lor de la țară. Îmi fusese de ajuns pentru tot restul vieții.

– Rămâi, Clara, mi-a spus Alexander în vreme ce bunica lui se ridica de pe scaunul ei. Aproape am terminat aici.

– Nu am terminat nici pe departe și nu o vom face până nu înțelegi că trebuie să dezamorsezi situația.

Albert s-a apropiat de fiul său. Cei doi nu puteau fi mai diferiți. Alexander moștenise părul întunecat al mamei lui și trăsăturile frapante. Prin comparație, tatăl său părea bolnav, cu tenul palid și părul grizonant. Văzându-i pe cei doi în acea încleștare a voințelor, nu putea fi tăgăduită puterea care radia din amândoi, tată și fiu. Nici unul nu avea de gând să dea înapoi în seara asta. Era un lucru clar. Nu era însă clar cine avea să învingă, pe termen lung.

– Aventura asta a ta devine o rușine națională, a spus printre dinți Albert. Nici eu, nici țara nu vom tolera ca ea să continue.

– Aventurile sunt secrete. Eu nu ascund relația mea cu Clara și nu dau doi bani pe ce credeți tu sau țara! Sângele tău îmi curge prin vene, fie că-ți convine, fie că nu. Voi fi rege fie că-ți place, fie că nu. Alexander s-a apropiat de mine și m-a luat de mână. Și voi fi cu Clara fie că-ți place, fie că nu.

Albert m-a privit cu dispreț.

– Vom vedea.

– Vom vedea, a repetat Alexander.

S-a răsucit pe călcâie, și am ieșit împreună din cameră. Alexander mergea într-atât de repede, că aproape mă târa după el. Am mers mai repede, încercând să țin pasul cu el. Când am ajuns pe un coridor întunecat, mi-am desprins mâna dintr-a lui, obligându-l să se oprească și să se uite în ochii mei.

Eu nu mai eram secretul lui, dar purtam povara unuia.

– Trebuie să-ţi spun ceva. Inima îmi bătea cu putere. Am ignorat-o şi mi-am început mărturisirea: Pepper a venit să mă vadă înainte să plecăm la St. Moritz. M-a avertizat că are informaţii care te pot distruge, dar nu am crezut-o.

Alexander mă privea împietrit.

Am înghiţit în sec şi am continuat, temătoare:

– Mi-a oferit şansa să o opresc, iar eu nu am acceptat-o. Este numai vina mea.

– Ce ţi-a cerut? m-a întrebat pe un ton rece, care mi-a îngheţat sângele în vene.

– A vrut un fel de troc. Mi-a spus că, dacă te părăsesc, nu te va distruge. Lacrimi fierbinţi îmi curgeau pe obraji. Am fost mult prea egoistă şi nu te-am protejat.

Alexander a fost lângă mine într-o secundă. Mi-a prins bărbia în mână şi mi-a ridicat faţa brăzdată de lacrimi.

– *Eu* te protejez pe tine. Unde era Norris? Nu ar fi trebuit să-i permită lui Pepper să se apropie de tine.

– I-am spus să se ţină deoparte, am recunoscut eu. Am crezut că mă pot descurca şi singură.

– Nimeni nu se poate descurca cu una ca Pepper. Nu sunt furios pe tine, păpuşă! Mi-a şters o lacrimă. Sunt însă furios că nu am aflat mai devreme. Deşi mă îndoiesc că m-aş fi aşteptat la aşa ceva, doar în urma unor ameninţări vagi şi a unor ultimatumuri. Va trebui să stau de vorbă cu Norris.

– Să nu faci asta, l-am rugat. Nu a greşit cu nimic. Eu am stricat totul.

– Orice-ar fi, nu vreau să mai intri vreodată în contact cu Pepper.

– În nici un caz. Acum, ştiu cât de nebună este.

Chipul lui era ascuns în întuneric, dar nu aveam cum să nu observ umbra de îndoială din ochii lui.

– Este nebună, am repetat cu glas stins. Fiecare părticică din mine tânjea să știe că Alexander fusese sincer cu mine mai devreme – că între noi nu mai existau minciuni.

– Nu am drogat-o. Nu mă excită femeile inconștiente.

Simțeam că-mi ascundea totuși ceva. Nu voiam să forțez nota, nu atâta vreme cât încă procesa această nouă informație.

– Știu că nu mi-ai spus tot, i-am zis, ducându-i degetul la buze. Îmi vei spune când vei fi pregătit.

– Trebuie să fiu sigur, apoi îți voi povesti totul, păpușă. Fără secrete. Fără ziduri care să ne despartă. Mi-a sărutat mâna, apoi mi-a luat-o într-a lui. Dar în seara asta vreau doar să te duc acasă.

– Merg oriunde mă duci tu, i-am promis, și vorbeam serios.

Capitolul 24

Strada era liniştită când Rollsul a tras în faţa porţii noastre. Alexander a coborât, nu înainte de a-mi da instrucţiuni precise. Trebuia să rămân în maşină. Am aşteptat, dorindu-mi să fiu înăuntru, dincolo de poarta de fier forjat care separa lumea noastră de publicul care ne invada intimitatea.

– Norris îţi va aduce bagajul, mi-a spus încet. Vin şi eu imediat.

Tăcuse mare parte din drumul către casă, iar eu nu ştiam dacă din cauza confruntării cu tatăl lui sau pentru că încerca să pună cap la cap evenimentele recente. Ştiam doar că eram amândoi acasă. Am deschis poarta şi am păşit pe aleea pietruită care ducea spre uşa de la intrare. Am surprins o mişcare cu coada ochiului şi m-am sprijinit de poartă, speriată. Instinctul îmi spunea să fug. Un chip familiar a apărut din întuneric.

– Ce cauţi aici? am întrebat, încercând să-mi revin după sperietură.

– Am venit să vorbesc cu Alexander. Îmi imaginez că mă aştepta.

În clipa aceea, Alexander a intrat pe poartă şi a îngheţat în loc. L-a privit cu răceală pe vechiul lui prieten.

– Jonathan.

Încetul cu încetul, începeau să se aşeze piesele din puzzle, dar imaginea de ansamblu era încă ascunsă vederii. M-am uitat la Alexander şi apoi din nou la Jonathan, încercând să citesc gândurile celor doi bărbaţi frumoşi.

– N-ar fi trebuit să vii, a continuat Alexander.

– Trebuia, l-a întrerupt Jonathan. Am vrut să-ți explic ce s-a întâmplat.

– Prezența ta aici este explicația de care aveam nevoie. Pleacă! i-a poruncit Alexander.

Jonathan a clătinat din cap, iar Alexander a mormăit ceva în barbă.

M-am tras un pas înapoi, ascunzându-mă în umbrele grădinii. Îmi doream să mă pot pierde în noapte, ca nimeni să nu-și amintească de mine. Din fericire, cei doi se vedeau doar unul pe altul. Aerul era încărcat de o tensiune aproape palpabilă, care prevestea violență și sânge. Trupul lui Alexander emana o ură brutală. M-am consolat cu ideea că Norris era prin apropiere.

– Nu a fost cum crezi tu. Jonathan s-a apropiat, îndesându-și nervos mâinile în buzunare. A fost un lucru nevinovat.

– Nimic din cele întâmplate în noaptea aceea nu a fost nevinovat, a tunat Alexander.

Cuvintele lui tăiau noaptea, răsunând în liniștea din jur. O lumină s-a aprins pe verandă, câteva case mai încolo.

Nu am încercat să-i determin să vorbească mai încet. Ceea ce se întâmpla acum între ei era de neoprit. Se transportaseră altundeva, prinși în iețele unui trecut de care se puteau elibera doar printr-o confruntare. Iar eu puteam doar să-i privesc.

– Pepper a vrut. Nu mult, doar cât să se destindă puțin. Jonathan ridicase vocea, disperat să se facă ascultat. A clătinat din capul blond. Ar fi trebuit să refuz. Era doar un copil.

– Și Sarah? a întrebat Alexander. Și ea a vrut?

– Jur pe Dumnezeu că lui Sarah nu i-am dat. Dacă și-a turnat în băutură, sigur n-a fost de la mine. Nici n-ar fi trebuit să se afle acolo în seara aceea. Erau amândouă minore.

Jonathan vorbea fără oprire, reușind doar să pară tot mai vinovat. Își semna singur condamnarea la moarte.

Imaginea devenea tot mai clară, zecile de greșeli formau acum o poveste tragică. Fusese vorba despre droguri, dar nu le furnizase Alexander. Fusesem convinsă de asta, dar nu știam cum de ajunseseră în băutura lui Sarah. Acum, înțelegeam. Jonathan făcuse o greșeală care o costase viața pe o copilă inocentă.

– Ai știut? Alexander s-a repezit la Jonathan și l-a luat de guler. În seara aceea, când am plecat, ai știut că Sarah era drogată?

Un val de vinovăție a umbrit chipul lui Jonathan.

– Am bănuit.

Alexander l-a trântit la pământ și s-a prăbușit peste el, cu pumnii încleștați. Emana doar furie, iar eu m-am speriat atât de tare, că abia mai puteam respira. Nu aveam idee cât de departe era Alexander dispus să meargă. Nu-mi mai fusese frică de el până acum, dar în clipa aceasta mă îngrozea. Am ieșit din umbră și m-am interpus între ei.

– Nu...

Privirea aspră a lui Alexander m-a redus la tăcere.

– Nu te privește, Clara.

– Tot ce faci – tot ce simți – mă privește, i-am spus cu blândețe. Nu retrăi trecutul! X. Treci peste!

– Poți trece peste când e vorba despre o greșeală. Aceasta nu a fost o greșeală, ci o faptă făcută cu sânge-rece. M-a împins și și-a apropiat fața de a lui Jonathan. Există un timp pentru iertare. Numai că nu acum.

L-a luat pe Jonathan de guler și l-a ridicat în picioare. I-a dat drumul doar cât să-i tragă un prim pumn în stomac. Lovitura a fost puternică și l-a lăsat pe Jonathan fără aer. Răspunsul lui a venit însă imediat: pumnul lui a lovit din plin

obrazul stâng al lui Alexander. Nu știam dacă să strig după ajutor sau să sar să-l ajut. Jonathan nu-i putea face față lui Alexander, nu acum, când era mânat de o furie neîngrădită. Mâinile lui Alexander se încleștaseră în jurul gâtului lui Jonathan, care se zbătea disperat. Curând, chipul lui Jonathan s-a întunecat, iar mâinile i-au căzut inerte pe lângă corp.

– Ajunge! am strigat și m-am aruncat asupra lui Alexander.

A fost suficient ca să-l fac să-și slăbească strânsoarea.

Jonathan a căzut în genunchi, respirând cu greutate.

– Nu așa, l-am rugat eu pe Alexander. Nu merită.

– Ea merită însă. Dar ai dreptate. Rahatul ăsta, nu. S-a întors spre Jonathan: Dispari naibii de aici! Nu vreau să te mai văd.

M-am agățat de Alexander, încercând să-l liniștesc cum mă pricepeam mai bine. Fără efect însă. Trupul i-a rămas rigid chiar și când Jonathan s-a ridicat și s-a îndreptat clătinându-se spre poartă.

S-a oprit și s-a întors spre Alexander. Se ținea atât de strâns de poartă, că articulațiile degetelor i se albiseră.

– Nu știu dacă mai contează, dar să știi că-mi pare rău.

Alexander nici nu s-a uitat la el. Răspunsul lui mi-a dat fiori pe șira spinării:

– Chiar nu contează.

Unele lucruri pot fi iertate. Unele greșeli pot fi lăsate în trecut. Dar așa ceva nu putea fi iertat. Nu avea să fie iertat niciodată. Jonathan a părut să înțeleagă asta. A închis ochii pentru o clipă înainte de a ieși pe poartă.

L-am luat în brațe pe Alexander și am încercat să-l fac să se îndrepte spre ușă, dar el nu s-a clintit. Câteva clipe mai târziu, s-a smuls din îmbrățișare, a luat bagajele care se risipiseră pe alee și a intrat în casă. M-am lăsat înghițită de liniștea nopții, găsind alinare în conturul ramurilor și al caselor. Nimic nu

mai părea real, ca și cum lumea fusese ștearsă complet, lăsându-mă să trăiesc între umbre gri, întunecate.

Nu era ceva ce puteam rezolva. Greșeala lui Jonathan nu putea fi ștearsă pur și simplu. Marcase prea multe vieți, iar revelația de acum nu făcuse decât să redeschidă rănile lui Alexander. Puteam doar să continui să-l iubesc, să-l conduc dincolo de întunericul care ne cuprinsese încă o dată.

Norris și-a făcut apariția la poartă, luându-mă prin surprindere.

– Unde-ai fost? A fost cât pe ce...

Emoțiile m-au copleșit, și m-am chinuit să-mi înfrânez lacrimile. De câte ori puteam să plâng într-o singură seară? Totul era din ce în ce mai complicat. Albert nu avea să se oprească până când nu ne despărțea. Cu fiecare clipă care trecea, lumea îl judeca tot mai mult. Cât mai dura până avea să cedeze? Până când trecutul avea să ne distrugă din nou dragostea?

– Rolul meu este să-l protejez pe Alexander, a spus Norris. M-a luat cu blândețe de braț și m-a condus spre casă. Dar își va purta întotdeauna propriile bătălii.

– Cum să-l fac să se oprească? am întrebat șoptit. Cum să-l conving să nu mai lupte?

Norris a zâmbit trist.

– Știi deja răspunsul, domnișoară Bishop. Îl ajuți să se vindece din ziua în care l-ai cunoscut, dar rănile de genul acesta au nevoie de timp.

– Nu mai avem timp.

Mă durea să spun asta, să admit că-mi era tot mai greu, cu fiecare secret care ieșea la iveală. Abia dacă îmi mai găseam drumul în negura de greșeli care ne umbrea dragostea.

– Iubirea nu ține cont de timp, mi-a spus el.

M-a bătut uşurel pe mână, mi-a deschis uşa şi a aşteptat să intru. L-am urmărit plecând, gândindu-mă la cuvintele lui înţelepte. De când mă îndrăgostisem de Alexander, fusesem obsedată de termenul-limită care părea să însoţească relaţia noastră. Era ca o nevăzută bombă cu ceas. Poate că Norris avea dreptate, poate că dragostea mea pentru Alexander nu putea fi zădărnicită de greşelile trecutului. Nu fusese afectată nici de ameninţări şi nici de bârfe. Singura persoană care îl putea lăsa să se îndepărteze eram eu.

Iar eu nu aveam de gând să las ca aşa ceva să se întâmple.

Trupul atletic al lui Alexander umplea cadrul uşii. Am încercat să mă apropii de el, dar s-a retras.

– Nu pot. Îmi pare rău, nu pot.

Cuvintele au căzut ca o lovitură. M-am sprijinit de perete. Nu-l puteam lăsa să se îndepărteze, nu acum, când avea nevoie de mine.

– Lasă-mă să te protejez în noaptea asta, i-am spus cu blândeţe.

– Nu mă poate proteja nimeni de asta, a spus cu glas aspru.

A luat haina pe care o aruncase pe balustradă, şi-a pus-o pe umeri şi s-a îndreptat spre uşă.

Undeva în adâncul meu am găsit puterea să mă aşez între el şi uşă.

– Nu încerca să urmăreşti fantome. Rămâi aici! Rămâi cu mine!

– Am vrut, Clara, dar nu mai are rost să ne prefacem. Am ştiut amândoi că va veni şi această zi.

– Doar dacă noi permitem asta, i-am şoptit, dar cuvintele mi s-au pierdut în întunericul care îl devora.

Acesta pusese stăpânire pe el şi îl împiedica acum să găsească lumina care să-l aducă înapoi la mine.

– Ți-am promis să te protejez. Ochii lui Alexander au strălucit când mi-a vorbit, iar teama care îmi devenise atât de familiară a făcut ca stomacul să mi se strângă. Și o voi face întotdeauna. Ești aerul pe care îl respir, Clara. Singurul lucru bun și adevărat din viața mea. Înțeleg acum ce înseamnă să te protejez.

Și eu înțelegeam. Cuvintele lui mi s-au lipit de rănile fragile de pe inimă – pe care mi-am simțit-o zdrobindu-se. Cândva, crezusem că durerea de a-l pierde avea să mă facă mai puternică. Durerea aceasta răsuna însă în mine, mă sfâșia până la os. Pieptul mi se strângea cu fiecare respirație, până când am simțit că nu mai aveam aer.

– Nu, am reușit să rostesc, cu buzele uscate.

Alexander m-a prins de ceafă și și-a lipit buzele de ale mele. A fost un sărut blând din care lipsea foamea cu care mă obișnuise. Și totuși, mult mai pasional. Am întredeschis buzele, chemându-l la mine în timp ce căutam răspunsul la o întrebare pe care nu o cunoșteam. I-am răspuns cu dragoste. O dragoste care a izvorât din mine și l-a găsit pe Alexander. Dar, înainte să-mi pot lipi trupul de al lui, el s-a desprins de lângă mine.

Nu am încercat să-l opresc atunci când a deschis ușa. S-a întors să mă privească, cu ochi reci și distanți.

– Să te întorci la mine! i-am poruncit.

– Voi încerca. Îți promit că voi încerca!

După care a plecat.

*

Patul nostru mi se părea prea mare acum. M-am chircit cu genunchii la piept, dar îi simțeam absența la fel de acut cum îi simțeam alteori prezența. N-am lăcrimat deloc. Pur și simplu, nu mai aveam lacrimi. Fiecare respirație îmi părea un gest de credință, de parcă următoarea avea să îmi aducă dovada că

viața mergea înainte. Când somnul a încercat să mă prindă în îmbrățișarea lui, m-am lăsat pradă lui. Au trecut minute. Ore. Noaptea mi-a devenit prietenă.

După care, n-am mai fost singură. L-am găsit mai întâi în vis și m-am trezit mai apoi, când trupul lui s-a lăsat cu toată greutatea peste mine. Brațele lui m-au învăluit, chemându-mă din întuneric. Degetele lui mi-au găsit sânii și mi-au masat sfârcurile până ce s-au întărit dureros. M-am arcuit spre el – simțeam nevoia să-i simt pielea pe a mea, să știu că era făcut din carne și oase. Căldura trupului său m-a învăluit, și m-am răsucit în îmbrățișare.

– N-am putut sta departe, a murmurat el cu buzele lipite de gâtul meu. Am nevoie de tine, păpușă.

Cuvintele rămâneau atârnate între noi, dorința noastră creștea. Mi-am lipit cu lăcomie buzele de ale lui. Limbile ni s-au întâlnit, trupurile ni se luptau pentru un contact mai intens. Dorința ne devora și ne consuma, indiferent de cât de mult ne lipeam unul de celălalt. Alexander m-a întors pe burtă și mi-a lins șira spinării înainte să se ridice și să mă tragă la capătul patului.

Un geamăt primitiv i-a scăpat printre buze când m-a prins cu brațele-i puternice și m-a așezat deasupra penisului. Îl doream nu numai fizic, ci și emoțional. Nu puteam exorciza fantomele trecutului său, dar le puteam ține la distanță. M-am supus voinței lui, rotindu-mi șoldurile și umezindu-i vârful penisului. Alexander avea nevoie să preia controlul asupra vieții lui. Era un lucru imposibil, dar eu eram pregătită să-i ofer controlul asupra vieții mele.

– Ia-mă! l-am rugat.

S-a împins în mine cu o forță care mi-a tăiat respirația. Penisul m-a pătruns până la capăt, iar eu am gemut ușor.

– Aşa. Vreau să te aud, mi-a poruncit el, rotindu-şi sălbatic şoldurile.

Mi-am încleştat pumnii în cearşaf şi m-am ţinut bine când el a plonjat din nou în mine. Adânc. Imposibil de adânc. Creierul parcă mi se oprise, pierdut în nevoile lui şi în reacţiile viscerale ale trupului meu. Fiecare mişcare îmi vibra pe piele: o răsucire de încheietură, degetele lui îngropate în carnea mea, pulsul penisului său înăuntrul meu.

– Nu te opri, l-am implorat. În clipa aceea, aveam nevoie de el la fel de mult cum avea el de mine. Simţeam nevoia ca dominaţia lui să-mi dea încredere. Trupul meu tânjea să i se supună, disperat să elibereze şi să fie eliberat.

Penisul lui mă pătrundea ritmic, neobosit. El era centrul meu. Inima mea. Eu eram sanctuarul lui. Casa lui.

A explodat în mine cu un strigăt, iar eu am explodat la rândul meu, rostindu-i numele.

Sexul încă îmi pulsa în jurul lui. A rămas încă un moment în spatele meu şi m-a mângâiat pe spate înainte să-şi retragă penisul. Senzaţia de gol m-a copleşit, iar el m-a prins în braţe, de parcă ar fi simţit, m-a lipit de el şi m-a dus în pat. Ochii lui albaştri se liniştiseră, dar legătura dintre noi era palpabilă. M-am târât peste el şi m-am aşezat uşor în poala lui în timp ce el îşi poziţiona penisul spre intrarea mea moale. M-am cufundat în el şi am scos un geamăt când m-a pătruns până la capăt. M-am agăţat de el şi am rămas amândoi nemişcaţi. Ne-am ţinut în braţe până ce respiraţia şi-a recăpătat ritmul normal.

Când mi-a vorbit în sfârşit, cuvintele lui m-au îngheţat:

– Nu va fi uşor.

– Nu a fost niciodată, i-am răspuns cu grijă.

O parte din mine ar fi vrut să fugă până nu era prea târziu, dar el era prea puternic. Îi eram captivă de bunăvoie, iar el îmi era stăpân.

– Tata mi-a cerut să particip la niște întâlniri în afara țării.

Sângele mi-a înghețat în vene. Alexander era trimis din nou departe, forțat să intre în exil pentru o faptă pe care nu o comisese. Distanța nu mă speria la fel de tare cum mă speria gândul că urma să se întoarcă distrus, încă o dată, iar eu aveam să fiu nevoită să-l vindec iar.

– Pentru cât timp? am întrebat, concentrându-mă asupra detaliilor, ca să nu fiu nevoită să fac față realității.

– Zile. Săptămâni. Nu știu, a recunoscut el.

I-am mângâiat obrazul ca și cum încercam să mi-l întipăresc în minte, resimțind deja greutatea despărțirii. Era rău că nu știam cât timp urma să fim despărțiți, dar asta făcea ca timpul petrecut împreună să devină și mai prețios. „Iubirea nu ține cont de timp", mi-am spus în gând. Era mai ușor să cred asta când eram împreună. Acum însă, el nu avea nevoie de spaimele mele, ci de încrederea mea. Și împreună aveam să învingem totul, eram sigură.

Alexander s-a uitat în ochii mei, iar eu i-am întâlnit privirea fără să clipesc. Aveam un milion de lucruri să ne spunem. Un milion de decizii de luat. Nu mi-am găsit însă cuvintele, așa că mi-am rotit șoldurile și am comunicat cu el în singurul mod pe care îl știam. El mi-a răspuns împingându-se și mai tare în mine. Trupurile noastre vorbeau în locul nostru și, când am ajuns la orgasm, el mi-a dat singurul răspuns de care aveam nevoie.

– Te iubesc, Clara!

Capitolul 25

Mi-am aruncat ochii pe calendarul de pe peretele biroului meu. Două săptămâni. Primisem câteva scrisori de la el, punctate de zile de tăcere. Singura constantă era câte un trandafir roşu care-mi era livrat la birou în fiecare dimineaţă, cu un bilet cu două cuvinte de la florărie:

Pentru luni.

Pentru marţi.

Pentru miercuri.

Am încercat să uit că azi nu primisem nici un trandafir. Mi-am spus că florarul era probabil bolnav.

Începusem să urmăresc ştirile, ca să aflu măcar câte ceva despre călătoria lui. Singura mea legătură cu el erau fotografiile care apăreau în ziare şi online. În timp ce-şi continua exilul, zvonurile îl însoţeau. Pepper nu voia să tacă. Căuta pe oricine era dispus să o asculte, iar oamenii erau nerăbdători să o facă. Azi apăruse pe prima pagină a lui *London Guardian*, solicitând ancheta pe care familia lui Alexander se străduia cu disperare să o evite. Eu ştiam adevărul despre cele întâmplate în seara aceea, dar mai ştiam şi că lui Alexander i-ar fi fost imposibil să-şi dovedească nevinovăţia dacă se ajungea la o anchetă. Jonathan nu ieşise încă în public cu versiunea lui asupra evenimentelor. Şi părea destul de improbabil să o facă vreodată.

Am apăsat pe tastatură, făcând ca faţa lui Pepper să dispară de pe monitor. Nu o condamnam pentru greşeala pe care o făcuse în noaptea aceea, făcusem şi eu destule la viaţa mea.

Aveam dreptul să o condamn însă pentru că încerca acum să-l distrugă pe Alexander.

Am format numărul fără să-mi dau seama de ceea ce făceam, Am conştientizat doar în clipa în care a fost prea târziu să închid.

– Domnişoară Bishop! mi-a răspuns vesel Edward. Trăieşti!

– Am fost foarte ocupată la birou.

Şi un copil şi-ar fi dat seama că era o minciună, dar Edward era un gentleman şi nu mi-ar fi reproşat-o.

– Mi-e dor de tine!

Mărturisirea lui m-a luat prin surprindere. Mi-am dat seama că şi mie îmi era dor de el. Nu numai pentru că-mi amintea de cel care era acum absent, dar şi pentru că aveam nevoie de un prieten. Revenisem mult prea uşor la vechile obiceiuri, încercam să muncesc tot timpul pe care eram obligată să-l petrec fără Alexander.

– Şi mie. Ai vreo veste?

M-am simţit vinovată că-l întrebam. Nu voiam ca Edward să creadă că era pentru mine doar o sursă de informaţii.

– Pepper refuză să stea de vorbă cu orice membru al familiei regale, a oftat Edward.

Frustrarea lui nu făcea decât să o oglindească pe a mea.

Pepper prefera, aşadar, să-şi prezinte versiunea toxică în presă în loc să dea ochii cu cei pe care îi acuza. M-a durut că trebuia să aflu acest lucru de la altcineva, nu de la Alexander.

– Eşti bine? Ne-am putea vedea la masă, a rupt Edward tăcerea care se aşternuse.

– Sunt bine. Haide să ne vedem în weekend! Mi-ar prinde bine să am companie, am recunoscut.

– Îmi eliberez imediat programul. Putem să urmărim filme siropoase şi să bem prea mult vin.

Am zâmbit. Era un prieten adevărat. Chiar dacă el era fericit, era dispus să mă ajute să-mi înec amarul.

– Aşa rămâne.

– Clara, mi-a spus îngrijorat, ştii că mă poţi suna oricând, la orice oră.

– Ştiu, am şoptit.

Îmi era greu să mă prefac mereu puternică, dar dacă cedam acum, însemna doar că Albert reuşise să mă înfrângă.

Am închis şi am privit în gol, spre perete. Mă ţinusem departe de toate, aşa cum dorise Alexander, îl lăsasem să se ocupe singur de chestiuni private care ameninţau să ne distrugă relaţia. Acest lucru trebuia să se sfârşească acum. Chiar acum.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre biroul lui Bennett. M-am pregătit sufleteşte să întrerup un moment tandru între el şi Tori, dar l-am găsit singur. A ridicat privirea şi mi-a făcut semn să intru. Părea îngrijorat să mă vadă. M-am aşezat, foindu-mă cu nervozitate.

– Vorbeşte odată, mi-a spus Bennett.

– Vreau să ies la masă. Şi va dura.

Bennett era evident surprins de cererea mea.

– Bineînţeles, mi-a răspuns. Nu e cazul să-mi ceri voie. La cât ai muncit, poţi să-ţi iei pauză de masă şi o săptămână.

– Ştiu, am spus eu repede. Dar s-ar putea să nu mă mai întorc.

– Niciodată?

Ochii îi zâmbeau.

M-am relaxat puţin şi am clătinat din cap.

– Azi. Trebuie să mă văd cu cineva, şi nu va fi deloc uşor.

– Ia-ţi cât timp ai nevoie. Bennett s-a aplecat spre mine. Nu vreau să fiu indiscret. Ştiu că treci printr-o perioadă dificilă, dar ştii ce faci, nu-i aşa?

Am încuviințat, deși știam că nu era adevărat. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce făceam. Mă bazam pe instinct.

– Ne vedem curând, mi-a spus Bennett și s-a apucat din nou de lucru.

Am plecat de la birou și am dat un telefon. Belle a răspuns imediat.

– Am nevoie de întăriri, i-am zis înainte să apuce să spună „Alo".

– Spune-mi unde să vin.

I-am dat adresa pe care o găsisem online. Ea nu a pus întrebări.

Aveam prieteni, și venise momentul să nu-i mai evit. Forța interioară singură nu avea să mă facă să trec peste toate astea, dar ei mă puteau ajuta.

Am ajuns în Kensington, nu înainte să-i dau liber bodyguardului pe care mi-l lăsase Alexander. Belle dusese conceptul de „întăriri" la un alt nivel. Era îmbrăcată în pantaloni negri, un pulover larg, negru și își prinsese părul strâns la ceafă.

– Pari pe punctul de a te apuca de spionaj, i-am spus râzând.

M-a privit peste ochelarii de soare cu rame groase.

– Mă suni și-mi spui că ai nevoie de întăriri, apoi îmi trimiți o adresă oarecare. Am venit pregătită pentru orice.

– Să mergem, atunci, James Bond!

Înainte să apuc să fac un pas spre ușă, m-a prins de mână și m-a oprit.

– Ce se întâmplă, Clara? De ce sunt aici?

Știam că era sută la sută de partea mea, indiferent de răspuns. Nu avea rost să-i mai ascund adevărul.

– Să mă împiedici să o omor.

– Pe cine? a strigat Belle.

– Pe Pepper, i-am răspuns, cu ochii spre ușă.

– Crezi că este o idee bună? O singură fotografie făcută de paparazzi şi eşti pe prima pagină a ziarelor din toată ţara.

I-am zâmbit.

– Pe asta şi contez.

Am bătut la uşă, flancată de Belle. Poate că nu avusesem întotdeauna gusturi bune la bărbaţi, dar prietenii ştiam să mi-i aleg. Nu mi-a răspuns nimeni, iar asta mi-a afectat hotărârea. Nu se putea să fi făcut atâta drum degeaba. Am lovit cu pumnul în uşă. Aceasta s-a întredeschis, şi doi ochi cunoscuţi m-au privit miraţi.

– Trebuie să vorbim.

Am împins uşa înainte ca ea să apuce să mi-o trântească în faţă.

– Cum m-ai găsit? m-a întrebat ea.

Şocul i se citea pe chipul perfect.

– Am sursele mele. Nu i-am spus că nu trebuia să fii vreun geniu să ştii că locuia la singura rudă apropiată pe care o avea în Londra. Singurul lucru care conta pentru ea era să se vadă pe copertele revistelor.

Pepper şi-a încrucişat la piept braţele subţiri şi s-a uitat neliniştită spre Belle. Clar îi datoram prietenei mele ceva de băut, mai târziu.

– Nu am nimic să-ţi spun.

– Foarte bine. Am traversat holul de la intrare şi am luat o fotografie înrămată. În ea, Pepper o îmbrăţişa pe o versiune mai în vârstă a ei. Deşi nu-mi convenea, trebuia să recunosc că, dacă semăna cu mătuşa ei, avea să arate senzaţional şi după 40 de ani. Nu mă interesează ce ai tu de spus. Am venit să-ţi explic cum se vor desfăşura lucrurile.

– Chiar crezi că mă interesează să ajung la o înţelegere cu tine?

– Timpul acela a trecut. Mi-am pus mâinile în şolduri şi am privit-o fix. Începând de acum, nu vei mai lua legătura nici cu Alexander, nici cu familia lui. Nu te mai apropii de ei. Nu discuţi despre ei. Nu vinzi poveşti despre ei ziarelor.

– De ce aş face asta? Pentru ei tu eşti nimeni. Iar eu nu sunt obligată să te ascult, mi-a spus printre dinţi.

– Pentru că sunt sigură că tatălui tău nu i-ar plăcea să afle că regele i-o trage fiicei lui.

Belle rămăsese ca trăsnită. Şi-a scos ochelarii de soare, cu gura căscată.

Lui Pepper i se scursese tot sângele din obraji.

– N-ai face asta.

Îi găsisem punctul slab.

– Pune-mă la încercare! Vorbeam rar, să mă fac bine înţeleasă. Ştii cu ce mă ocup la Peters & Clarkwell? Scriu comunicate de presă. N-am scris până acum nici un articol pe care să-l trimit unui ziar, dar nu-mi imaginez că e foarte complicat.

Pepper şi-a dus mâna la şiragul de perle de la gât.

– Acesta este şantaj.

– Ştiu. Tu mi-ai dat ideea, i-am spus. Oare cât de proastă era? Era de mirare că îi putuse trece prin minte tot planul pe care îl pusese la cale. M-am gândit deja la titlu: *Salt and Pepper*[1]*. Amanta mult mai tânără a regelui.*

– Îmi place, a intervenit Belle. E idila tipică mai-decembrie.

– Titlul este suficient de incitant? am întrebat-o, prefăcându-mă că nu observam groaza de pe chipul lui Pepper. Sau mai bine: *De cât timp şi-o trage cu regele prietena cea mai bună a lui Sarah?*

Belle şi-a dus un deget la bărbie, prefăcându-se gânditoare.

– Mai puţin senzaţional, dar mai la obiect. Sincer, nu poţi da greş cu nici unul.

– Nu cred să existe vreun ziar care să nu dorească să-l publice.

– Ieşiţi acum! a strigat Pepper.

S-a grăbit spre uşă şi a deschis-o larg.

– Nu înainte să ajungem la o înţelegere. Îi vei lăsa în pace. Relaţia ta cu familia regală a murit odată cu Sarah, i-am spus cu răceală.

Pepper spumega. Eu şi Belle am trecut pe lângă ea şi am ieşit.

– Nu vei fi niciodată una de-a lor! a strigat ea după mine.

I-am arătat cât de mult îmi păsa ridicând degetul mijlociu.

Imediat ce am dat colţul străzii, Belle m-a bombardat cu întrebări:

– Ce naiba a fost asta? Este adevărat? Cine eşti şi ce-ai făcut cu prietena mea cea mai bună?

– Este adevărat, i-am răspuns ridicând din umeri. Ar fi trebuit să se aştepte la asta.

– La ce să se aştepte?

– La mine, am spus hotărâtă. Ar fi trebuit să se aştepte că aveam să protejez ce este al meu.

Am mâncat ceva înainte să mă întorc la birou, descoperind că răzbunarea îţi face foame. Mă simţeam mai uşoară decât atunci când fusesem în Elveţia. Confruntarea cu Pepper îmi demonstrase că eram suficient de puternică să depăşesc situaţia în care ne aflam eu şi Alexander. Dacă îmi lua ameninţarea în serios, Pepper avea să dispară din paginile ziarelor de scandal şi, odată cu ea, şi cererea de a fi anchetată moartea lui Sarah. Acum, mai trebuia doar ca Alexander să se întoarcă acasă.

Când am ajuns la birou, Tori mă aştepta.

– Telefonul tău a sunat încontinuu.

– Îmi pare rău!

M-am uitat pe birou, dar nu am găsit nici un mesaj.

– A închis ori de câte ori a răspuns altcineva. Se pare că doreşte să vorbească doar cu tine.

Panica punea stăpânire pe mine. Daniel ştia unde lucram. Mai fusese aici. Cu tot haosul legat de Alexander, nu mă mai interesaseră noutăţile despre procesul lui. Aş fi fost informată însă dacă ar fi fost eliberat. Eram în siguranţă atâta vreme cât el era după gratii. Nu puteam ignora însă panica pe care mi-o produsese informaţia primită de la Tori. Nu aveam nici o dovadă că Daniel fusese cel care sunase – instinctul îmi spunea însă că el fusese cel cu apelurile misterioase de peste vară. Nu mă speriase atunci, nu era cazul să mă las intimidată nici acum.

Telefonul de pe birou a sunat strident. Tori a făcut semn spre el şi a dispărut la treabă. Degetele îmi tremurau când am ridicat receptorul. Le închisese colegilor mei pentru că voia să discute numai cu mine.

– Alo?

– Clara.

Vocea de la celălalt capăt al firului mi-a încălzit sufletul. Mi-a trimis flăcări în vene.

– Dumnezeule, X! Am răsuflat uşurată, dar senzaţia nu a durat prea mult. Tu ai sunat aici mai devreme?

– Da, mi-a confirmat el.

– Un om obişnuit ar fi lăsat un mesaj în loc să le închidă telefonul tuturor celor care răspundeau.

De ce îi făceam morală? Cui îi păsa că-i închisese telefonul în nas oricui din acea clădire? Auzindu-l, cumva distanţa dintre noi se micşorase.

– Nu sunt un tip obişnuit, mi-a răspuns sec.

– N-am spus niciodată că ai fi, X.

M-am relaxat în scaun. Vocea lui mă liniştea.

– Va fi acolo la 17.30, a continuat el, văzând că nu-i răspundeam.

– Eşti acasă? l-am întrebat, sperând să fie adevărat.

– Da, mi-a răspuns el.

– Şi te pot vedea?

– Da. Avem... chestiuni de discutat. Îmi cer scuze, nu pot vorbi acum.

A mai spus ceva înăbuşit, şi mi-am dat seama că acoperise receptorul.

Am ales să cred că distanţa din glasul lui era doar un semn că era pe drum. Că era înconjurat de oameni. Nu am reuşit însă. Şi totuşi, era prea dureros să mă gândesc la alternativă.

– Te aştept, i-am spus, dar el închisese deja.

Sare şi piper – joc de cuvinte pornind de la faptul că *pepper* înseamnă „piper", dar este şi numele personajului, în acest caz (n.red.)

Capitolul 26

Să mergi seara prin Londra era întotdeauna o provocare. Inima mi-a tresăltat când am ieşit din clădirea Peters & Clarkwell şi am văzut şirurile de maşini care umpleau strada. Rolls Royce-ul se apropia încet de trotuar. M-am grăbit spre el şi m-am urcat pe bancheta din spate, fără să mai aştept ca Norris să iasă şi să-mi deschidă portiera. Nici nu ştiam cum de nu înnebunisem în ultimele ore, la birou. Imediat ce am închis portiera, maşina a început să se strecoare prin aglomeraţie.

Am coborât geamul despărţitor. Nu voiam să fiu singură acum. Norris nu era prea vorbăreţ, dar prezenţa lui tăcută era oricum mai bună decât nimic. Nu puteam scăpa însă de miile de „dacă" din minte. Gândurile mi-o luau razna, îmi era imposibil să duc măcar unul până la capăt. Mintea îmi era asaltată de frânturi de amintiri şi de teorii. Eram pe modul de supravieţuire, nu-mi îngăduiam să ajung la o ipoteză logică legată de ce avea să se întâmple. Instinctul îmi spunea să mă protejez, să mă pregătesc pentru ce era mai rău, iar confuzia îmi provoca rău de la stomac. Trecusem prin despărţirea de Alexander agăţându-mă de speranţa că aveam să ne vedem cu bine dincolo. Mă agăţasem de această convingere cât de mult putusem. Unele zile fuseseră mai uşoare decât altele. Azi nu era una dintre ele. De un singur lucru eram însă sigură:

Îl iubeam.

Mai mult decât ieri sau alaltăieri, mai puţin decât mânie. Iubirea mea pentru Alexander sporise cât timp fuseserăm

despărțiți și era mai puternică decât orice îndoială. Dacă Alexander s-ar pierde, eu l-aș găsi. Dacă ar suferi, eu l-aș alina. Ne-am alina reciproc. Nu exista alternativă. Nu exista niciodată atunci când era vorba despre iubire. Renunțarea nu era o opțiune. Nu *mai* era. Îl văzusem pe Alexander exact așa cum era. Îl iubeam pentru bărbatul care dorea să fie și pentru bărbatul care avea să devină. Eram pe deplin implicată în relația noastră.

Norris a privit peste umăr.

– Încerc să o iau prin Westminster și să evit A501.

– Bine.

Nu-mi păsa ce rută alegea. O parte din mine ar fi vrut să-i spună să se grăbească sau să mă oprească la o stație de metrou. Cealaltă parte se temea de furtuna care avea să vină. Un drum mai lung îmi dădea mai mult timp să mă pregătesc pentru bătălie. Soarta se putea juca cu traseul, dar eram hotărâtă în privința destinului meu. Alexander dorea să mă alunge pentru că așa credea că mă proteja. Numai că eu mă simțeam în siguranță doar atunci când eram alături de el. Absența lui Alexander îmi arătase că el era jumătatea mea. Jumătate din trupul meu, jumătate din inima mea, jumătate din suflet, toate fuseseră smulse din mine. El mă completa, și nu aveam de gând să renunț. Nu fără luptă.

Clădirea Parlamentului se zărea prin parbriz. Umplea tot spațiul din fața noastră, cu toate luminile strălucind. Și cu Big Benul alături. Nu mă interesau însă. Privirea îmi era atrasă de o clădire relativ nouă din cartier: Westminster Royal. Inima mi s-a strâns când am văzut ferestrele de la primul etaj. Părea să fi trecut o eternitate de când acceptasem să mă întâlnesc acolo cu Alexander. Cât de multe lucruri se schimbaseră de atunci! Preț de o clipă, mi-am dorit să pot da timpul înapoi, și

Norris să mă ducă acolo. Mi-am dorit să pot trăi în acele amintiri. Ar fi fost mult mai uşor decât să lupt.

Dar nu ar fi fost adevărat.

În loc să o ia prin Westminster, maşina s-a încadrat pe banda din stânga, să traverseze podul. M-am aplecat spre scaunul şoferului.

– E cel mai lung drum spre casă.

– Alexander m-a rugat să mă opresc undeva, mi-a răspuns Norris fără să-mi dea alte detalii. Una era să nu fii vorbăreţ şi alta să fii complet criptic.

Podul era plin de turişti care făceau fotografii. Chipurile lor erau în ceaţă, aşa cum mă simţeam şi eu pe dinăuntru. Maşinile din faţa noastră se opriseră pe ambele benzi, aşa că am fost nevoiţi să încetinim şi apoi să ne oprim la rândul nostru. Am lăsat geamul jos, încercând să-mi dau seama de ce ne blocaserăm. Nu se vedeau nici ambulanţe şi nici maşini de poliţie, doar pâlcuri de turişti şi agenţi de pază.

Agenţi de pază.

Nu am apucat să procesez informaţia, că Norris a şi coborât din maşină. Mi-a deschis portiera şi m-a ajutat să cobor. Mi-am îndreptat fusta şi l-am căutat pe Alexander prin mulţime, dar el nu se vedea nicăieri. M-am încheiat la haină, să mă feresc de răcoarea toamnei. Mi-am scos părul de sub guler, încercând să arăt cât mai prezentabil. Nu-l văzusem pe Alexander de săptămâni întregi şi eram în hainele de birou. Măcar haina Alexander McQueen mi se aşeza elegant pe talie, dând un aer feminin ţinutei mele. Nici nu m-am mai gândit să-mi iau geanta din maşină.

M-am întors spre Norris şi am ridicat dintr-o sprânceană.

– De ce sunt aici?

Zâmbetul lui larg m-a luat prin surprindere. Norris era un bărbat subtil, deloc predispus la conversaţii, care nu-şi arăta

emoțiile. Acum însă, nu se mai obosea să-și ascundă sentimentele. Un amestec ciudat de bucurie, îngrijorare și încredere. Mi-a făcut semn spre treptele din piatră. Am întors privirea și am văzut cu surprindere că marea de turiști se despărțea de o parte și de alta. Pe măsură ce mă apropiam, niște străini mă fotografiau. Blițurile m-au orbit, așa că m-am ținut de balustradă. Temerea mi s-a transformat în confuzie când am zărit două chipuri familiare.

Edward îmi zâmbea larg, mână în mână cu David. M-am apropiat, știind că ei aveau răspunsul. Când am ajuns în fața lor, Edward a scos de la spate un trandafir.

– Pentru azi, mi-a spus.

Am făcut ochii mari. Nu înțelegeam încă prea bine ce se întâmpla, dar inima îmi bătea cu putere, încercând să găsească explicații. Alexander nu uitase să-mi trimită un trandafir. Știa că avea să vină acasă și aranjase această... această... Asta nu înțelegeam eu. Ce se întâmpla?

Am privit spre David, sperând la un indiciu. El s-a uitat la Edward, apoi mi-a întins un alt trandafir roșu.

– Pentru mâine.

Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji. Am acceptat florile și câte o îmbrățișare din partea fiecăruia. Cu fiecare pas pe care-l făceam, o altă persoană îmi oferea un trandafir.

– Pentru joi! a exclamat o femeie și mi-a pus tija trandafirului în palmă.

– Pentru vineri.

Pentru octombrie. Pentru noiembrie. Pentru dimineața de Crăciun. Mi-era greu să-mi șterg lacrimile, cu brațul plin de flori, dar am continuat, râzând și plângând. Îmi curgea nasul. Sigur era roșu, probabil arătam ca naiba, dar nu-mi păsa. Am fost cât pe ce să mă împiedic de ultima treaptă din al doilea tronson al scării. Mi-am aranjat trandafirii într-o singură

mână, să o eliberez pe cealaltă. În nici un caz nu aveam să stric acest moment împiedicându-mă și rupându-mi gâtul. Cineva mi-a luat florile din brațe. M-am întors și am văzut-o pe Belle în spatele meu. Nu aveam nevoie de oglindă să văd cum arătam, cu obrajii plini de lacrimi, pentru că și Belle plângea la fel de tare ca mine. Am luat-o în brațe, copleșită de atâta dragoste. Când ne-am despărțit în sfârșit din îmbrățișare, Belle mi-a întins o batistă. Mi-am tamponat ochii și mi-am suflat nasul până când Belle a încuviințat din cap.

– Ai știut mai devreme, când ne-am întâlnit, am acuzat-o eu.

Mi-a zâmbit și a ridicat din umeri.

– Și alții apelează la mine când au nevoie de întăriri.

– Îi ții tu? am rugat-o.

Ceva îmi spunea că mă așteptau și alți trandafiri pe drum.

– Bineînțeles. Îți voi fi mereu alături, mi-a promis.

Cuvintele ei m-au făcut să plâng și mai tare. Belle mi-a făcut semn spre ultimul tronson de trepte.

– Te așteaptă Alexander.

Am continuat, surprinsă să-i întâlnesc în drum și pe părinții mei. Mi-au întins împreună un trandafir.

– Pentru vremurile grele, mi-a șoptit mama.

În clipa aceea, nu-mi mai păsa de trădarea tatei sau de felul în care reacționase mama. Indiferent de ce se întâmpla, mă puteam baza întotdeauna pe ei. În felul lor ciudat, bineînțeles.

Lola îmi zâmbea de pe treapta următoare. Mi-a oferit un alt trandafir:

– Pentru greșelile trecutului.

Nu recunoșteam pe nici unul dintre cei aliniați pe malul râului. Erau niște străini, fiecare cu câte un trandafir în mână, conducându-mă spre viitorul meu. Lumina felinarelor răzbătea printre frunze, aruncând o strălucire de basm. Unii

îmi întindeau trandafirii, alţii mi-i aruncau pur şi simplu înainte, pavându-mi drumul cu frumuseţe. O fetiţă s-a smuls din mâna mamei şi a venit spre mine. Mi-a întins trandafirul, iar eu m-am aplecat să-l primesc.

– Iubile, a spus peltic.

Am îmbrăţişat-o.

Pentru iubire.

Toate acestea, pentru iubire. Când m-am ridicat, am observat că London Eye se oprise. De obicei, roata se învârtea tot timpul, iar acum era nemişcată. M-am uitat mai atent, aproape fără să-i mai văd pe cei care continuau să-mi facă urări sau pe cei care mă fotografiau. Pe rampa pe care se aşezau la coadă turiştii acum aştepta un singur bărbat în costum negru. A înclinat capul, şi am văzut că avea o cască în ureche. A dat deoparte frânghia care bara intrarea VIP şi s-a tras un pas înapoi. Am urcat încet treptele. Inima îmi bătea cu putere, picioarele îmi tremurau.

La baza roţii aştepta o cabină, cu Alexander înăuntru. Costumul negru îi punea în valoare statura atletică, fiind întins pe bicepşi. M-am uitat cu mai multă atenţie. Era exact costumul pe care îl purtase în ziua în care ne cunoscuserăm, tot cu nodul cravatei lărgit şi cu primul nasture al cămăşii descheiat. Ochii ni s-au întâlnit, el mi-a zâmbit, şi am simţit un val de căldură în tot corpul. Am simţit că mă îmbujorasem.

– Ce gest, X! i-am spus în timp ce mă apropiam.

– Mai am un trandafir pentru tine, mi-a spus el, dar nu mi l-a întins. M-a aşteptat să intru în cabină. Uşa s-a închis în spatele meu şi roata a început să se învârtă lent, ducându-ne spre stele. M-am pierdut pentru o clipă în imaginea uimitoare a Londrei pe timp de noapte, reflectată în apele strălucitoare ale Tamisei. Când m-am întors spre Alexander, el nu mai era în picioare.

Am dus mâna la gură. Ţinea în palme potirul unui trandafir, iar ascuns între petalele acestuia era un inel. Nici măcar când eram fetiţă nu îndrăznisem să visez la aşa ceva. Aşa cum nu visasem nici la Alexander. Zeci de diamante minuscule încadrau un rubin fără cusur. Luminile din jur se reflectau în ele, făcându-le să strălucească de atâta frumuseţe.

– Pentru totdeauna, mi-a promis Alexander. Mărită-te cu mine, Clara!

Nu era o întrebare, chiar dacă îngenunchease. Chiar şi în acea poziţie, Alexander rămânea la fel de impozant. Emoţiile mă copleşiseră. Voiam să-mi pun inelul pe deget. Voiam să fug. Voiam să plâng, şi să-l sărut, şi să spun „da". Voiam să-i trag o palmă şi să-l readuc la realitate.

– Eu... eu...

Chiar nu ştiam care dintre sentimente avea să învingă.

– Bănuiam că aşa avea să se întâmple. Mereu analizezi prea mult lucrurile, păpuşă. Alexander s-a ridicat şi m-a luat de mână. Când vei învăţa să faci ce îţi spun?

– Aş zice că am fost o elevă foarte ascultătoare în dormitor. Am inspirat adânc, încercând să-mi adun toată puterea. Venisem aici pregătită să lupt pentru el, dar nu mă aşteptasem la aşa ceva. În afara dormitorului, nu prea.

– Exact de asta suntem aici, mi-a mărturisit Alexander. Eşti prizoniera mea în următoarele treizeci de minute.

– Suntem într-o cabină din sticlă, i-am amintit eu.

– Mi-ar fi mult prea uşor să te seduc. M-a lipit de el, iar eu m-am înfiorat de plăcere. Reacţia mea nu a trecut neobservată. Alexander a ridicat dintr-o sprânceană de parcă ar fi zis: „Înţelegi ce vreau să spun?"

– Care-ţi este planul? l-am întrebat privind când la el, când la inel.

– Să te conving să-mi fii soție. Și-a plecat capul și m-a sărutat. Nu era sărutul lacom și fără restricții cu care eram obișnuită. Ci un sărut tandru, plin de promisiuni nerostite. Când s-a retras, m-am abținut cu greu să nu-l sărut din nou.

A făcut un pas înapoi, ca un gentleman ce era, dând trupurilor noastre spațiul de care aveau nevoie ca să ne putem concentra. Alexander și-a pus în buzunar trandafirul și inelul, apoi mi-a făcut semn cu degetul arătător să mă apropii.

Indiferent de decizia pe care urma să o iau, trecuse mult prea mult timp de când mă ținuse ultima oară în brațe. M-am supus fără vreo întrebare. El m-a răsucit spre geamul prin care se vedea întreaga Londră. Ținându-mă strâns în brațe, mi-a șoptit:

– Este a ta. Toată.

Un străin ar fi crezut că încerca să mă tenteze. Eu îi sesizasem însă tonul amar. Nu era o tentație, ci un avertisment. Alegându-l pe Alexander însemna să aleg datoria în detrimentul libertății. Măritându-mă cu el însemna să schimb viața pe care o plănuisem cu una plină de responsabilități aproape de neconceput. Dacă-i deveneam soție, fiecare moment din viață urma să-mi fie analizat și disecat, de la hainele pe care le purtam până la evenimentele la care participam. Gustasem din viața aceea. Vulturii mă atacaseră deja, iar eu nu mă puteam preface că nu aveam și acum urme ale rănilor de atunci.

– Sunt egoist să-ți cer asta, a continuat el. Nu pot face multe alegeri în viață. Datoria mă leagă de această țară și înțeleg că-ți cer și ție același lucru. Pot face însă o alegere: te pot alege pe tine. Și o voi face – mai presus de orice – pentru tot restul vieții mele.

Roata începuse să coboare. Am privit râul. Spre deosebire de el, eu avusesem parte de multe alegeri: putusem să-mi aleg

cariera. Prietenii. Puteam alege să mă urc într-un avion și să o iau de la început. Puteam alege orice bărbat voiam.

Și știam că luasem deja o decizie.

Îl alegeam pe Alexander, în ciuda a orice.

– Da, am murmurat.

Alexander a rămas nemișcat, doar brațele m-au strâns mai tare de talie.

– Da, am spus mai tare. De data aceasta, nu mai încăpea nici o îndoială, Alexander a scos inelul din buzunar și mi l-a pus pe degetul tremurând. Când l-am simțit pe piele, am știut. Acolo era locul lui. Fusese dintotdeauna. Alexander a sărutat mâna care-i purta acum inelul.

– Da, da, da.

Fiecare acceptare era mai sigură decât cea de dinainte.

Alexander m-a luat în brațe și m-a rotit.

– Nu am știut ce este bucuria până în clipa în care te-am sărutat.

– Atunci, sărută-mă din nou, i-am răspuns. M-a așezat pe balustrada care dădea ocol cabinei și s-a cuibărit între picioarele mele, care s-au încolăcit posesiv în jurul lui. Mi-a ridicat bărbia cu un deget și m-a sărutat adânc. Îmi susținea cu tandrețe ceafa în palmă; mișcările lui erau pline de adorație. S-a smuls din sărut și și-a îngropat nasul în obrazul meu. Nici nu știi cât îmi este de greu să nu te posed aici, pe loc.

– Oamenii din cabinele de sticlă ar face bine să-și țină pantalonii pe ei, i-am răspuns, zâmbindu-i larg.

– Sper că nu ai alte planuri în seara asta.

– Am planuri în fiecare noapte din viața mea, i-am șoptit. Răspunsul lui a venit imediat. Și-a încleștat degetele în părul meu ca să ajungă cât mai bine la gura mea.

– Spectacolul nu s-a încheiat, mi-a șoptit cu buzele încă apropiate de ale mele.

M-a lăsat cu picioarele pe podea, și mi-am dat seama că roata aproape își încheia rotația. Ne întorceam de unde plecaserăm, și totuși abia acum începea totul. L-am luat pe Alexander de mână când cabina s-a oprit.

– Spectacol? am repetat.

– Am fost obligat să te împart cu lumea întreagă încă din ziua în care te-am cunoscut, a spus el ducându-mi mâna la buze. Ușa cabinei s-a deschis, și zeci de blițuri au strălucit deodată. Acesta este singurul moment pe care am vrut să-l împărtășesc. Vreau ca toată lumea să știe: Clara Bishop m-a ales pe mine.

– Te voi alege mereu. Nu-mi puteam imagina pe nimeni altcineva, dar nu m-am putut abține să nu-i fac cu ochiul. Ce te făceai dacă spuneam „nu"?

– Am știut că n-o vei face. Și-a îndreptat umerii și mi-a făcut cu ochiul la rândul lui. Cum de reușea să fie îngâmfat și sexy în același timp? M-a condus afară din cabină, spre mulțimea care ne aștepta. Mi-a ridicat mâna, ca toți să vadă inelul, și a strigat: A spus da!

Mulțimea a erupt în urale, dar eu aproape că nu am observat, pentru că Alexander m-a sărutat din nou, pecetluindu-ne promisiunea sub privirile lumii întregi.

Capitolul 27

În ora care a urmat, ne-am îmbrățișat cu rudele și prietenii pe care Alexander îi invitase să ia parte la îndrăzneața cerere în căsătorie. Belle îmi tot lua mâna să se uite la inel. Mama plănuia deja nunta. Edward părea foarte dornic să o ajute. Când Alexander a reușit în sfârșit să mă smulgă din mica mulțime de urători de bine, eram mai mult decât pregătită să rămân singură cu el.

– Ia-mă acasă și du-mă în pat, i-am șoptit în vreme ce mă ajuta să urc pe bancheta din spate.

Alexander s-a așezat lângă mine.

– Încearcă să mă oprești.

M-am așezat în poala lui, încă amețită de euforia serii. De când luasem această decizie, mi se demonstrase iar și iar că era cea corectă. Avea să fie dificil să accept responsabilitățile care veneau după căsătoria cu moștenitorul tronului, dar nici eu nu mai voiam să aleg calea ușoară. Nu dacă asta însemna să trăiesc fără el.

A atins cu vârful degetelor inelul de pe inelarul meu și a zâmbit ca un băiețel. Nu semăna deloc cu bărbatul hotărât și puternic din ziua în care ne cunoscuserăm.

– A fost al mamei mele, a recunoscut.

– Oh!

Vedeam acum inelul într-o altă lumină.

– Mi l-a dat înainte de a muri. Alexander nu vorbea des despre mama lui, dar, când o făcea, cuvintele lui erau pline de tristețe. În seara asta, durerea din glasul lui îmi părea dulce-

amară. Te-ar fi plăcut. Mama era frumoasă și încăpățânată. Se potrivea cu tata în toate privințele. Era singura care îl putea provoca. Îmi amintești de ea.

Era un model greu de atins, dar nu m-am lăsat copleșită de teamă.

– Îmi place. Te iubesc!

– M-am gândit că s-ar putea să ți se pară cam prea mult, s-a grăbit el să adauge. Poate ai prefera altceva.

Mi-am retras imediat mâna.

– Mi-l vei putea scoate de pe deget doar moartă.

– Nu este cazul, a râs el.

Alexander putea fi distant. Putea fi dominator. Fiecare fațetă a personalității lui mă excita. Dar, când își îngăduia să fie fericit, mă topeam cu totul.

Alexander m-a sărutat pe frunte.

– Când..., a început, dar s-a oprit, pentru că văzuse ceva pe geam. La naiba!

– Ce este? am întrebat, temându-mă să mă întorc.

Poate că într-o zi aveam să mă obișnuiesc cu veștile proaste care păreau să însoțească fiecare clipă de fericire. Dar azi nu era acea zi.

– Avem musafiri, a spus el printre dinți.

Și-a băgat cămașa în pantaloni și și-a trecut mâna prin păr, să-l domolească puțin. M-a ajutat apoi să-mi aranjez fusta, mi-a dat părul pe după ureche și m-a sărutat ușor. Foamea de el m-a cuprins din nou, și am încercat să mă agăț de el. Mi-a desprins cu blândețe mâinile și a clătinat din cap în semn de scuză.

Am aruncat o privire să văd cine ajunsese pe primul loc pe lista mea de nesuferiți. Nu exista nici o persoană din anturajul nostru care să nu fi știut că tocmai mă ceruse în căsătorie. Dacă era să avem mereu vizitatori neașteptați, poate că n-ar fi

fost rău să ne mutăm. Câteva maşini negre erau aliniate de-a lungul străzii până la casa noastră. Se părea că lor nu li se aplica interdicţia de a parca. Când ne-am apropiat, am zărit vreo zece bărbaţi risipiţi în grădină, la poartă şi la uşa de la intrare. Nu vedeam şi curtea din spate, dar bănuiam că şi acolo erau câţiva. Toate luminile din casă erau aprinse, iar uşa de la intrare era larg deschisă.

– O verificare făcută de cei de la pază? am întrebat, nedumerită.

Se întâmplase ceva în timp ce lipsisem? Sau poate era procedura-standard când un membru al familiei regale se întorcea după o absenţă mai lungă?

– Fără îndoială. Alexander părea dezgustat. Nu poţi fi niciodată prea prevăzător când vine regele în vizită.

– R-regele?

Mă bâlbâiam, nu reuşeam să înţeleg ce insinua el.

– Tata ne face o vizită.

De îndată ce Norris a parcat maşina, Alexander a coborât. Mi-a întins mâna şi, imediat ce am acceptat-o, a început să mă târască spre casă. Câţiva bodyguarzi au dat să ne oprească, dar s-au repliat imediat ce l-au recunoscut. Le-am zâmbit timid, întrebându-mă dacă încălcam protocolul oferindu-le ceva de băut. După ultima mea întâlnire cu tatăl lui Alexander, eram dispusă să găsesc orice scuză numai să nu ne aflăm în aceeaşi încăpere. Alexander nu mi-a dat însă ocazia să scap. L-am găsit pe Albert în living, cu un pahar de vin în mână. Se aşezase confortabil pe un fotoliu din piele de lângă şemineu. M-am străduit cât am putut de tare să nu par tulburată de prezenţa lui neaşteptată. Mi-am scos pardesiul şi l-am pus pe sofa. Eram însă extrem de uimită. Până azi, Albert nu-şi arătase interesul faţă de viaţa noastră din Notting Hill, cu

excepția dății când ne ceruse să încheiem relația. Nu putea fi o coincidență că se afla acum în casa noastră.

– Ai venit să ne feliciți? l-a întrebat Alexander.

– Felicitări pentru mica reprezentație! a mârâit Albert. A sorbit din vinul roșu, clătinând din cap. Nu credeam că ai atâta tupeu.

Alexander i-a aruncat o privire necruțătoare.

– Ai grijă, tată! Aproape că a sunat ca un compliment.

– Te asigur că nu este. Albert a așezat paharul pe masă și și-a înlănțuit gânditor degetele. Poate că te-am subestimat.

Înțelegeam acum de ce venise Albert. În seara aceasta, Alexander nu implicase numai rudele mele și pe ale lui, ci și publicul care-l adora. Făcuse un gest romantic extrem, ca să nu putem fi despărțiți fără ca inimile tuturor să fie zdrobite de durere, împreună cu inima mea. Alexander nu doar că mă ceruse de soție, ci pusese totul în scenă și invitase lumea întreagă să participe pentru ca tatăl lui să nu mai poată nega relația noastră. Cuvintele mi se opriseră în gât, lacrimile amenințau să-mi țâșnească din ochi. Totul fusese doar o stratagemă.

– Ai spus că a fost un spectacol, am zis tare.

Cei doi au încetat să se mai înfrunte din priviri și s-au întors spre mine. Albert s-a încruntat.

– Ce tot spune?

– A fost un spectacol, am repetat, făcând un pas spre Albert, fără să-mi cobor privirea. Menit să te submineze.

Puteam foarte bine să fiu eu cea care îi spunea adevărul. Am închis ochii, sperând ca, atunci când aveam să îi deschid, întreaga scenă să fi dispărut. Sperând că eram prinsă într-un vis. Că nimic din toate astea nu era real.

Albert mi-a înhățat mâna, trezindu-mă la realitate. Era adevărat. Chiar se întâmpla.

– Chiar trebuia să-i dai inelul de logodnă al mamei tale? Chipul i se crispase a dezgust. Ai cam exagerat.

– Nu este o șaradă, a spus Alexander cu vocea măsurată. Da, i-am cerut intenționat mâna Clarei în public. Dar nu ca să te rănesc pe tine. Ci pentru că am vrut să-mi fac cunoscută alegerea, ca nimeni să nu se mai întrebe cu cine doresc să mă căsătoresc.

Un licăr de speranță m-a însuflețit, dar am respirat adânc, refuzând să mă las impresionată. Nu conta care îi fuseseră intențiile, pe mine nu mă încânta ideea că încercase să atragă atenția presei cu cererea în căsătorie. Câte alte momente intime aveau să fie transformate în spectacol doar de dragul publicității?

– Există un protocol, a spus Albert. Protocol pe care l-ai ignorat voit...

– La naiba cu protocolul!

– Ai responsabilități...

– Am responsabilități și față de mine, l-a oprit Alexander ridicând mâna. Față de ea.

– Și față de țara ta, i-a amintit tatăl său. Albert și-a descheiat primul nasture al cămășii. Sunt lucruri mai importante în joc decât mica ta idilă.

– Nu trăim în secolul al XVII-lea. Nu-mi aleg soția din rațiuni politice.

– Pământul nu se învârte după impulsurile tale sexuale. Albert și-a studiat o clipă fiul, apoi m-a înșfăcat de braț și m-a tras între ei. Îți cunoaște gusturile deocheate? Știe de ce te-am trimis de acasă?

– Nu-i ascund nimic Clarei.

Albert mi-a eliberat brațul și m-a privit dezgustat.

– Dacă aș fi știut că impulsurile acestea deșănțate sunt mai mult decât o fază temporară, te-aș fi trimis în linia întâi.

Alexander a deschis gura să spună ceva, dar eu i-am luat-o înainte. Îmi era de ajuns.

– Ieşi! i-am strigat. M-am dus la uşă şi am deschis-o larg. Ieşi dracului din casa mea!

Se uitau amândoi la mine cu ochii mari. Albert şi-a revenit imediat.

– Nu ai căderea să-mi dai mie ordine.

– Am orice cădere vreau, i-am spus. Nu te-am invitat în casa noastră. Acum, îţi cer să pleci.

– Măcar ai ceva sânge în vene. Albert m-a privit cu răceală şi s-a îndreptat spre uşă. Consideră-l un gest de bun venit în familie.

Un ritual de sacrificiu mi s-ar fi părut mai potrivit. Am trântit uşa în urma lui şi am început să tremur. Albert îmi clătinase siguranţa, eram pe punctul de a ceda. Relaţia noastră era şi aşa destul de fragilă. Dacă aveam să cedez, toţi oamenii regelui cu toţi caii lor nu aveau să mă poată ajuta să mă ridic. M-am întors spre Alexander, am scos inelul de pe deget şi i l-am întins. Alexander mă privea oripilat. Durerea de pe chipul lui reflecta agonia mea.

– Ia-l!

– Ce faci? m-a întrebat cu o voce groasă.

– Ia-l, l-am rugat, cu ochii în lacrimi.

Dacă fusese doar un şiretlic, trebuia să-i pun capăt chiar acum.

Mi-a închis palma în jurul inelului.

– Este al tău. Este promisiunea pe care ţi-o fac – şi pe care am de gând să o respect.

M-am străduit să-i pun întrebarea al cărei răspuns nu eram prea sigură că doream să-l aflu.

– De ce m-ai cerut în căsătorie?

– Pentru că te iubesc.

Alexander a redus distanța dintre noi. M-a cuprins ca într-o cursă, cu palmele lipite de ușă. Aș fi vrut să-l împing, să mă eliberez de efectul pe care îl avea asupra mea. Nu puteam avea încredere că trupul nu urma să mă trădeze și să încerce să mă convingă să ascult ce avea de spus.

– Merit să știu adevărul. Dacă m-ai cerut în căsătorie doar ca să te răzbuni pe tatăl tău...

– Nu are nici o legătură cu tata! a explodat el.

– Explică-mi atunci, X, l-am rugat eu abia șoptit.

Am coborât privirea spre podea. Îndrăzneam să sper – să cred – că am putea trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Mă îndrăgostisem de un prinț, mă lăsasem amăgită de promisiunile lui tandre. Însă viața nu era atât de simplă.

Alexander mi-a luat inelul din palmă și mi l-a pus pe deget.

– Mă însor mâine cu tine, Clara, dacă asta te convinge. Va fi secretul nostru. Te-am cerut pentru că vreau să fii soția mea. Nu-mi pasă de ce crede lumea. Tata. Ziarele. Mi-a ridicat bărbia să-l pot privi în ochi. Spune un cuvânt, și aranjez totul în seara asta.

Mi-am lipit obrazul de palma lui, savurând căldura mâinii puternice.

– Scuză-mă! Tatăl tău mă înnebunește pur și simplu.

– Le face asta tuturor copiilor lui, mi-a amintit Alexander. Deja te potrivești în familie, păpușă.

– Și dacă am fugi amândoi în seara aceasta, tot ar exista o nuntă.

– Nunta se numără printre îndatoririle despre care îți vorbeam mai devreme. A părut trist pentru o clipă, dar s-a forțat să-mi zâmbească. Dacă te-ai răzgândit, să știi că te înțeleg.

– Nu, nu m-am răzgândit, am șoptit. În ciuda vizitei lui Albert și a presiunii cererilor lui înveninate, știam cu siguranță

că făcusem cea mai bună alegere. Eu şi Alexander ne aparţineam. Mi-am trecut degetele peste vesta lui şi m-am oprit în dreptul inimii. Îmi aparţine. Am coborât mâna şi i-am prins penisul întărit, prin pantaloni. Şi el îmi aparţine.

– Devii cam posesivă, a gemut Alexander când am desfăcut fermoarul şliţului şi i-am apucat penisul fierbinte.

El mi-a ridicat fusta deasupra şoldurilor, lăsându-mi la vedere portjartierul şi ciorapii. Şi-a trecut degetul peste dantela lenjeriei.

– Chiar sunt, am spus eu prinzându-l în palma strânsă în timp ce cu cealaltă mână îi lăsam pantalonii să alunece pe podea. Îmi aparţii cu totul, dar, în clipa asta, vreau să mă revendici.

Vârful degetului său aluneca pe bikinii mei deja umezi.

Mi-a prins încheietura şi mi-a dus mâna la spate. Nu m-am opus când a făcut la fel şi cu cealaltă mână. Braţele lui puternice se încleştaseră, împiedicându-mi orice mişcare. Mi-a tras încheieturile în jos, forţându-mi trupul să se arcuiască. Mi-a întâmpinat trupul cu lăcomie şi mi-a prins între dinţi sfârcul stâng, prin cămaşă. Limba lui se juca, îl încercuia, până când acesta s-a întărit. A deschis mai mult gura, revendicând şi mai mult din sânul meu. Tensiunea mi se acumula în abdomen, vârful penisului său aluneca de-a lungul sexului meu, peste dantelă, trimiţând fiori de extaz.

Mi-a eliberat încheieturile şi m-a dus pe sus spre pat. M-a sărutat lent şi m-a sărutat adânc, până când am simţit că-mi pierd capul de dorinţă. M-a aşezat pe cearşaf şi a început să se dezbrace: mai întâi haina, apoi vesta. După aceea, cămaşa. Şi a rămas gol în faţa mea, flagrant de masculin şi incredibil de frumos.

Parcă nu-mi venea să cred că aveam o eternitate în faţa noastră. O eternitate să ne explorăm reciproc trupurile. O

eternitate să găsim răspunsurile pe care le căutam. O eternitate să ne exprimăm iubirea. Gândul mi-a tăiat răsuflarea. Era al meu. Pentru totdeauna.

Și voiam ca eternitatea să înceapă chiar acum. Mi-am căutat frenetic nasturii, dar el m-a oprit. A prins materialul cămășii și a tras, iar nasturii s-au rostogolit pe pat și pe podea. Mi-a scos cămașa de pe umeri, de pe brațe și mi-a prins în palmele fierbinți sânii grei de excitare.

– Trebuie să te gust. M-am gândit la trupul tău în fiecare zi în care am fost despărțiți, mi-a spus. Am lăsat capul pe spate când el a coborât pe trunchiul meu, lingând și sugând fiecare centimetru de carne moale la care putea ajunge. Mâinile lui îmi masau sânii și îi frământau, continuând coborârea nesățioasă până ce a ajuns la linia bikinilor. I-a dat deoparte cu bărbia, barba de-o zi zgâriindu-mi pielea delicată și făcându-mă să chicotesc.

– Îți place, păpușă? Și-a frecat obrazul de interiorul coapsei mele, și foamea de el a pus stăpânire pe trupul meu. M-am contorsionat sub el. Mâinile lui mi-au abandonat sânii și au dat deoparte dantela fină care încă mă acoperea. Mi-a fost dor de sexul tău, mi-a spus. Îmi voi petrece tot restul vieții venerându-l. Lui i-a fost dor de mine?

Am gemut un „da" și mi-am desfăcut picioarele, în semn de invitație. Alexander a acceptat și și-a împins limba înăuntrul meu, lovindu-mi clitorisul care pulsa. Am strigat, rezistând tentației să-i strâng capul între picioare și să-l țin acolo noaptea întreagă. Nu era nevoie de forță, el nu se grăbea deloc, fapt pe care mi l-a demonstrat cu mișcări lungi și lente ale limbii.

Cum de supraviețuisem atâta vreme fără atingerile lui? Meritam un soi de medalie. Tocmai mă gândeam să-i spun asta, când... mi-a dispărut orice gând când degetul lui a

pătruns pe teritorii încă neexplorate. Nu voiam să se mai oprească. Membrele mi se încordaseră. Mă adusese pe marginea orgasmului şi nu mă lăsa să cad dincolo. Acesta era bărbatul pe care îl iubeam. Bărbatul cu care urma să mă căsătoresc. Mi-am încleştat mâinile în cearşaf şi m-am ţinut bine. Gura i se închisese în jurul clitorisului meu, anihilând şi ultima urmă de rezistenţă. M-am dizolvat în tremure şi spasme, cuprinsă de cel mai puternic orgasm din viaţa mea.

Trupul îmi mai fremăta încă atunci când m-a întors şi m-a aşezat peste el. Mi-a ridicat bărbia să-l privesc, atât cât îmi permitea ceaţa binefăcătoare de pe creier.

– Vreau să mă călăreşti, mi-a poruncit. Vreau să-mi văd penisul alunecând în trupul tău.

Am ignorat sensibilitatea dintre picioare şi am îngenuncheat peste el. M-am lăsat cu grijă în jos peste penisul lui, centimetru cu centimetru, atentă să mă obişnuiesc cu grosimea considerabilă. Am gemut când l-am simţit – nu mai fusese niciodată atât de adânc în mine. Şi voiam mai mult. Îl voiam pe tot. Mi-am rotit şoldurile, mi-am ridicat fundul, apoi m-am lăsat la loc pe el. Şi-a îngropat degetele în şoldurile mele, încurajându-mă să întețesc ritmul.

M-am ridicat din nou şi m-am lăsat pe spate, savurând senzaţia alunecării pe penisul lui neted.

– Dă-ţi drumul! mi-a poruncit el. Arată-mi cât eşti de frumoasă când termini!

Am făcut întocmai, iar buzele îmi rosteau neîncetat promisiuni. Eram a lui. Voiam ca el să ştie asta, dar plăcerea mi-a alungat cuvintele, şi m-am simţit atrasă de curentul lui puternic. M-am cufundat în dragostea noastră.

Ne-am prăbuşit împreună, cu membrele încolăcite, nedorind să ne desprindem ochii unul de la celălalt.

Luptaserăm pentru dragostea noastră. Trecuserăm peste obiecțiile familiei lui și îngropaserăm fantomele trecutului.

Mi-am lipit obrazul de gâtul lui și i-am numărat bătăile inimii – și ale inimii mele în trupul lui. Acolo, în intimitatea patului nostru, el mi-a ridicat bărbia și mi-a pus întrebarea pe care mi-o mai pusese și cu câteva ore mai devreme:

– Vrei să-ți petreci restul vieții cu mine?

Gestul mi-a tăiat răsuflarea. Nu o făcea pentru spectacol. Sau pentru ziare. Totul era real și însemna mai mult decât zeci de trandafiri și cuvinte meșteșugite.

Răspunsul meu nu se schimbase. Și nu avea să se schimbe niciodată. Era ceva doar al nostru – erau jurămintele de care nu știa nimeni. Cele de care aveam să ne agățăm și în momentele de fericire, dar și la necaz.

– Da.

MihaelaP

Epilog

Ploaia cădea în rafale pe Tower Bridge. Se lăsa noaptea, iar turiștii părăsiseră de mult locul, puși în gardă de ghidurile tipărite cu avertismente menite să provoace îngrijorare. Ethan prefera asta. Cu cât mai puțini curioși, cu atât mai bine.

S-a uitat la ceas, observând cu iritare că persoana de contact întârziase. Instrucțiunile lui erau însă clare. Trebuia să aștepte. Clientul șefului său plătise o sumă frumușică pentru pachetul învelit în hârtie maro pe care-l ținea ascuns sub haină.

Ticăloșii plăteau întotdeauna bine.

A auzit zgomot de pași venind din spate. Ethan s-a întors încet, nevoind să-l sperie pe cel care se apropia. Tipul care lucra pentru familia DeAngelo nu trebuia scos din țâțâni. Ethan nu l-a văzut prea bine. Era întuneric și avea gluga trasă pe față.

– Aștept o livrare, a spus bărbatul.

Ethan a răsuflat ușurat. Era cel pe care-l aștepta și nu vreun puști în căutare de senzații tari. Străinul nu și-a scos gluga când Ethan i-a pasat pachetul.

– Ar trebui să fie de ajuns. Bărbatul i-a întins lui Ethan un plic gros, pe care acesta l-a pus imediat în buzunarul hainei de piele.

Se bucura că scăpase de el. Încă o datorie pe care și-o plătise față de șeful mafiei. Ethan nu întrebase la ce-i trebuia tipului pistolul. Putea doar să ghicească. Conștientizarea adevărului nu făcea decât să sporească povara dată de afacerile lui ilicite.

S-au despărțit fără să-și ia rămas-bun. Un bărbat dornic să uite că participase, probabil, la o violență viitoare. Și celălalt, gata să atace.

MihaelaP

Nota autoarei

Vă mulţumesc că aţi citit această carte. Sper că v-au plăcut Clara şi Alexander la fel de mult cum mi-au plăcut mie!

Copil fiind, îmi plăceau poveştile, iar când am crescut, m-am întrebat cum ar fi să te îndrăgosteşti de un prinţ al zilelor noastre. Aşa s-au născut personajele mele, Clara şi Alexander. De când am început să le scriu povestea, aceasta m-a captivat, aşa cum sper că s-a întâmplat şi cu voi. Îmi place să primesc feedback de la cititorii mei şi aş aprecia să-mi spuneţi părerea voastră. Ce speraţi să se mai întâmple cu Clara şi Alexander? Ce alte personaje aţi dori să fie mai prezente? Îmi puteţi scrie pe adresa genevaleeauthor@gmail.com.

Dacă îmi mai puteţi acorda un moment, vă rog să-mi lăsaţi o recenzie sinceră pe pagina produsului sau pe GoodReads. Succesul unei cărţi depinde în mare măsură de cititori ca voi. Scriind o recenzie, îi ajutaţi pe alţi cititori să-mi găsească cărţile, şi astfel voi putea continua să scriu, pentru voi!

Cu drag,

Geneva Lee